

Ludvigsbakke

Herman Bang (1857-1912)

Indledning

I TAKNEMMELIG ERINDRING
OM
EMIL BJERRING

"Men jeg synes undertiden, det er, som det var en anden, der lagde Tallene sammen."

EN HJEDTIL UTRYKT FORTALE

[Det havde oprindelig været Herman Bangs Hensigt at tilegne Ludvigsbakke til de Sygeplejersker, der havde været gode og kærlige imod ham under et sørgeligt og pinagtigt Hospitalsophold. Men så døde netop hans trofaste Ven, Redaktør Emil Bjerring, og han tilegnede Bogen hans Minde. Men det oprindelige smukke og for Bang meget ejendommelige Tilegnelses-forord opbevarede af Forlagsboghandler Lybecker, der nu har stillet det til Disposition For denne Minde-udgave].

* * * * *

Pavillon I.

... "Er ikke det et af Digterens Mål: at give deres Klage Ord, som aldrig klagede? ..."

Til Plejerskerne.

Denne Bog vender kun hjem til det Sted, hvor den fødtes. Dens Fortælling er spiret af en eneste Erindring og den er vokset ved den.

Under Hospitalets lange Nætter uden Søvn stod Døren åben til den lille Forstue. Derude sad Plejerskerne ved deres Træbord. Lige overfor hinanden arbejdede de stille ved det fælles Lys. De vekslede ingen Ord. Men på én Gang havde de begge på samme Tid sluppet deres Arbejde og begge så de tavse ind i Lyset med et langt Blik--Øjne, der søgte fjernt, så fjernt bort, langt bort mod deres Livs ukendte Erindringer....

Sådan sad de en Stund med Panderne løftede mod Lyset.

Og over deres Ansigt fløj den samme Skygge af en Vågnen; en Stønnen kaldte dem og de stod op og stille vendte de hjem til deres Pligt....

Men hine to Kvindeansigter--å dagligdags Ansigter med bortstrøget

Hår fra lidt kantede Tindinger--var forblevet i en Sygs Erindring og Måneder og Aar kom de igen og igen som et Minde, der kaldte på fler og fik hundrede Billeder i Følge.

Minder fra Hospitalets tavse Haver, hvor Løvet faldt tyst i tyste Gange og Byens Støj lød dæmpet hen som fra en Verden, der er glemt; Minder om de mægtige Gårde, hvor Bærernes hastige Trin dør hen, og om de lange hvide Gange, hvor i Skumringen, dækkede af det sidste Lagen, de bringes bort, som har ophørt at lide.

Og Dampmaskinens Støj, hvis Stempel slår som det uhyre Hus' ustandselige, drivende Hjerter.

Og Dørene, som åbnes og lukkes, tungt; og de Syges uophørlige Tog, der kommer og går, og Mennesker, hvis Verden dette er, hvis Liv er her....

Tankerne forfulgte dette Liv. Og Haver og Gårde og Gange og de Syge i Seng ved Seng og Rekonvalescenters møjsomme Trin, og Lægers Skikkelser, som følger deres Vej, og Arbejdet, ens hver Dag fra Time og til Time--det blev Rammen, flød sammen som Ramme om et enkelt Liv.

Af alt dette Levende skød én Skæbne frem, en Skæbne at gøre levende.

Nu sendes Fortællingen hjem til det Sted, hvor den blev til.

* * * * *

Jeg tænkte så tit, mens jeg så de Hundrede, hvis Liv er at pleje og at trøste, at én Ting vel undertiden måtte falde ret tungt. Menneskene kommer her, syge, elendige, de modtager Plejerskernes Hænder, de helbredes og--de går, går og glemmer. Og Nye kommer og de lider og hjælpes og går og glemmer....

Og ingen Tak, ingen hengiven Erindring synes at binde mer til dem, som lindrede Lidelsen.

Det syntes mig at måtte være tungt, og derfor sendes denne Bog derhen, hvor dens Spire blev lagt, med en Tak. Kærlighedsgerninger skrives aldrig i Sandet. Mindet om dem gemmes i menneskelige Hjerter.

H.B.

Paris, Marts 93.

Første bog

Portøren var kommen for at hente de tre Patienter, der havde Kælderarbejde, og han gik hen og råbte til Nummer to, Manden med Mavebælterne, der vandrede op og ned, op og ned langs Kakkellovsvæggen:

-Vi skal afsted.

-Ja; Patienten Nummer to standsede og så på Portøren. Ja, sagde han igen med et Nik og drejede forvirret rundt om sig selv som en Hund, der vil lægge sig. Han gjorde altid det, for han skulde foretage sig selv den allermindste Ting.

Så fik også han Slåbrokken på ligesom de andre og de tre kom afsted. Man hørte Portørens Nøgler rasle gennem Gangen, mens han lukkede--først heroppe, så dernede.

Ida Brandt satte de afvaskede Kopper sammen i en Krog på det lille Køkkenbord og gik ind i Salen for at "lytte". Men de to Gamle derinde sov, med dybe Aandedrag.

Og inde på "A" var der ganske stille....

Frøken Brandt stod op på Stolen i Forstuen, hvad hun måtte for at nå Vinduet, og hun flyttede Blomsterne lidt, så der blev Plads i Karmen til, at hun kunde sidde.

-Brandt er tosset, sagde Frøken Brun "hos Kvinderne": hun flyver op ligesom Hønsene.

Ida Brandt lænede Hovedet tilbage mod Væggen, og hun så ud gennem det store Vindu: så roligt "Sørne" lå, et eneste luende Rødt, nu Solen gik ned.

Ida tog et Brev frem, men længe blev hun siddende med det i Hånden, mens Søens Rødt derude stille gled bort og falmede--før hun begyndte at læse:

Horsens, den første Oktober.

Du kære Pige.

Du får dette Brev fem Postdage forsilde. Jeg ved det godt. Men Du har heller ikke fem afskyelige Unger, hvoraf de to i forrige Uge brækkede Forbenet af Skrivebordet. De vilde kun lege Skib med det, lille Du, under Rengøringen. Men nu er Benet limet, og til Morgen fik jeg de sidste Vintergardiner op, så nu får Du Lykønsknningen: Gud velsigne Dig, min Pige, det véd Du, ønsker alle vi på "Villaen".

Så var det virkelig otte og tyve, Du blev. Ja dog, Du, hvor Tiden løber, og når jeg går forbi Spejlet på Nørregade, synes jeg tit, det er ikke længer siden end igår, jeg så Dig sidde derinde bag Vinduet, krøbet op i Mahognistolen, og stirre artigt (alting har nu altid været artigt på Dig, Ida, Øjne, Hår, hvor var Du vel kæmmet med dine to Musehaler og det Hele) på os forfløjne Spirer fra Frøken Jørgensen, når vi kom rendende gennem Gaden med Taskerne og gav "Sidst" i Portene, så der var ikke et helt Læg i vore Nederdele.

Du rykkede tilsidst helt ud på Gadetrappen og stod og holdt Dig ved Gelænderet så forsigtigt, som var Du bange for at falde i Vandet, indtil din Moder kom og kaldte Dig ind med et "I-da" og Du gik med stive Musehaler (Du havde en Gammeljomfru-Gang, Ida, som Barn) og din Moder lukkede Gadedøren.

Vi luskede af. Der var altid noget over din Moder, der ligesom dæmpede.

Jeg pustede gerne lidt ud henne i vores Port. Jeg vidste jo, at Mo'r var ved Spejlet: "Så--er Du der" (jeg var kommen lidt på Skæv ind ad Døren) ... "Må jeg se Dig?" og jeg måtte dreje mig.

-Olivia, Fingrene af Munden.

-Nå, ja, det har jeg sagt, det bliver sidste Gang, Du får Skindkant om Kåben ... Jeg mulede, der var jo altid en eller anden Stump af Kanten, der hang løst og dinglede; jeg véd ikke, hvordan det var, men jeg og Regine, vi blev nu en Gang forpjuskede.

-Ja, så kan Du gå.

Jeg løb med Tasken bus på Dørkarmen.

-Om det Barn nogensinde lærer at gå på sine Ben--jeg vidste jo, det vilde komme fra Forhøjningen--: Og kun ét Håndtag i Tasken ... ja, så kan Du gå....

Jeg var på Vejen.

-Men om Karen først--kom det stadig fra Forhøjningen--vilde være så venlig at sætte en Børste i dit Hår. Det er jo en Skændsel at se på.

Håret var det værste. Det endte altid med, at Karen måtte frem foran selve Mama med Børsterne. Hun børstede og børstede:

-Nej--og Mama sukkede--der er ikke Skik at få på det Hår. Nej, lille Ida Brandt, hun kan holde sit.

Jeg snerpede Munden sammen, så stiv som en Pind, og Karen børstede: Du var jo altid Dydsmønstreet....

Og kan Du så huske, da Mama var på Visit hos din Moder med mig--de havde vist egentlig ikke omgåedes før--og de sad i Dagligstuen og talte, og vi sad i dine to Småstole inde i Sovekamret mellem din Moders Seng og Vinduet og så på hinanden og bed Fingre--da jeg på én Gang tog Dig i begge Hårhalerne og dunkede Dig ind mod Sengekanten, blev ved at dunke Dig, uden at sige et Ord.

Og Du værgede Dig slet ikke og gav ikke et Kny fra Dig, men begyndte bare at græde sagte, ganske sagte. Véd Du hvad, min Pige: Jeg tror, jeg fra det Øjeblik holdt af Dig, fordi Du havde grædt så sagte....

Hvor jeg husker Onsdagene, når jeg var hos Jer og kom Klokken fem for at hente Dig med ud. Når jeg var kommen ind, kaldte din Moder, fra sin Vindusplads, ind i Sovekamret, hvor Du sad over Lektierne--Du så altid ud, som vilde Du krybe op på Kommoden, når Du læste Lektier--:

-Ida....

-I-da, det er Olivia Franck.

Mens hun blev ved at strikke med sine store Pinde, sagde din Moder til mig og nikkede:

-Sæt Dig, min Pige.

Og jeg satte mig ved Døren--hos Jer satte man sig altid midt på Stolene--til Du havde fået alt Tøjet på, Vesten og det lille Tørklæde og Kåben og det store Tørklæde, og vi kniktede foran din Moder:

-Har Ida Lommetørklæde? sagde hun--jeg tog altid til min egen Lomme for at føle--: Kom så ingenting til....

Og vi gik forbi Vinduet, hver på sin Flise.

Men om Aftenen når Dugen var taget af Bordet--jeg ser din Moder flytte Lampen fra det ene Bord til det andet, hun flyttede den altid selv--lagde vi to Spil, mens din Moder fik Whisten med Frøknerne (Herregud, nu er også Erbelin død, hun bar sin svære Dobelthage lige stift til det sidste) og jeg sad og sparkede Dig op ad Benene under Bordet, mens gamle Bonnitz lo af Glæde over Stikkene--hun lo ligesom om hun hikkede. Klokken halvni skulde jeg hjem, og Jeres Sofie bragte Ribsvinen ind, og vi fik de to Æbler, medens mit Tøj blev bragt ind i Varmen....

Mama sagde:

-Det hjælper et helt Døgn på Olivia, når hun har været hos Ida Brandt.

Men om Søndagen var Du hos os ligefra om Morgen. Husker Du, Jeres Sofie bragte Dig og "skulde hilse fra Fruen", mens hun tog Tøjet af Dig, det ene Stykke efter det andet, som om hun løste en Bylt op. Der var ingen, der forskrækkede Mama som Jeres Sofie:

-Jeg véd ikke, sagde hun; men hun har Øjne, som søger hun alt Støvet på Møblerne.

Moder havde det med at blive hed i Hovedet overfor fremmede Piger.

Mama sagde med sin allerhøfligste Stemme:

-Vil Sofie ikke drikke en Kop Kaffe?

Og Sofie nød den, siddende ret op og ned, på Stolen ved det sorte Bogskab, uden at mæle et Ord....

Vi var allerede ude af Stuen. Der var dejligt i den gamle Gård (jeg tænker tit: Gud give jeg havde en sådan Gård at sende mine Drengene ned i); Houmanns Lade med vore "Reder" i Høet og Dessaus Loft, hvor Du måtte vade gennem Kornet, Du i dine Brunelsstøvler. Men ja, hvor jeg regerede med Dig: jeg ser Dig, når vi legede Berider i Værkstedet, hænge lydig i Trapezen i Spidsen af din store Tå med Øjnene stive i Hovedet af Skræk og Tungen ud af Munden, som når Du skulde høres i Verber.

Når vi legede Skib med Drengene, var det værst. Husker Du Müllers Sukkertønder, som var Kahytter. De var også "Blykamrene", når vi var med i "Røver". Men det var værst, når de var Kahytter, for det var altid os, der blev kommanderede derind, når det "stormede" og Brødrene rullede dem "under høj Søgang".... Du sad derinde med Kjöleskørtet op over Hovedet, Stakkel, som under et Regnskyl....

Det var også dér, Du fik revet din blå Musselins på et Søm.

Du var bare blevet siddende ganske stille og glattede og glattede Flængen over dine Knæ, uden at sige et Ord, og jeg stod foran Dig og så kun på Dig og begyndte at glatte med, med begge Tommelfingre, som kunde vi lime Riften, indtil jeg sagde, åndeløs:

-Vi må sige det til Mama.

Og vi gik, løb op til Moder og jeg sagde, lige indenfor Døren:

-Ida har revet sin Kjole.

På "revet" begyndte jeg at græde, men Du stod lige stille:

-Hvor?

Mama greb din Kjole i Sømmen og holdt den ud fra Dig som en Fane:

-Ja, er det ikke det, jeg si'er, hvad må Fru Brandt dog tænke om dette forrykte Hus?

Du stod og rystede uden at græde, og Mama rev Håret bag Ørene løst med sin Hæklenål:

-Der må gå Bud efter Jomfru Finsen, sagde hun, ligeså forfærdet som vi: tag Kjolen af.

Karen løb efter Jomfru Finsen, mens Du ventede i en af Moders Natkjoler og Mama blev ved sit om "Huset" og min Kjole, som jeg jo gerne kunde flænge, det var hun vant til.

-Dér går Fru Brandt, råbte jeg, som var rykket op på Forhøjningen.

Mama slap Kjolen:

-Hun skal i Kirke, sagde hun så, ligesom lettet; og vi så begge to ud efter din Moders lige Ryg, der drog over Torvet.

Det er Pastor Hansen, der præker, sagde Mama.

-Nej, sagde Du med en lille, tyk Stemme: det er Pastor Schmidt.

Mama slog Hænderne ned i Skødet:

-Så er de ikke hjemme far halv ét, sagde hun overbevist.

Da Jomfru Finsen kom, erklærede hun, at der kunde tages en Halvbredde ud og så måtte Baglæggene rækkes.

-Det vil ikke ses, sagde hun, mens hun målte og synede den blå--Jomfru Finsen havde et Par Øjne, Stakkel, som grundede hun altid på at skrå en Bredde--:

-Nej, det vil ikke ses.

-Tror De? tror De? sagde Mama, der altid hørte på Finsen, som talte hun Latin: ja, når det blot ikke ses ...

Det sås ikke.

-Drej Dig, min Pige, sagde Mama til Dig, der havde Kjolen på igen: en Gang til. Nej, det ses ikke.

-Gud være lovet, Finsen! Moder slog Armene ned i Skødet:

-Nu vi! vi ha'e Crêmekopper.

Crêmekopper var Moders uomgængelige Tilgift til Sypiger. Der blev altid lidt af Butterdejgen siddende på Finsens Underlæbe, i den Revne, som hun havde fået af at overbide Tråd.

Jeg fulgte Dig om Aftenen, da Sofie kom. Du tog mig lidt hårdt i Hånden, da vi nåede ned på Gaden. Da vi kom hen til Kælderhalsen, sagde jeg:

-De spiller; jeg så Frøknernes Skygger på Jeres hvide Gardin.

-Ja, hviskede Du med en lillebitte angst Stemme.

Vi kom ind og Du fik Tøjet af og vi kniktede rundt, først jeg og så Du, og din Moder sagde over Kortene:

-Har Ida været artig?

-Ja; det var vist første Gang, Du løj, min Pige.

-Ja, gå så i Seng. Du véd, om Mandagen øver Du Klokken syv. Godnat.

Du fik dit Pandekys og var afsted.

-Farvel, sagde jeg ligesom i en Eksplosion. Og jeg løb hjem til Mama, så jeg var ganske forpustet:

-De så ingenting.

-Ih, Gud ske Tak, sagde Mama og satte sig hårdt i Sofaen:

-Nå, Ida har nu meget godt af at være med i lidt Uartighed, sagde hun. Jeg havde hende på Forhøjningen hemmelig fat i Lektien:

-Må jeg spørge, Olivia, sagde Mama: begynder Du nu på Lektierne?... Tror Du, Ida Brandt stjæler Lys for at læse på Sengen?

... Ja, det var den Tid, og hvem kan begribe, hvor den blev af, og hvordan Aarene løb. Hvor jeg ser os på Kirkegulvet, ved Konfirmationen, hvor vi alle var i hvide Burnusser og rødmossede af at græde og glathovedede. Gamle Pastor Bacher, det Skind, det går rent tilbage for ham, og de går alle til Pastor Robert, sidst havde Bacher kun syv og tyve.

Men Herren véd, hvor tit Du havde måttet høre mig i Salmer....

Mama blev ved at sige:

-Jeg synes, Ida var den netteste Konfirmand. Den Pige har noget, når hun holder sit Hoved, halvt nedefter, noget, der ikke ligner andre....

Og din Andendagskjole var blå med små hvide Prikker....

Aa, den første Tid som unge Piger, hvor vi endnu øvede os i at gå i de lange Kjoler, og Mama måtte sy mig "Rucher" for Hænderne for at skjule mine røde Håndled; og til den højeste Stads sad vi mellem de andre unge Piger, generte og ledeløse i vore sorte Kjoler, der var pyntede op med en Pibekrave, kære Du, hvor tit min måtte lægges ud i Brystsømmen.

I Julen var vi til det første Bal. I tre Uger havde jeg sovet med Handsker på om Natten:

-Man kan ikke, sagde Mama, tage på Bal med de Hænder. Ida går i Huset, og dog har hun nettere Hænder end Du.

Vi kørte derhen i Jensens Vogn, Du og jeg på Bagsædet, med to Skørter op over Hovederne, så vi sad på det Lærreds, mens Mama trykkede sig sammen på Forsædet og Jeres Sofie knejste på Bukken med dine Sko, indsvøbte i Papir....

Det ækle, gamle Rum i Klubben med Fugtighed ned ad Væggene og det grå Skærmbædt. Husker Du Skærmbædtet, hvor Fru Ferder regelmæssigt gik Ingas Hals efter med et dyppet Lommetørklæde.

-Olivia, sagde Mama: om Du nu kunde lukke din Mund....

Hver Moder gav sine Formaninger og glattede Kjoler. Og midt på Gulvet stod vi, rødarmede og forskrækkede og smilende, og Fru Ferder løb rundt:

-Gud, Fru Franck, Deres er nydelige, blev hun ved at råbe. Hun havde et åbent Brev Knappenåle fæstet foran på sit Bryst for at gå Ingas Toilette efter. Det dundrede på Døren: Luk op, luk op. Det var Nina Stjernholm i sin Pelskåbe:

-Godaften, Godaften! Barn, Barn, jeg er kommet meget for silde, råbte hun, mens hun rystede på Hovedet, så alle Lokkerne fløj, og råbte på Mama:

-"Søde Fru Franck, hvor er Føllene?" Og hun mønstrede os og skubbede tykke Fru Eriksen til Side: Nydelige, nydelige, sagde hun i Farten:

-Men lille Fru Franck, hvordan sidder mit?

-Nina, dog, sagde Mama, hvor det sidder skævt....

-Men, gør det? og Nina rettede og trak i Liv og Nederdel, mens Mama hjalp:

-Men, hvorfor har De også alting siddende så løst, Nina.

Mama var halvt fortvivlet og trak Lidsebåndet fastere i Halsen, mens Nina lo:

-Lille Ven, sagde hun til Mama, En må der til at være lidt god mod de ældre Mandfolk ... Har I til første? vendte hun sig til os.

-Ida ikke....

-Godt, så hold Dem til mig, Frøken Brandt, jeg råder over et Par spæde Løjtnanter fra Frederits, og jeg ta'er Hofjægermesteren.

Balinspektøren dundrede på Døren og spurgte, om Damerne var færdige, og Musikken begyndte at spille.

-Så, sagde Nina og slog Døren op. Jeg så bare Lysekronen, Du, og den dansede allerede. Så fik jeg Adolf Black, der var ligeså befippet som jeg, fordi han var i Kjole, og jeg hørte Mama sige: Ryggen, Olivia, og jeg så Dig, der kom bagved med en Løjtnant, der bed i sit Skæg....

Men hvor Gulvet var brilliant, og hvor vi dansede.

Du stod et Øjeblik henne hos Mama med hende i begge Hænderne:

-Aa, Fru Franck, sagde Du og lo sådan stille, det er så dejligt at danse.

Nina var frygtelig. Hun havde stoppet sit Lommetørklæde ned foran på Brystet og sagde til Kammerherren:

-Kammerherre, se ikke på mig, Fru Franck siger, jeg er meget for nedringet.

-Nina, råbte Mama gennem den halve Sal. Men "Møllerne", de fløj, og Inga Ferder dansede, med den blå Garnering slynget om Armene, medens Nina lod Hofjægermesteren binde sine Sko midt på Gulvet:

-Nina, råbte Mama.

-Gud, Fru Franck, hvad skal jeg gøre? når Båndet springer? Og hun satte sig, midt mellem de gamle Damer, og lo.

Men vi dansede. Jeg hørte Kaptajn Bergfeld sige til Mama:

-Det stille Pigebarn er nydeligt.

"Det stille Pigebarn" var Dig, min Pige, og Kaptajnen var en Kender.

Aa, ja den første dejlige Tid: da Sommeren kom og "Syforeningen" flyttede ud i Lunden og vi sad dér i en Rundkreds, bag Pavillonon, under Træerne, mens en af os læste højt. Men på én Gang blev Nina ked af det og slog til Bogen, så den røg, mens hun begyndte at synge. Og vi andre lo og stemte i med, så vi sad og sang lige ud i Luften, op i Lindene....

Men så kom allerede det Efterår, da din Moder blev syg.

Du var henne hos os, kan Du huske, da Sofie kom løbende og ude i Gangen spurgte efter Dig. Du havde rejst Dig op fra Bordet og gik, uden et Ord, uden Farvel, bagefter Sofie, der løb hen ad Gaden. Du mødte Frøken Fischer og tog fat i hende og talte med hende og gik igen, hurtigere og hurtigere.

Jeg stod ved vort Vindu og vilde følge efter, men jeg véd ikke ... jeg var bange, så angst, at måske var hun død, og jeg sagde til Mama:

-Går Du ikke med?

Og vi tog Tøjet på og gik og kom ind i Jeres Stue, hvor alle Møblerne var flyttet, fordi de havde løftet din Moder og måtte bære hende; og Doktoren kom og Stuen blev fuld af Folk, til Doktoren sagde, de skulde gå, og Frøken Fischer kom løbende med Is i en Skål og blev ved at sige, mens hun græd:

-Men hun har heller aldrig taget mod Råd, hun har heller aldrig taget mod Råd.

Jeg blev hos Dig om Natten og vi sad og vågede inde i Dagligstuen og hørte alle Uhrene dikke og melde med snurrende Klokkeslag de langsommelige Timer.

Og vi hørte Vågekongen hviske til Sofie og skifte Isen og vi sad igen og hørte Uhrene....

Men Du, Stakkel, vågede mange Nætter siden.

* * * * *

Farvel, nu, min Pige. Gid det nye Aar må bringe Dig rigtig megen Glæde. Vi på Villaen, det véd Du da, ønsker Dig det Allesammen.

Og så et Kys i Anledningen, skønt Du véd, jeg afskyer det Veninde-Kysseri. Ungerne hyler, jeg skal hilse Dig.

Din Olivia.

Ida Brandt lukkede Brevet og sad med Hovedet støttet mod Karmen. Ovre bag Søerne tændtes Lygterne, én efter én. Hun hørte Josefine, der bragte Aftensmaden og gik, og de Gamle på Stuen, der begyndte at vende sig i deres Senge.

Hun blev siddende, endnu et Øjeblik.

Men pludselig raslede Nøglerne i Døren hos Kvinderne, og hun sprang ned med et Sæt, så hun væltede Stolen: Det kunde være Professoren, han kom til så mange Tider, og der var ikke tændt Lys.

Men nej, det var Hr. von Eichbaum fra Kontoret, der sagde:

-Må jeg gå igennem, Frøken?

-Værs'go'.

Hun tændte Lys, hun var blevet ganske stakåndet af Forskrækkelsen.

Hr. von Eichbaum blev stående, mens hun tændte:

-Det er s'gu sært, sagde han med sin lidt snøvlende Stemme: så meget jeg er kommen til at tænke på Ludvigsbakke, siden jeg er kommen ud på dette forbandede Kontor.

-Men der var osse så dejligt, sagde Ida med en Stemme, som så hun det for sig: så dejligt der var ud over Bræstrup.

-Ja, der var rart, sagde han og smækkede med sine Læber: det var den Gang.

Han blev stående, mens hun hentede Stigen for at tænde Gasblusset over Døren til "A" og gik op ad den:

-Nej, sagde han og så op på hende: der var s'gu ikke mange som gamle Konferensråd.

De vekslede endnu nogle Ord, mens hun gik ned igen og ind på "A". Herren derinde, der sad i den store Hvilestol, løftede kun Hovedet, følgende hende med sine store, overskyggede Øjne, mens hun tændte Lysene på hans Bord.

-Hvem er det egentlig? spurgte von Eichbaum, da hun kom ud igen.

-Jeg véd ikke, sagde hun: en Doktor ...; og mens hun halvt lo, sagde hun:

-Han er den eneste, jeg er forskrækket for.

Eichbaum lo: Han lader s'gu da til at være meget stilfærdig....

-Ja, men jeg véd ikke ... det er ligesom han lignede et Spøgelse....

-Et Spøgelse?

-Ja, sagde Ida ligesom forlegent: et Spøgelse af et Menneske.

Hr. v. Eichbaum blev ved at le, uden at hans Blik slap hende.

-Nå, Godaften, Frøken.

Hr. v. Eichbaum nikkede og lukkede sig ud, og Ida krøb op ad Stigen for at tænde Blusset over Døren til "Salen". Inde fra Kvinderne hørte man en skingrende Mumlen. Det var Frøken Benjamin, hun blev altid urolig hen mod Aften.

Ida Brandt stod uvilkårligt og nynnede ganske sagte, mens hun delte Smørret af til Aftensmaden: hun tænkte på Olivias Brev.

Og så på Ludvigsbakke.

Patienterne, der havde Kælderarbejde, kom op igen og begyndte at vandre rundt i Forstuen, urolige, underligt nussende, uden at lægge Mærke til hinanden, mens deres Tøfler klaprede, blev ved at klapre hen over Gulvet.

Lange Bertelsen, der "var gået istå", gik ud og ind til Vaskebækkenet i Køkkenet og skyllede Hænder, et Par rødlige, klamme Hænder; hvert tiende Minut skulde han skylle de Hænder, som skulde han tvætte dem for tusindfold Synd.

-Nå, Bertelsen, De er jo ren, sagde Frøken Brandt.

-Ja, sagde han og holdt med ét op at vaske sig, som om han ikke mere huskede det. Han gik hen til Bordet, stod og så lidt på hende, såvidt han kunde, for hans Øjne var aldrig på ét Sted--:

-Men hvad skal jeg her? sagde han med et Stød:

-Vil De sige mig, hvad jeg skal her? hans Stemme hævede sig på Gentagelsen.

-De skal jo blive rask, Bertelsen, sagde Frøkenen og blev ved at smøre Maden.

-Rask, han lo, som han snærrede, og man så alle hans tætte Tænder; det var, som de var det eneste, der havde Farve i hans Ansigt, de glinsede:

-Rask--her, hvor man er lukket inde.

-Og så skal De spise, sagde hun: og så er jo den Dag gået, Bertelsen.

-Ja, ja, råbte hun ind på "Salen", hvor de to Patienter allerede havde sat sig til Bords ved Enden af Sengene og slog i Gulvet med Tøflerne af Utålmodighed: nu kommer jeg jo....

Hun lyttede først ved Døren til Frøken Petersen, der sov så fast endnu, at man kunde høre hendes Aandedræt helt herud.

-Frøken Petersen, råbte hun og bankede: De må op.

Aandedraget hørte op, og langt om længe kom der et søvnigt "Ja". Frøken Petersen havde Nattevagten. Ida gik med Maden ud i Forstuen, hvor Manden med Bælterne drejede rundt endnu.

-De skal spise, Schrøder, sagde Ida, lige foran ham, som talte hun til en Døv.

-Hm; han så kun på hende.

-De skal spise. Schrøder, gentog hun.

-Hm.

-Men det må være nu--hun blev ved at tale så tydeligt, som havde Manden svært for at høre--: for nu kommer Lægerne.

Og hun ledte ham ind, foran sig, hen til Bordet.

Man hørte allerede Lægerne på Trappen, og Nøglerne lød i Døren. Det var Reservelægen og to Kandidater, bagest kom Frøken Helgesen, Plejemoderen, med Journalen. Hun bar den som en Retsbetjent et Aktstykke.

Patienterne rejste sig fra Bordet, og de tre Gamle i Sengene fulgte Lægerne med deres sært halvbrustne Øjne:

-Der er jo ikke noget? spurgte Lægen.

-Nej, Hr. Reservelæge.

Lægen gik alene ind på "A" og lukkede Døren.

Kandidat Qvam svang sig op på Forstuebordet og slog Benene sammen:

-Vorherre frels os, sikken en Vagt. Elve indlagt og én af dem "pumpet".

-Var det Opium? Frøken Helgesen talte til Kandidaterne forretningsmæssigt som til Kolleger.

-Ja, det er en Klejnsmedesvend ... De si'er, det er Kærlighed, og nu har de slæbt ham på femte Time op og ned ad Gulvet--to Mand ... Vorherre bevar's, at Menneskenes Børn ikke kan lære at tage det med Ro ... Hvad siger De, Frøken Brandt?

Qvam sprang ned, for Reservelægen kom ud:

-De kan gerne lade Patienten trække lidt frisk Luft, sagde han; han var allerede ved Døren til Kvinderne.

Qvam gik bagest; han rystede på Tærskelen sine Ben i de hvide Sportsbukser, som vilde han ryste Støvet af sine Fødder.

Ida gav de tre Gamle Mad, hun havde en egen, nænsom Måde at løfte dem op i Sengen.

Frøken Petersen kom ud af sin Stue, vims og forpustet:

-Hvad er Klokken. Jomfru? sagde hun ind til Ida (Frøkenen havde ti sirlige Svingninger med Underkroppen for hvert Skridt, hun tog):

-Mit Uhr er gået istå.

-Den er mange, sagde Ida. Den var altid mange, når Frøken Petersen kom op om Aftenen.

-Ak, ja, De er rar og venter. Jeg løber ind til The....

Ida nikkede kun, hun var så vant til at måtte vente på de andre en Halvtime efter Tjenesten. Hun satte sig ind under Blusset i Salen og gav sig til at sy.

Hvor godt hun dog huskede Karl von Eichbaum, nu, hun tænkte på det, hjemme fra Ludvigsbakke--ham og hans Moder, der altid sad helt oppe ved Bordenden, hun havde altid Konferensråden til Bords.

Fru von Eichbaum gik Ture på Klokkeslet og havde de to Stenbænke i Forvaltergangen, hvor hun hvilede--for sig alene.

Hun sagde altid: Dér har vi jo den lille Frøken Brandt, som om hun opdagede hende påny hver Gang.

De tre Patienter sad ved Enden af Sengen og spillede Kort med Uldbukserne i Aal højt op om Benene. Men Schrøder vilde i Seng. Han sad i den bare Skjorte på Sengekanten, Benene hang, som sad Knoglerne løse på ham.

-Nu må De helt i Seng, Schrøder, sagde Ida.

-Ja, svarede han og blev siddende med ludende Hoved.

Ida måtte rejse sig, før Schrøder fik løftet Benene besværligt, som var det noget, der krævede en tung Eftertanke: Så, sagde hun og slog ned på Tæpperne med begge Hænder: Det er jo meget bedre, når De ligger ... ikke?

Hun blev ved at hjælpe med Tæpperne, mens hun tyssede på Bertelsen: han blev altid så voldsom ved Kortene. Så hørte hun Frøken Petersens Nøgler og begyndte at pakke sit Sytøj sammen: hun skulde endnu kun åbne på "A".

Herren på "A" sad ved Bordet og løftede kun Øjnene for straks at begynde at skrive igen på sine store Papirer. Det var altid Tal og Tal, han skrev, så langsomt som han prentede dem.

-Så åbner jeg Skodden, sagde Ida og åbnede det høje Vindu.

Frøken Petersen stod udenfor ved Kighullet, da Ida kom ud.

Herren derinde rejste sig langsomt, og stille satte han sig op i Karmen.

Uden at røre sig sad han og så ud i Natten frem mod Stjernerne.

-Hvad er det, han altid sidder og regner på, sagde Frøken Petersen.

-Dr. Qvam si'er, sagde Ida, at han vil finde Lovene ...

-Stakkel, sagde Frøken Petersen, der intet forstod, og hun gjorde et Jomfru-kast med sit Hoved, før hun gik bort fra Kighullet.

Ida åbnede Døren til den urolige Gang, hvor hun gik ind. To Portører holdt en død Krop mellem sig; dens Arme hang over deres Skuldre, mens de slæbte den.

Josefine, der sad på Bænken under Vinduerne og skulde have to sløve Mandspersoner til at spise, sagde med et Kast med Hovedet over mod Portørerne:

-Det er osse et Slid, nu har det varet fem Timer.

Portørerne drejede lige ved Døren til "den gode Gang", da Ida skulde ind, og den ene af dem sagde, seende på det hængende Hoved:

-Det er forresten et pænt Menneske.

-Ja, sagde Ida og så ind i hans Ansigt, hvis Læber var åbne som en Maskes--og Portørerne vendte sig og slæbte Kroppen videre.

Inde på den gode Gang stod Celledørene åbne og Patienterne blundede stille i deres Senge. I Spisestuen sad Frøken Friis, der havde Friaften og skulde i Theatret, med Kikkerten foran sig på Bordet, og knappede Handsker:

-Aa, sagde hun: dér har vi "Jomfruen" ...

-Hjælp mig, hva'? hun strakte den ene Hånd ud mod Ida, der altid skulde "hjælpe": jeg kommer meget forsilde.

Ida knappede Handsken, mens Plejemoderen, Frøken Helgesen, der sad bag Themaskinen i sin Yndlingsstilling med Armene over kors, sagde med sin meget tydelige Stemme:

-Hvad har det Liv kostet?

-Tak, Jomfru.

Frøken Friis spejlede sig en sidste Gang i det lille Spejl i Hjørnet; hun fredede endnu om det Ydre som to og tyveårig, hun havde haft ubeskåret for ti Aar siden, og Håret måtte have sit ganske bestemte Fald i Tindingerne:

-Jeg har fået det af en Fætter i Aalborg, sagde hun, om Livet.

Frøken Krohn og Frøken Berg, der drak deres The ved den anden Bordende, sagde:

-Uha, ja, nu skal man til at tænke på Vintertøjet.

Og de begyndte at tale om Hatte.

-Jeg laver mine selv, sagde Frøken Helgesen bag Maskinen.

Så kom der en stor Kvindefigur frem i Døren:

-Her stinker fint, sagde hun og førte en hvid Hånd op til en bred Næse, mens hun så til Frøken Friis. Det var Frøken Koch, Plejemoderen fra Kvinderne.

-Ja, sagde Frøken Friis, der endelig var færdig og havde fået fat i Kikkerten: jeg holder ikke af at lugte af Karbol udenfor Anstalten.

-Godnat.

Frøken Koch kom ind i Stuen og satte sig henne i Krogen med Hænderne mod sine Knæ ligesom et Mandfolk:

-Må man være her lidt? sagde hun.

Og Frøken Helgesen, der havde nikket til hende, sagde fra Maskinen:

-Frøken Friis holder meget af Klæder.

Frøken Berg og Frøken Krohn blev ved at tale om Hatte, og Frøken Koch sagde, mens hun kløede sig i det grå Hår, der var surret op i Nakken, som man surrer en Tovende:

-Køb Jer et Par Skindhuer, Børn, de varer.

De to lo og blev ved med at diskutere Hattene: de måtte da også passe lidt til Frisuren; og de begyndte at tale om Hår, mens de to Plejemødre spurgte om de Indlagte.

-Der var elve idag, sagde Frøken Helgesen.

-Ja, og et svært Mas, sagde Frøken Koch.

Frøken Berg kunde ikke tænke sig sig selv uden Pandehår.

-Ja, sagde hun: om man havde Brandts Hår.... Gud, Brandt, at De ikke "flammer" det.

-Jeg har altid haft det sådan, sagde Ida.

Men Frøken Berg vilde prøve at flamme det og begyndte at purre op i Idas Pandehår med en Lommekam: De er jo ikke til at kende, sagde hun og blev ved at purre op i Håret: ellers ser De jo ud, som De var vandkæmmet....

Frøken Krohn, der sad og så til med begge Armene på Bordet, sagde:

-Nå, så De den ny på Kontoret? Det kan nok være, Nakkeskilningen skinnede....

De snakkede om Hr. von Eichbaum, og Frøken Helgesen sagde, henne fra sin Plads:

-Jeg finder, Hr. von Eichbaum er et meget net Menneske....

Frøken Koch gav Brillerne et Tryk over Næsen som for at se bedre:

-Nå, sagde hun, det er et af de Mandfolk, der går efter Skørter.

-Jeg kender ham, sagde Ida, der sad ganske rolig, med sit purrede Hår: hjemme fra Ludvigsbakke. Hun sagde altid "Ludvigsbakke" ligesom lidt sagtere end alle andre Sprogets Ord.

Men Frøken Krohn sagde og lod Fingrene løbe, som spillede hun en Hopsa på Bordet:

-Manden går med Stropper i Benklæderne.

Frøken Koch talte om Ludvigsbakke, der lå i hendes Egn, og om den gamle Konferensråd og Konferensrådinden.

-Men hun var vel allerede i Jorden den Gang, De kan huske.

-Ja, svarede Ida: Konferensrådinden var død.

-Det var en dejlig Kone, sagde Frøken Koch: hun dyppede selv sine Bede, da hun var firs ... med Karlestrømperne trukne uden på Skotøjet....

Frøken Koch lo ved Tanken om salig Konferensrådinden og hendes Uldstrømper:

-Men nu er det vel snart tredive Aar siden. Nå; Frøken Koch rystede sit Skørt fortil; det var en Vane, hun altid havde, når hun rejste sig: den Vej skal vi jo alle.

-Skal De op, Brandt?

-Ja.

-Så slår vi Følge, sagde Frøken Koch: Godnat.

De lukkede sig ud på Trappen ved den gode Gang, og de standsede ved Frøken Kochs Dør.

-Ja, sagde Frøken Koch i en helt anden Tone og stod lidt ved Døren: Det var et herligt Sted. Hun tænkte på Ludvigsbakke.

-Godnat, Brandt.

-Godnat.

Ida gik op og lukkede sig ud og ind ad Dørene henover Loftet og kom ind i sit Værelse. Hun tændte Lampen, der var dækket af en Sommerfugl (der var rundtom i Stuen så mange små Ting, som hun og Frøken Roed sad og lavede under Nattjenesten, for at pynte) og hun stod lidt foran Kommoden og så på Billedet fra Ludvigsbakke, med det høje hvide Hus og Plænen foran med den nye Flagstang, og alle de Unge, der sad på Trappen op ad Trinnene.

Der sad jo også Hr. von Eichbaum ... jo, det var ham ... hun havde vist ikke lagt Mærke til ham på længe. Men hun huskede godt, Billedet var fra det Aar, da han var kommen hjem fra en Skole i Svejts og altid lå på Græsplænen så lang han var....

Og dér stod Konferensråden ved Flagstangen....

Hun gik hen til Chatollet, slog Klappen ned og tog et Par andre Billeder frem. Dér var det fra Søen. Hun blev stående med det og smilte: hm, når det var tørt og der var Lavvande, og alle Herrerne og Agnes Linde vadede ud med bare Ben og pjaskede rundt mellem alle Fiskene. Hvor de morede sig så. Men en Gang havde en Gedde bidt Agnes Linde i Læggen, så Dr. Didrichsen måtte hentes.

Det var Fru von Eichbaum, som sad dér på Bredden, under den hvide Parasol.

Hun lukkede igen Skufferne, der endnu var fulde af så mange af Moders gamle Ting.

Ida låste sin Dør, før hun gik i Seng. Hun tænkte på Olivia og hendes Børn og på Nina med hendes fire lange Dreng, som hun havde set ifjor, og på sin Fader og på sit Hjem--derhjemme på Ludvigsbakke.

Hun så den store hvide Længe i Godsforvaltergården og Stuerne, hvor der var så "blæst" og så stille, med Blomsterne, i hvert Vindu fire og fire i de malede Potter; og Faders Konkylie, som hun aldrig måtte røre, skinnede rundt om i Hjørnerne.

Og hun så Kontoret, når hun bankede nederst nede på Døren, da hun var ganske lille, og kom ind og sagde, de skulde spise. Faderen sad i sin lange Lærredsfrakke ved det grønne Bord, med den gamle Stråhat på-- for han "tog altid Håret af", når han var i Kontoret--og hun krøb op i den store Armstol og ventede: alle "Fa'rs Fugle" sad rundtom, i deres store Kasser, under Glas.

Moderen åbnede Døren:

-Brandt, jeg venter med Maden.

-Ja, min Ven ... er Barnet her? ... nå....

Og han tog ned om Ida med et Par kærlige, åndsfraværende Hænder:

-Ja, min Ven, ja, min Ven.

-Hatten, Brandt, sagde Moderen.

De gik ind. Ida stolprede ved Siden af Faderen, der trykkede hende ind mod sit Knæ, så hun snublede over hans Støvler.

-Brandt, sagde Moderen, jeg véd ikke, hvordan Du går med Barnet.

Efter Middag satte Faderen sig hen i Sofaen med et Lommetørklæde over sit Ansigt, Moderen sad i sin Stol ved Vinduet. Lidt efter sov de ind.

Ida listede sig stille rundt og lukkede Dørene på Klem. Så satte hun sig på en Skammel, mens Forældrene sov.

Efter Middag gik Moderen og Ida til Kaffe hos Madsens i Skolen. Den lå ved Kongevejen, hvor Vognene kom forbi. Der kørte Apotekerens Frue fra Bræstrup.

Hun havde jo nu købt sig en Symaskine i København.

Ja, Madam Madsen havde været henne at se den. Men hun troede nu, det var holdbarere i Hånden.

Moderen nikkede.

-Men De véd jo, de skal prøve alt i Apoteket, sagde hun.

Ida sad på en lille Stol og lærte at strikke og havde sin egen lille Kop.

Når Moderen og Ida gik hjem, tog de Vejen forbi "Gården". Der brændte kun, hos Frøken Schrøder og henne hos Forvalteren, to ensomme Lys.

-Godaften, lød det. Det var Forkarlen, Lars Jensen, han rejste sig fra en Bænk.

-Godaften, svarede Moderen.

Og de gik videre, ind i den mørke Godsforvalter-allé.

Hjemme hørte de Latter helt ud i Gangen. Det var Skovrideren, som var kommet over til The. Moderen gik ud for at lave til, og Ida kniktede først for Fruen, en ganske spæd lille Dame, der havde givet Livet til elve Drengene, og hvis Øjne var blevet større og større for hver Fødsel--og så for Skovrideren.

-Nå, hvordan går'et med Tøsen, sagde han og løftede hende op i begge Arme, med et Sving. Lund var en vældig Mand i Bredden, der lo, så han blev rød helt ned i Nakken.

-Lund, Lund, Du er så voldsom, sagde Fruen: Du er kun vant til at tumle med Drengene.

-Uha! sagde Lund og blev ved at svinge hende: hun har s'gu godt af'et. Det sætter Blodet i Bevægelse.

De gik ind at spise: Aa, sagde Fru Lund (for der var intetsteds, hvor der var så mange kønne Ting på et Bord som hos Godsforvalterens): hvor må det være dejligt at kunne holde alting sådan som De, Fru Brandt.

I Skovridergården gik det lidt hulter til bulter; elve Efterkommere var mange.

De talte om Egnens Nyt og om Symaskinen. Skovrideren havde været inde at se, hvordan den løb.

-Man skal jo syne Kunstværket, sagde han.

-Det er jo en Håndmaskine? sagde Fru Brandt.

-Ja; men Fanden véd, om det holder.

-Jo, Lund, sagde Fruen og så hen for sig: det måtte nu alligevel være rart i et Hus, hvor der er mange at sy om.

Lund bare lo:

-Nå, født Silfverhjem--Apotekerfruen anbragte dette sit Frøkennavn under Mogensen på sine Kort--kunde s'gu nok blive færdig med at sy sin Smule Skørter i Hånden.

-Men der er jo dem, sagde Fru Brandt, bydende et Fad frem: som gerne vil være blandt de første til at ha'e en Ting.

-Og når man så, sagde Fru Lund, ikke har andet at tænke på, så er det jo rimeligt.

Fru Lund, der altid talte i en Tone, ligesom hun tyssede på nogen, gik over til at tale om Prisen på Smørret:

-Nu var Levy igen gået fire Skilling ned.

Fru Brandt forstod det ikke, for hun havde hele Tiden holdt Prisen.

-Ja, sagde Fru Lund og rystede på Hovedet, hvor hun i Nakken havde fire små Krøller, som var ombunden med et Fløjlsbånd: men det kommer vel af, at det hjemme hos os ikke altid arter sig ligedan ... Gud véd, hvordan det går til.

-Så ta'er vi os en Snaps, Skovrider, sagde Brandt, der sad og så, så på den ene og så på den anden: Har Barnet noget?

Ida smurte selv med en Kniv uden Egg: Man må vænne Børn, sagde Moderen: de har godt af det.

-Skål, Forvalter, sagde Skovrideren, og de talte om, når Konferensråden kunde ventes. Det blev næppe før om et Par Måneder, i Slutningen af Juni.

-Når det kønne er af Skoven, sagde Skovrideren.

Efter Bordet skulde Ida i Seng. Faderen tog hende op på sit Knæ, da hun sagde Godnat, og lod hende ride.

-Du støder s'gu Peber med Barnet, sagde Skovrideren og lo, og Ida sagde Godnat til de andre, en efter en.

Skovriderens gik Klokken ti.

-Har Du Armen, sagde Lund, for mørkt er det.

-Madam Brandt er s'gu lidt stikken alligevel, sagde han: hun kan s'gu ikke glemme, En har kendt hende som Husjomfru ... og de Ting.

-Men de er dog hjælpsomme, Lund, sagde hun.

Til det svarede Skovrideren ingenting. Men hun fylder jo godt for en Bordende, sagde han kun.

-Og hvor er der sirligt, sagde Fruen. Det var altid hendes dybe Undren, når hun var hos Fremmede. Lunds gik hjemad.

Men Fru Brandt var rundt at lukke for sine Sølvsager.

... Ida havde Barneselskab, som skulde være nu, før Konferensråden kom.

Børnene drak Chokolade på Højen, der stødte op til Herskabets Have.

Småpigerne sad, stivede, på Rad. Kroens to sad ved Enden af Bordet i skotsktærnede Vinterkjoler og med Ørenringe, mens de alle drak og spiste.

Fru Brandt, der gik omkring, i hvidt Sjal, og skænkede, sagde:

-Ingeborg har vist ingenting?

Ingeborg var Herredsfogedens Eneste og havde filerede Halvhandsker med grå Sløjfer.

Man hørte ikke et Kny.

Ida, der var den mindste af dem alle, gik rundt og viste sine Dukker frem til dem, der var færdige; mens Skovriderens to yngste, Edvard og Karl Johan, der havde sprukne Hænder, (Gud véd, hvordan det går til, sagde Fru Lund: men alt Snavs falder i de Drenges Hænder) slog frem mod Kagefadene med et pludseligt Tag, som om de rapsede, hvad de nød.

-Sofie, sagde Fru Brandt, der så ned over det stille Bord: der er ikke noget dernede; som gjaldt det kun om at fylde i dem.

-Nej, Tak, sagde Ingeborg, hvem Fru Brandt bød igen: vi spiser til Middag så sent.

Kroens to havde vendt Overkopperne.

Brandt kom frem nedenfor Højen, hans Benklæder kom så let ind i Skoene bagtil, når han gik:

-Nå, nå, her er Selskabet, sagde han og kom op: Har I fået no'et? sagde han. Nå, nå, han gik rundt og kneb dem i Kinderne og nævnte forlegent deres Navne, for han vidste ikke andet at sige, mens Småpigerne skubbede sig og så ned i deres Skørter.

-Men så skulde I lege, sagde han.

-Så skulde de lege, gentog han til Konen.

-Men der er måske nogle af Børnene, der vil ha'e mere, svarede Fru Brandt.

-Nej, sagde den ældste fra Kroen kort, bag Overkoppen, afgørende det for alle.

-Men så skal I lege, blev Faderen ved i samme Tone, han vidste ikke, hvad de skulde lege.

-Vi kunde kaste med Lommetørklæde, sagde Ingeborg fra Herredsfogeden, mens Småpigerne blev siddende rødhovedede og stille.

-Ja, ja, men Børn må støje, sagde Brandt, Børn må støje, de må røre sig. Og på én Gang sagde han, helt forpint:

-Jeg henter Schrøder, min Ven, og gik.

Skovriderens to mumlede no'et om, at det med Lommetørklæde forstod de ikke, og de stillede sig op og mulede hende ved et Træ.

-Ja, vil Du begynde, sagde Ida, der hang på Kanten af en Bænk ved Siden af Ingeborg og hun rakte hende et Lommetørklæde, som var alt for lille til at kastes.

Brandt løb gennem Haven, ind gennem Herskabets Låge. Oppe i Hovedbygningen stod alle Døre på vid Gab og der lugtede af stivede Gardiner og Renlighed.

Frøken Schrøder stod midt i Salen på en Stige, i de bare Strømper: hun holdt af, i en travl Vending, at kaste Skoene:

-Beva'rs, Godsforvalter, De vil hente mig, råbte hun og lod Armene falde.

-Ja, lille Schrøder, De må over ... det kommer ikke i Gang, sagde Brandt, der skød Brillerne op og ned: man véd jo ikke, hvorledes de Børn skal mores. Han rykkede op i begge sine Benklæder:

-Jeg tror, der er halvtreds, sagde han.

-Jøsses, ja, og Schrøder tog sig til Håret: men her ligger jeg midt i det.

Schrøder så sig rundt, der lå Gardiner på alle Stole: Og imorgen har vi dem, sagde hun. Hun kom ned af Stigen og fik Skoene på sig med et Klask: Det er grueligt med den Varme om Benene, sagde hun.

Schrøder havde det med Varme allevegne, og fra den første Junidag var hun evig på Vej gennem Haven med et Lagen; hun badede i Dammen: Der er ingenting på Jorden som Vand, sagde hun.

-Nå, i Guds Navn, hun så til Gardinerne: så hænger vi op inat.

Nede på Højen var de begyndt at trille med Låg.

-Vor Herre bevares, sagde Schrøder og så ud over Gruppen: hvad er dette for en Altergang? Her må vi ha' Benene rørt.

Hun fik Børnene op i Rækker og de begyndte at marchere. Ida tog hende i Hånden og, da de var gået et lille Stykke, kom Herredsfogedens Ingeborg og tog Schrøders anden Hånd:

-Se, sagde Foged-Barnet til Schrøder, jeg har Broncesko.

Men Skovriderens Dreng gik og klaskede Kroens Pigebarn bagi, for de kom sidst.

Lidt efter legede de Enke nede ved Dammen. Brandt var fulgt med og af lutter Glæde stod han Børnene i Vejen, hvor de så skulde løbe:

-Nu ka' man da høre dem, sagde han.

-Ja, sagde Schrøder og skød til sine Ærmer: men jeg har tolv Fag at hænge op.

Fru Brandt og Sofie gik, lige ranke, med Fadene med Smørrebrød, gennem Haven op på Højen for at dække.

Ida var så lykkelig. Hun løb to Gange hen og kyssede Schrøder på Hånden, uden at sige et Ord ...

"Herskabet" skulde i Skoven på to Vogne og var svunget ud af Indkørselen, mens Konferensråden sad midt i Ungpigevognen som en Bisp. Fru Brandt gik over til Hovedbygningen med Stedets Avis.

Schrøder stod i Fadeburet, hvor hun havde pakket Madkurvene.

-Pyh, jeg har ikke et Stykke under, sagde hun og slog sig fortil, på den Sirtses: Og nu kan man begynde at rydde op i Gæsteværelserne.

Hun løb ud gennem Køkkenet, hvor tre tilbundne Husmandskoner passede Folkenadveren, og over Gangen ind i Gæsteværelserne.

-Nå, sagde Schrøder, her flyder det.

Alle Dørene mellem Kamrene stod åbne og Kufferterne havde ingen lukket. Kjoler og Skørter lå der og hang der. Schrøder snakkede, mens hun hængte op og flyttede.

Fru Brandt sagde ikke noget, men gik rundt og løftede Nederdelene op, så hun kunde dømme om Stofferne:

-Ja, de kan, sagde hun.

-Nå, sagde Schrøder og vendte sig; hun var iforvejen: med Undertøjet er det nu ikke altid så stort hos de Københavnerne ... Det kan man se på så tit her må vaskes.

Fru Brandt svarede ikke og talte ikke, (det var til ingen Tid Fru Brandts Art at spørge, hun brugte kun sine grå Øjne), mens Schrøder løb foran og regerede og snakkede:

-Ja, Gud véd, hvad det kan bli'e til med Frøken With og Falkenstjerne ... Men de passer, véd De hvad, lange Mandfolk med små Koner--det slår altid til....

-Og hun er en nydelig Pige, sagde Schrøder.

Hun slog en Kuffert til og sprang i Tankegangen:

-Frøken Adlerberg, sagde hun, har et Liv, véd De, det var nydeligt at ha'e ved en Lejlighed. Når man kunde la'e Jomfru Jensen komme et lille Løb herop fra Bræstrup en Middagsstund....

Jomfru Jensen var Syjomfruen i Bræstrup og hun tog undertiden et Mønster i Gæstekamrene om Sommeren.

-Det er "Garibaldi", forklarede Schrøder, der gik ind i det inderste Værelse, hvor to strænge Kufferter stod lukkede med Lås og Kjolerne hang på Knagerne, indvundne i Tyl.

-Det er Fru v. Eichbaums, sagde hun.

-Frøken, Frøken, råbte Ida udenfor Vinduet.

-Dér er Barnet, sagde Schrøder og strakte sig frem og løftede "Spirrevippen" ind, før hun løste et langt og bredt sort Moiréslæb ud af et Tyl, helt frem i Stuen.

-Det er hendes Slæbkjole, hva'? Den er foret.

Mens Ida stod og stirrede op i det meget Silke, lo Schrøder og holdt Skørtet ud over hende som en Kåbe; men Fru Brandt følte ind på Foret:

-Foret er af gammelt, sagde hun.

-Ja, sagde Schrøder, men véd De hva', det er dog storartet, hvad de får ud af 'et.

Det var altid Schrøders Undren overfor Københavnerne.

-Og så går vi, sagde hun.

Da de kom til det sidste Vindu, satte hun med et Tag Ida ud på Græsgangen igen:

-For ellers vokser Du ikke, sagde hun og lo: Og så skal der tælles til Vask.

-Ja, jeg kan vel ikke være til nogen Tjeneste, sagde Fru Brandt, der allerede stod i Gangdøren.

-Aa nej, sagde Schrøder, man må selv gå og stampe i 'et.

Hun blev stående et Øjeblik på Trappetrinnet og så efter Fru Brandts Ryg, mens Fruen gik hen over Pladsen:

-Jeg tror, det bli'er Torden, sagde hun så og pustede: Gud give, det vilde.

De tre Husmandskoner gik stille inde i Køkkenet. De var på sorte Uldsokker, skønt der var Stengulv.

Ovre hos Brandts var Madam Madsen kommen fra Skolen. De omgikkes ellers aldrig såmeget i Sommertiden:

-Man véd jo det, sagde Madam Madsen til Madam Ludvigsen, at man på "Gården" er god nok om Vinteren.

Godsforvalteren gik urolig ud og ind, han fik altid Mindelser i Knæene, mod Torden. Og det trak også svært op med Skyer nede over Bræstrup.

Madam Madsen havde såmæn også, sagde hun, allerede sat Tykmælk hen, for Madsen varede mod Torden det første, han stod op om Morgen. Han følte det jo i Hugget.

Madsen havde fået et Sabelhug i første slesvigske Krig og var Formand for Våbenbrødreafdelingen.

--Schrøder stod om Aftenen helt nede ved Vejen for at se efter Vognene; for det lynede allerede nede bag Bræstrup, og Fru von Eichbaum var altid så ræd ved at køre og nu endda, der kom Uvejr til....

Godsforvalterens Piger løb hende hujende forbi med Lagener fra Blegen, og inde i Avlsgården hørte hun Forvalteren, der råbte, at Lugerne skulde lukkes--da begge Vognene kom, alt hvad Tøjlerne kunde holde, nede på Vejen. Konferensråden sad i Kalechen hos Fru von Eichbaum.

Pigerne i Hovedbygningen slog Vinduerne i, og Konferensråden begyndte at råbe straks nede ved Indkørslen:

-Er der lukket? er der lukket? mens Forvalteren kom løbende ud af Avlsgården i en stor Kappe.

Gæsterne, der var angst og stivlemmede, kom af nede ved Trappen. Fru von Eichbaum var hvid som et Lagen og gik ind i sin Stue og tændte Lys bag nedrullede Gardiner. Hun var altid angst, "når Elementerne rasede".

Konferensråden, der gik gennem Stuerne for at se, om Krogene var på, råbte, de skulde blive samlede; og Schrøder løb gennem Regnen over til Godsforvalterens, der kom tilbage med hende. Ida trimlede afsted med Hovedet stikkende ud af en lang Kåbe, og Madam Madsen var med, for hun havde ikke turdet gå hjem.

-I Hus, i Hus, råbte Schrøder, som havde Karl Eichbaum på Skødet.

Men Frøken Rosenfeld havde taget en Badehætte på og stod midt på Plænen og fangede Regnen i Hænderne.

-Gå i Hus, råbte Konferensråden til hende, og leende, med bøjet Ryg, løb hun ind under Glastaget.

-Her, sagde Frøken Adlerberg og fangede hende. De sad eller stod alle på Havetrappen nu og så gennem Regnen ud mod de lydløse Lyn.

-Her, sagde Frøken Adlerberg og tvang Frøken Rosenfeld ned på en Plaid.

De talte alle halvsagte, seende frem mod Himlen, der blev mørkere, fortællende om Uvejre og Lynnedslag.

-Ja, sagde Forvalteren med sin træge Stemme: da Aggersøgård brændte. Konferensråden husker, det var en tung Time, før vi fik Kre'turet ud....

Forvalteren tav lidt, der kom et Lyn, stærkere end de andre:

-Men begge Baronens Køreheste, sagde han igen, de sled sig fra os ... det var skammeligen.

-Ja, sagde Konferensråden, som stod ved Siden af Brandt, her stod vi to, da den gamle Flagstang fik sit....

-Ja, Hr. Konferensråd.

Og Konferensråden sagde igen, med den samme Stemme:

-Det var det Aar, da min salig Kone døde.

Madam Madsen nikkede: hun huskede det.

Lynene blev klarere og fler: i deres Lys så de Kvæget ude over Markerne og Husene i Bræstrup. Alle tav med Undtagelse af Frøken Adlerberg, der hviskede til Hr. Feddersen i Ministeriet:

-Hjemme på Landstedet ruller vi Gardinerne ned, tænder Kronerne og danser, sagde hun og havde lavet en Vifte af sin Havehat.

Regnen blev voldsommere og lød som Trommeslag på Taget, mens Popperne ved Indkørselen svajede ud, bøjjende sig som skulde de knækkes.

-Dér er det, sagde Forvalteren stille: det første Drøn gød sig op imod dem.

Frøken With greb Løjtnant Falkenstjerne, der havde sat sig på Trinnet ved hendes Fødder, i Skuldren:

-Hør. Og hun sagde med en spæd og lille Stemme:

-Hjemme går Mo'r og jeg altid ned i Kælderen.

Der kom igen et Lyn, og Schrøder talte halvhøjt, til Braget kom.

-Det er over Ringsgård, sagde Konferensråden, der kendte hver Plet og hver Afstand i Egnen.

-Ja, Hr. Konferensråd.

De fik ikke talt ud, før det lynede igen. Glimtene kom fra to Sider, som brudte, lysende Stråler, og de så Sletten, hvor Kvæget flygtede i store Kredse, og hele Himlen, hvor de sortrandede Skyer ligesom Stridsvogne rullede op imod dem.

Ingen talte mer; kun Frøken Rosenfeld, der sad med opmærksomt fremstrakt Hoved, hviskede stille:

-Hvor det er dejligt, hvor det er dejligt ...

Mens Madam Madsen uafsladelig sad og bevægede Læberne og Ida havde boret sit Hoved ind under Moderens Arm, og det lynede igen.

De så en Rytter sætte ind ad Avlsporten og en Mand i Kappe kom løbende over Pladsen. Det var Skovrideren, der kom fra "Fruens Skov" og ikke turde ride videre for Dyret....

Tordenen tog hans Stemme, og det var så mørkt, at man knap så hans Ansigt, mens han sagde:

-Det brænder Vesten for Bræstrup--det var en svær Flamme....

-Var det hos Christen Nielsen? sagde Konferensråden. Og de sagde halvhøjt nogle Ord om, hvor højt han havde assureret.

-Det er dog ikke hyggeligt, hviskede Frøken Adlerberg til Kandidaten og havde foldet Hænderne om sin Havehat.

Men Schrøder slap Karl von Eichbaum, Drengen, og løb pludselig ind til Fru von Eichbaums Dør. Gennem Nøglehullet så hun hende sidde ubevægelig og bleg foran sine Lys.

Frøken With havde ikke sluppet Falkenstjernes Skuldre og han mærkede hendes Hånd iskold ved Siden af sin Kind. Når Lynene kom, så han hendes Ansigt, lighvidt, og hendes Øjne, der så ud, som var de grønne.

-Frøken With, Frøken With, sagde han.

Der kom et nyt Lyn og et nyt Brag, som blev et uhyre Jernlegeme slynget til Jorden ved deres Fødder:

-Nu går der vel igen en Eg, sagde Skovrideren, der uafsladelig sad og tænkte på sine Skove.

Ingen talte og ingen vilde kunnet høre. Når Drønet døde hen et Minut, hørte de Kvæget, der brølte på Marken, og Fårene, der brægede klagende.

-Det er hos Christen Nielsen, sagde Brandt. Et Nu så de Brandskæret, bag Laderne, i Mørket.

-Pas Avlsgården, sagde Konferensråden til Forvalteren.

Et Lyn brød frem som et hvidlysende Vridbor foran deres Øjne, og Forvalteren løb og slog ud med begge Arme som en Mand, der blændes, og løb igen, mens Braget lød, et Brag som af tusinde Ting, der søndres og knuses; mens Ida, der rev sig løs fra sin Moder og sanseløs styrtede sig hen mod sin Fader, med en alt gennemskærende Stemme skreg:

-Fa'r, Fa'r; og hun gemte sig ind ved hans Ben.

Falkenstjerne havde taget Frøken Withs Hænder: Frøken Emmy, sagde han, det var første Gang, han nævnte hende ved Fornavn.

-Frøken Emmy.

-Ja, ja, hviskede hun og vidste ikke, hvad hun svarede, mens han beholdt hendes Hænder.

Der var ganske stille nogle Øjeblikke, og man hørte kun Regnens tunge Fald.

Så sagde Frøken Rosenfeld til Kandidat Feddersen, til hvem hun ellers næsten aldrig talte, med en sagte, ligesom ærbødig Stemme, og tog sig langsomt hen over Panden:

-Hvor det dog var skønt.

De sad alle tavse, som om de endnu ventede. Men Lynene blev blegere over Markerne og Drønerne døde hen. Det var som en kvægende Kølighed slog op af al Jorden, og Regnen stilnede. Så så de, vest på Himlen, Stjernerne igen. Madam Madsen sad og fortalte Kandidaten om Madsens Hug og Konferensråden og Skovrideren gik ned ad Vejen for at se efter Branden hos Christen Nielsens.

Regnen var mild og lind. De hørte dens Fald mod Taget som en sagte Rislen, og dens Dråber fyldte Natten som med et lysende Støv.

Så begyndte Frøken Rosenfeld, der sad med Hovedet i sine Hænder, at synge sagte.

Falkenstjerne sad endnu med Frøken Withs Hænder i sine:

-Syng med, sagde Frøken Rosenfeld og vendte Hovedet om imod dem. Og halvsagte, næsten nynnende, sang de unge Piger:

Flyv Fugl, flyv over Furesøens Vove, snart kommer Natten så sort. Alt ligger Sol bag de dæmrende Skove, Dagen har listet sig bort. Flyv Du kun hjem til din elskede Mage, til de gulnæbbede Små; og når imorgen Du kommer tilbage, sig mig så alt, hvad Du så.

-Se, sagde Brandt. Ida var falden i Søvn i hans Arm, med Hovedet ind mod hans Skulder:

-Se Barnet, hviskede han og bøjede sig ned mod Frøken With. Han så så lykkelig ud, mens de sang igen og Skovrideren faldt ind med, nede fra Indkørselen med sin dæmpede Bas:

Flyv Fugl, flyv over Furesøens Bølge, stræk dine Vinger nu vel. Ser Du to Elskende, dem skal Du følge, dybt skal Du spejde deres Sjæl. Er jeg en Sanger, så må jeg og vide Kærligheds jublende Lyst. Alt, hvad et Hjerte kan føle og lide, burde jo tolke min Røst.

Sangen døde hen.

Ude i Natten var Regnen ophørt, og de gik alle ned ad Trinnene (Falkenstjerne og Frøken With gik ved Siden af hinanden) og stod og åndede langt ud i den svale Luft.

Så kom Schrøder med en vældig Bakke. De måtte sandelig ha'e noget, sagde hun, ovenpå den Forskrækkelse.

Men de blev ved at gå ude i Gangene en Tid. Så blev der lét og skreget nede på Vejen. Det var Konferensråden, der havde taget et Kys hos Frøken Adlerberg.

Lidt efter skiltes de.

Brandt bar stadig Ida. Han listede på de lange Ben for ikke at vække Barnet.

Da alle var til Ro, gik Frøken Rosenfeld ud ad sin Dør og sagte op ad Trappen. Hun åbnede et Vindu i Gavlen og satte sig i Karmen med Hænderne om sine Knæ.

Dér så hun Dagen bryde frem.

--Det var den nittende August, og hele "Ludvigsbakke" var i Bevægelse. Det var Konferensrådets Fødselsdag imorgen og han fyldte halvfjerds.

Schrøder lagde Vandkringler og bagte. Hun stod i én Damp. Køkkendøren, havde hun låset af med en vældig rusten gammel Nøgle:

-Idag ka' vi ikke ha' Køkkenskrivere, sagde hun.

Nøglen hang i Lommen på den Sirtses og slaskede hende om Benene.

De unge Piger bandt Guirlander i en Krog af Lunden og løb forbi Godsforvalterens Høj med Klædekurve med Grønt. Fru Brandt, der lignede en Skildvagt med Geværet i Hvil, sad på Højen med Ida, indtil Frøken Rosenfeld gik op ad Højskrænten og løftede Ida ud over Stakittet:

-Hende ta'er vi med os, Fru Brandt, sagde hun.

Nede i Lunden lo og snakkede de, så man hørte dem langt bort, mens de surrede Egeløv og Asters om Klædesnorene.

Frøken Adlerberg bandt med Handsker på:

"For det frygtelige Stads snærer Ens Fingre, sagde hun og trak hvert tiende Minut Handskerne af for at vise Feddersen, om hun ikke fik røde Mærker.

Ida gik rundt og bukkede sig og samlede alle de glemte Asters op fra Jorden og lagde dem i Skødet på Frøken Rosenfeld.

-Tak, lille Ven, sagde Frøken Rosenfeld.

Apotekerfruen, der var fuld af Garneringer og sad ved Siden af Frøken Adlerberg, sagde:

-Ja, det er frygteligt med Hænderne. Franz (det var Apotekeren) tåler heller aldrig, at jeg rører mig for mine Hænder.

-Det går bort med lidt Glycerin, sagde Frøken Rosenfeld:

-Tak, min Ven.

Det var Ida, som blev ved at samle Blomster med altfor korte Stilke.

Brandt kom til, han gik til og fra, med alle ti Fingre ravnsorte af Krudt: han lavede Raketter og farvede Lys nede i Kontoret.

-Jo, sidste Aar, sagde han, var de rigtig gode--de gik alle af undtagen én. Men da Etatsråden blev Konferensråd, havde Eriksen, min Fuldmægtig, lavet en Sol ... det var kønt.

Brandt stod foran Frøken Rosenfeld:

-Nå, De har Barnet, sagde han og smilte og klappede Ida henover Håret med de sorte Fingre.

-Men De skulde passe på Deres Hoste, Hr. Godsforvalter, sagde Frøken Rosenfeld.

Brandt gik og hostede slemt på det sidste.

-Puh, de unge Piger pustede og rystede deres Skørter:

-Hvor mange Alen har vi nu!

Og den ene svang Guirlanden som et Sjippetov, mens den anden tog fat og begyndte at synge:
I Skov, hvor Bøssen knalder, hvor Jægerhornet gjalder og Hundekoblet gør. Hvor Fugl med
knækket Vinge og Dyr med såret Bringe forbløder sig og dør--

Halloh, Halloh, Halloh, Halloh, hvor Hundekoblet gør.

Oppe på Højen hos Fru Brandt var Skovriderens komne.

Fru Lund var gået herop: hun måtte dog give en Buket.

-Og mine Roser, sagde hun: Gud véd, hvordan det går til--jeg synes dog, de stod så godt, og der
bli'er ikke andet end Knopper af dem ... Og de på Kirkegården, som står så rigt, dem vilde jeg
dog nødig bruge i sådan en Anledning ...

Fru Lund kunde så godt få, hvad Fru Brandt havde. Men det var jo ikke meget.

-Aa, Gud, sagde Fru Lund ganske lettet: Konferensråden ser nok mest på Viljen.

Skovrideren slog Benene mod hinanden og sagde:

-Ja, jeg er en sober Mand, Mo'r, men den tyvende bli'er jeg fuld.

-Ja, ja, Lund, sagde Fruen: når Du blot ikke vil holde Taler.

Madam Madsen arriverede nede i Stikkelsbærgangen. Hun vidste ikke, hvad hun skulde gribe til:
Madsens høje Hat måtte stryges, og hun vidste ikke sine levende Råd for et Jern ...

-Da er det s'gu galt, sagde Skovrideren: Madsen, der repræsenterer Krigsmagten.

Våbenbrødrene skulde rykke op Klokken tolv.

De unge Piger kom fra Lunden i en stor Flok, og Apotekerens Frue hilste op til Højen bag en hvid
Parasol. Ida tog alle i Hånden, før hun gik op.

Madam Madsen vilde gå lidt ned over Engene, som stødte op til Lunden, og Skovriderens slog
Følge. De gik ind over Stenten og så på Kransene og Guirlanderne, der lå på Jorden.

-Det er rigtig kønt, det er rigtig kønt, sagde Fru Lund, der sad på en Bænk, hun vilde altid gerne
sidde.

Men Madam Madsen, som gik rundt og tog Mål af hver enkelt Del, sagde:

-Ved salig Konferensrådindens Begravelse havde vi to hundrede Alen ...

... Klokken elve gik Konferensråden rundt med et Lys og lukkede alle Døre. Det var Husets Skik.
Han havde Kalot på (om Dagen havde han rød Paryk, der var ganske ligesom Godsforvalterens)
og tog i hver Lås.

De unge Piger, der var gemte inde i Frøken Adlerbergs Stue, sad og fniste i Halvmørket, da han
gik forbi.

Så slog Falkenstjerne på Vinduet ude fra Haven, og det blev åbnet:

-Vi har reddet Vinen, hviskede han.

De unge Piger sprang ud, sagte og leende, én efter én, mens de holdt om deres Skørter.

-Og Lamperne? hviskede En.

-Har dem, blev der hvisket tilbage.

De listede alle, langs Huset, ganske stille, til de pludselig løb ned over Plænen som en Vind, for Hundene begyndte at gø.

-Det er Hektor, hviskede Frøken Adlerberg og greb Feddersen om Armen.

-Hys.

De nåede Træerne. Frøken Rosenfeld gik langsomt bagved alle de andre.

Nede under Bøgene brændte der fem Lamper. Der satte de sig ved Bordet og bandt. Frøken Falkenberg sad på Stenten lidt borte og så ud i Natten, der lå over Engene som et stort Mørke.

-Emmy, kaldte det ganske sagte. Det var Falkenstjerne.

-Ja.

Og der var to, som, tæt til hinanden, så ud i Mulmet.

... Om Morgenen stod Falkenstjerne og Gartneren og slog Guirlander på Facaden og fløjtede begge to. Gamle Brandt, der havde fået Flaget hejst, var i Lag med Vimplerne. Men klejn var han og gik og hostede.

Han blev stående og så ned mod Bræstrup, hvor Flagene kom op foran Gårdene; Morgenvinden tog så friskt i de røde Duge:

-Hvor er 'et kønt, sagde han: Og så Stakkene--ja, her er en dejlig Plet.

Han begyndte at gå over mod Godsforvalterlængen; han vilde se at få noget Varmt. Men da han var kommen derover, sagde han:

-Jeg tror, jeg vil lægge mig lidt. Han havde Kuldegysninger og kunde næppe stå på sine Ben.

-Ja, Brandt, sagde Fruen, der badede Ida i et Vaskekar: Men Du må op for at overrække Stagerne.

-Ja, Mariane, sagde Brandt, der døsede hen.

Vognene begyndte allerede at rulle frem nede gennem Indkørselen, og Sofie løb til og fra for at melde, hvem det var. Fru Brandt var i Undertøj og satte Håret, hele Sovekamret flød af hendes hvide Skørter. Hun fik Nederdelen på og Livet knappet, mens Brandt i sin Seng blundede og vågnede og blundede igen.

De hørte fler og fler Vogne og mange Fodtrin på Grusgangen.

-Der har vi Musikken fra Horsens, råbte Sofie og satte afsted ud til Gærdet på Sokker.

-Og dér ligger Brandt, sagde Fruen, der fik Kniplingsærmer og Hovedpynt på i Havestuen.

Hornene lød højt og lystigt, og de hørte mange Stemmer:

-Ja, Brandt, dér har vi Våbenbrødrene, sagde Fru Brandt, som havde Brandts Tøj på sin Arm og som hele Tiden talte, som skulde hun ruske i ham.

-Hvor er Barnet? sagde Brandt kun.

Ida, der havde grædt, fordi Papilotterne havde siddet for stramt, kom ind i hvid Kjole.

-Nu ikke for tæt til Sengen, sagde Fru Brandt og glattede Idas Skørt; men Faderen tog Spidsen af hendes Livbånd og holdt det mellem sine Hænder:

-Ja, nu skulde jeg vel op, sagde han og blev ved at smile til Barnet, så mat.

De blev ved at høre Fodtrin og Hornene og en Stemme, der kommanderede: det var Madsen. Så igen Hornene. Brandt syntes, det var så underlig langt borte:

-Der er Kammerherren, råbte Sofie; hun slog Døren op på vid Gab, med Bomuldsforklædet i Hånden, som hun havde løst af sig i Forskrækkelsen.

-Nu har vi Amdsrådet, Brandt, sagde Fruen, der var blevet ved at gå rundt tungere og tungere i Gulvet, og hun lagde Klæderne på en Stol.

-Ja, Mariane, sagde Brandt og satte sig op i Sengen.

Men Fru Brandt var løbet ud at tage imod: de skulde samles her.

-Ida, Ida, råbte hun.

Ida, der stadig stod et bitte Stykke fra Sengen, sagde, ligesom hun vilde vække ham:

-Fa'r, nu skal Du op.

-Ja, Barn, nu kommer jeg.

Han hørte Kammerherrens Stemme inde i Havestuen, og han kom op på Sengekanten at sidde. Det brændte sådan i hans Side.

Så blev Døren lukket op. Det var Skovrideren i fuld Puds:

-Hvad Satan, Brandt, sagde han, men han blev pludselig stående: Hvordan er 'et, Du ser ud?

-Ja, sagde Brandt, jeg har det dårligt.

-Det ser jeg s'gu. Og din Kone sagde, det var det sædvanlige.

Brandt sad lidt:

-Nej, sagde han så, og Hovedet faldt ned på hans Bryst, jeg kan ikke gå derover.

Skovrideren gik ud og hentede Doktoren, der kom i Kjole og med Dannebrogskorset: Hvad er det, gamle Ven, går De i Reden på Fstedagen, sagde han, men blev pludselig alvorlig, da han så Brandt: Løft ham, sagde han til Skovrideren og begyndte hastigt at høre Brandt på Bryst og Ryg.

Udenfor holdt Musikken op, og man hørte Madsens Stemme gennem Støjen:

-Nu er Madsen der med Fanen, sagde Brandt og smilte.

Doktoren blev ved at høre på Brandts Ryg, mens Skovrideren stod ved Fodenden bøjet frem, som vilde også han lytte: Der skal Bud til Bræstrup, sagde Doktoren blot og gik ud.

Han satte sig til at skrive Recept ude i Stuen midt mellem Gæsterne, mens Fru Brandt stod hos, og Amdsrådmedlemmerne talte højt i Munden på hinanden om Dagen og om Talerne og om Festen:

-Brandt får det jo altid så voldsomt, sagde Fru Brandt.

Doktoren svarede ikke: inde i Sengen sagde Brandt, der var blevet ligesom noget roligere efter at have set Doktoren:

-Og hvordan skal det så gå i aften? Han tænkte på Fyrværkeriet.

De hørte Amdsrådmedlemmerne gå ud gennem Haven. De var pludselig bleven ganske tavse:

-Men nu skal Ingen tænke på mig, sagde Brandt. Det er også bedre nu.

-Ja, sagde Skovrideren.

Han gik ind i Stuen, hvor hans Kone endnu sad på en Stol:

-Lad os gå, sagde han sagte: vi kan jo ikke forskrække Konferensråden.

De gik ud sammen med Doktoren, og man hørte deres Skridt dø hen på Gangen, til der blev ganske stille. Fru Brandt gik ordnende frem og tilbage hos den Syge, sortklædt, i sin brede Silkekjole, der knitrede:

-Men man må heller ikke give sig hen, sagde hun og tog op i Mandens Puder.

Hun blev stående et Øjeblik foran Sengen og sagde med den samme Stemme:

-Nu skal Apotekerens overrække Stagerne.

Den Syge virrede kun med Hovedet--måske var det en Flue--og han sagde:

-Skal I ikke over med Blomsterne ...

-Det må vi jo, sagde Fruen.

Men Ida begyndte at græde inde i Stuen, fordi hendes Fader ikke skulde med:

-Nå, sagde Fru Brandt og tørrede hendes Ansigt; men Barnet blev ved at smågræde hen gennem Haven.

Så blev der fuldkommen tyst, mens Sofie sad og strikkede bag Døren. Man hørte kun Fluernes summe og Bornholmeren, der på én Gang lød så sejt og hårdt.

Den Syge lå og flyttede sig i Sengen. Der kom sådan en Uro med Feberen....

Nu hørte han Kammerherrens Stemme--Sofie sprang i Sokker ud til Gærdet--og han løftede Hovedet lidt, som vilde han lytte: Nu talte Kammerherren for Konferensråden.

Men Brandt kunde ingenting høre, og der var også så mange Billeder i hans Hoved, der kom og drog forbi og gik--Billeder fra al hans Tid og fra han kom her og da Konferensrådsinden levede og fra de fik Ida.

Hvor var hun spændt og rød og bittelille ... Og hun havde kendt ham, før hun kendte sin Mo'r....

På én Gang tog Brandt i Sengebåndet, han fik sig rejst; nu råbte de Hurra for Konferensråden....

Så faldt han sammen igen og blundede.

Da han slog Øjnene op, sad Frøken Rosenfeld med Ida på Skødet ved hans Seng:

-Vi vilde over og se til Dem, Hr. Brandt, sagde Frøken Rosenfeld.

-Ja, sagde han og blev ved at se på Ida, der lå og sov, Frøken.

Frøken Rosenfeld satte Ida ind på Sengekanten: Ida kan sidde her, sagde hun.

-Ja.

Den Syge blev ved at smile og flyttede sine Hænder, der brændte, hen, hvor Ida sad.

-Men krøller hun ikke sin Kjole, sagde han og lukkede Øjnene.

De hørte Uhret slå, langsomt som den, der ikke har Hast, og Frøken Rosenfeld løsnede sagte Idas Hånd af den Syges. De gik ud på Tåspidserne, mens Ida holdt så fast i Frøkenens Kjole, og de satte sig i Sofaen. Der var ganske tyst. Kun Uhrets hårde Dikken.

-Frøken, hviskede Ida: dør Fa'r?

-Men Barn, men Barn, sagde Frøken Rosenfeld og strøg over Håret på Ida, der begyndte at græde, uden Lyd.

De hørte Trin i Havegangen. Det var Fru Brandt, der kom ind foran Konferensråden. Han bar Storkorsets store Bånd og havde røde Pletter på Kinderne.

-Men hvad hører jeg? sagde han, der talte noget højt: her er Sygdom. Og Fru Brandt, der gik iforvejen ind til Sengen, sagde, som hun vilde vække Manden (der var ligesom Vrede i hendes Stemme hele Dagen):

-Brandt, det er Konferensråden.

Frøken Rosenfeld hørte Konferensråden sige, i sin Festtone:

-Kære Brandt ... Men så sænkede han pludselig Stemmen; han sad på en Stol, rykket lidt ud fra Sengen, ubestemt urolig som alle gamle Folk ved Sygdom:

-Men hvad er dog det ... men hvad er dog det ...

-Ja ... nu har vel Apotekeren overrakt Stagerne, sagde Brandt og søgte at tage hans Hånd.

Ida var stille listet ud. Frøken Rosenfeld gik mellem Ribsbuskene og kaldte halvsagte på hende, men ingen svarede. Så fandt hun hende på en Træbænk lige udenfor Sovekammervinduet, sammenkrøben og stille, ligesom en lille Hund. Og Frøken Rosenfeld satte sig ved Siden af hende, næsten i samme Stilling.

De hørte Konferensråden, der vendte tilbage gennem Haven, og Fru Brandt, der gik inde i Sygeværrelset. Nu satte hun sig, ved Fodenden af Sengen, med de brede Kappebånd frem over Brystet, som vilde hun spærre.

Der lød nogle sagte Trin inde i Dagligstuen, og Fru Brandt stod op. Det var Fru Lund, der kom listende og standsede ved hvert Skridt.

Hun blev stående igen og tog Fru Brandt om Hofterne:

-Vi synes, det er så slemt, Lund og jeg, sagde hun.

Og da Fru Brandt ikke sagde noget, blev hun ved: Kunde vi dog ikke hjælpe med noget?

-Tak, sagde Fru Brandt, der stadig tænkte på Frøken Rosenfeld, som hun havde siddet før hende i Sofaen: vi kommer vel over det selv.

Fru Lund kom så underlig hurtigt ud og hen ad Havegangen, hvor Skovrideren stod og ventede.

-Så Du ham, spurgte han.

-Nej, svarede hun blot, hun havde den stille Gråd i Halsen. Og Lund sagde (de to forstod altid hinanden uden at have talt):

-Ja, hun er en Stivnakke. Han følte noget som en Lyst til at slå med knyttede Hænder.

Fru Lund havde Lommetørklædet fremme:

-Aa, Lund, sagde hun: det er vel kun hendes Væsen.

Fru Brandt var blevet stående i Dagligstuen. Fast lukkede hun alle Vinduer og gik atter ind på sin Vagt.

Det var blevet Aften, og der var mørkt i Sygestuen, hvor der brændte en lille Lampe og Doktoren kom og gik; det skinnede så rødt på Gardinerne.

-Det er så lyst, sagde den Syge og drejede Hovedet.

-Det er Faklerne, sagde Doktoren.

-Ja, det er kønt, sagde Brandt.

Skovrideren sad udenfor på Bænken. Han var ikke blevet fuld den tyvende August:

-Hvordan er 'et? sagde han.

-Det er skidt, sagde Doktoren.

Da de kom hen i Alléen, mødte de Frøken Adlerberg med Hr. Feddersen fra Udenrigsministeriet.

-Vi spadserer, sagde Frøken Adlerberg,--der var noget mørkt i den Allé--: hvordan har han det?

Doktoren trak på Skuldrene.

-Det er dog fatalt, sagde Feddersen: for Konferensrådets Skyld. Det føles jo dog på en vis Måde over hele Huset.

Inde i Sygeværelset var det stille, og man hørte kun Lyden af Fru Brandts Pinde, regelmæssigt som Uhrets Dikken, og nu og da Musikken derovrefra, hvor de dansede.

Så kaldte Brandt:

-Mariane, sagde han, og han tog hendes Hånd:

-Det er Synd for Dig....

Men det var, som Fruens Hånd med de mange Ringe havde tynget hans, og han løsnede den, mens han lukkede Øjnene.

-Det er jo Sygdoms Gang, sagde Fru Brandt og glattede Lagenet; Brandt lå stadig og tog i det med sine magre Fingre.

-Men jeg vilde gerne tale med Løjtnanten, sagde han.

-Ja, ja, sagde Fruen, der følte ned om hans Ben, som var kolde op over Knæene. Hun blev længe stående og så ubevægelig på den gamle Mand, hvis Krop tegnede sig så tyndt under Tæpperne, før hun satte sig igen:

-Nu skulde hun altså til at sidde Enke.

... Løjtnanten løb rundt nede på Haveplænen; han var ifærd med Raketterne. De skulde brændes af, nu, når der var danset. Musikken standsede, og Falkenstjerne råbte op til Forvalteren, der stod ved et Vindu: den første Raket gik af som en mager lille Stråle, der spaltede sig i to.

Gæsterne stod ved de åbne Vinduer, mens Rakterne hvislede tynde op i Luften og Herrerne fra Horsens, der røg Cigarer med Hænderne i deres Bukselommer, udstødte lange "Aah--Aa-h", mens en lille Dame, der var kortbenet og havde bundet et Lommetørklæde om sin bare Hals for Træk, sagde:

-Gud, at vi skulde holde op at danse for den lille Stråle.

Ved det øverste Vindu havde Frøken Rosenfeld løftet Ida op i Armen. Ida holdt sig hos hende hele Dagen, uden at tale, kun følgende hende, med kolde Hænder, som en krank lille Skygge:

-Se dog, se, sagde hun.

Der gik en Raket op igen, da Feddersen kom forbi med Frøken Adlerberg:

-De går ikke højt, sagde han.

Og Frøken Adlerberg, der lo, mens hun gik med sit Slæb over Armen, sagde:

-De er fra Landet.

Frøken Rosenfeld vendte sig rask med Ida, og hun hørte Kammerherren, der sagde hende ved sit Vindu:

-Det er nydeligt, virkelig nydeligt ... og han tilføjede, seende ud i Luften:

-Og han var en så fortræffelig Mand.

Frøken Rosenfeld gik med Ida over Pladsen, da hun pludselig følte Tårer på sin Hånd:

-Men hvorfor græder Du? spurgte hun.

Barnet svarede hende ikke.

Skovrideren stod med sin Kone oppe i Dansesalen i Krogen ved det nederste Vindu; Rakterne steg stadig op i Natten, for der var mange, men små var de:

-Herregud, Mo'r, sagde Lund: hvor er 'et dog sørgeligt.

Ganske sagte kom Frøken Rosenfeld med Ida ind i den Syges Stue, hvor Fru Brandt sad bred på den samme Plads.

-Vi vilde sige Godnat, hviskede hun.

Og mens Fru Brandt rejste sig, bøjede hun Ida ned over hendes Fader (Ida havde i sine Øjne det samme Udtryk som et ganske lille Barn, der er sygt). Brandt slog Øjnene op:

-Er det Barnet? sagde han: Så hun Fyrværkeriet?

* * * * *

Ida lå hos Frøken Rosenfeld om Natten. Frøkenen sad ved sit Vindu, Gæsterne var borte, og Natten var mørk. Så jog en Vogn ud af Godsforvalterporten ned over Vejen, gennem Mulmet, som en Skygge.

Alle Hunde fo'r halsende op ...

Da de kom ned om Morgenens, gik Konferensråden hen til Klaveret og lukkede det stille, mens han tog Nøglen til sig.

Gamle Brandt var død.

Alle Gæsterne spredtes, langt ud i Skoven og Haven. Frøken Rosenfeld sad ene med Ida på sit Skød.

Ovre i Godsforvalterboligen gik Fru Brandt og tog mange Lagener frem af sine dybe Skabe.

* * * * *

Fru Brandt sad i sin Dagligstue, kulsort og mægtig, og ventede på Vognen med Fru Reck, den nysudnævnte Godsforvalters Frue, som skulde se sit fremtidige Hus. De broderede Tæpper var fremme på alle Gulve, og om Brandts Portræt var der hængt Immortelkrans. Ida var ovre hos Schrøder.

Så slog Sofie Døren ud til Gangen op:

-Dér er hun, sagde hun; det lød som et "Vagt i Gevær", og hun blev stående, lang og sort, bag sin Madmoder, der åbnede Yderdøren:

-Ja, jeg er Fru Reck. sagde en forvirret Dame, der var lille og slank og holdt Slæbet af sin grå Kjole i sin Hånd.

-Velkommen, svarte Fru Brandt og rakte langsomt Hånden frem. Hun havde altid bevaret et Bondepige Håndtryk, der bare "rørte". Nu var Hånden iskold.

-Hjælp Fruen, sagde hun til Sofie.

Sofie tog Kåben af Fru Reck med sine knoglede Hænder.

De kom ind i Stuerne:

-Aa, hvor er de store, brast det ud af Fru Reck. Hun blev rød i det samme: Hun var blevet stående, et Nu, ganske forskrækket foran de lange, landlige Gulve.

-Ja, Boligen er rummelig, sagde Fru Brandt og bød Fru Reck til Sæde ligeover for sig. Fru Reck vidste ikke selv, at hun førte Lommetørklædet to Gange op til Panden, mens Fru Brandt sagde noget om Kulden og om at køre.

-Ja, sagde Fru Reck: det var lidt koldt på Vognen.

Hun troede nok, hun også havde sagt noget om Hr. Brandt og at det sandelig ikke vilde være let for Reck (hun var ganske varm og hun tænkte jo etsteds i sit Hoved også på Gulvene):

-Nej, det vil sandelig ikke være let, sagde hun endnu en Gang og hørte Fru Brandt sige:

-Ja, Brandt og jeg er jo barnefødt på Stedet.

Fru Reck ventede et Øjeblik:

-Ja, sagde hun så: Reck og jeg, vi er jo Byfolk.

Fru Brandt havde utvivlsomt set det, men hun sagde kun og rejste sig:

-Hvis Fruen nu vil nyde noget.

Og de gik ind i Spisestuen.

Fru Reck troede aldrig, hun havde set så megen Mad, og hun blev ved at spise og spise, ligesom hun ikke turde andet, mens Fru Brandt bød og bød, uden selv at spise--som barrikaderet bag al sin egen Mad.

Hun talte om Byggegælden; vi har jo måttet bære den, sagde hun, mens hun blev ved at byde, med samme kolde og tørre Stemme og Øjnene ufravigelig fæstede på Fru Reck, som havde hun Lyst til at kvæle Gæsten i al sin Mad.

-Ja, sagde Fru Reck, her er jo gjort så meget ... véd vi....

Fru Brandt svarede:

-Her var Stengulve, da vi kom.

Fru Reck tænkte, der kunde gerne være Stengulve endnu.

Efter Bordet gik de rundt i Huset, Fru Brandt forrest, åbnende, lukkende, visende alt fra Stue til Stue, fra Rum til Rum.

Fru Reck, der frøs i sin tynde Bykjole, sagde:

-Tak, nu har jeg jo set det ... men Tak, nu har jeg jo set det, Fru Brandt.

Men Fru Brandt gik videre, forevisende alt: Kælder, Mælkekælder, Kartoffelkælder, Loftet, det hele Hus, hele det fejlfri Hus, hun havde grundet, og som hun skulde forlade, hun, Enken.

Hun talte om Sengene, deres egne Senge, Folkesengene, Gæstesengene. Fru Reck sagde:

-Ja, hvad der må anskaffes.

-Her er Skabrummene, sagde Fru Brandt, da de endelig kom ned i Gangen.

Hun åbnede sine Skabe, visende Linnedet, Puderne, Vårene, Omhængene; udkrammende sin Bondevelstand; talende en Kende højere, med små Trækninger om sin Mund, i en pludselig enkeagtig Skadefryd.

Fru Reck tænkte ved sig selv:

-Nej, hun skal aldrig over min Dørtærskel; og sagde:

-Ja, Fru Brandt, når man blot var halvt så dygtig en Kone som De.

-En må jo holde sit Hus, sagde Fru Brandt, der lukkede sine Skabe og tog Klodstøfler på: de skulde se Haven. Da de kom derud, mødte de Ida, der kom med Schrøder, som vilde se den nye Kone.

-Jeg er Husjomfruen på Gården, sagde hun og gav Fru Reck et Håndslag med en rød Hånd. Fru Reck følte ligesom en Lettelse og sagde meget venligt bøjet ned over Ida, der stod hos Moderen:

-Det er Deres Datterdatter, Fru Brandt.

-Min Datter, svarte Fru Brandt, og de blev alle røde i Hovederne på én Gang, mens Fru Reck gjorde Stillingen endnu værre ved at sige:

-Her har Du rigtignok haft en dejlig Have.

-Ja, mumlede Ida og trak i sin Hånd, som Fru Reck holdt.

Der var ingen, der talte mer, før de igen kom ind i Gangen, hvor de så Apotekerfruen, som var arriveret i Ponyvogn og iført Sølveskindspels. Hun begyndte at kysse løs på Fru Reck, uden at se til de andre, under en Strøm af Ord:

-Søde Henriette (de var Skoleveninder), sødeste Henriette, hvor har jeg dog glædet mig, kære Du, over dog at få et Menneske til Egnen, én af sine egne (de havde næppe set hinanden i tolv, femten Aar), det kan såmæn behøves ...

Fruen fra Apoteket blev ved:

-Ja, bedste Fru Brandt, jeg ta'er af mig. Henriette, kære Du, her er jo hundrede Ting at tale om.

Hun gik ind i Stuen, forrest, med Fru Reck om Livet, mens hun blev ved at tale om Huset og sin Glæde og hvad der måtte anskaffes.

-Véd Du, kære, her kan blive nydeligt. Ja, Fru Brandt, De véd, jeg har sagt det så tit, jeg holdt jo ikke ud i disse Stuer en Time, med alle Møbler sådan klistrede op ad Væggene.

-Vi har nu været tarvelige Folk, Fru Mogensen, sagde Fru Brandt og bød til Sæde. Ida og Schrøder holdt sig i en Krog.

Fru Mogensen blev ved at tale: Her var jo egentlig kun tre Stuer. Dit Klaver, Henriette, er vel Hornungs? Deres, lille Fru Brandt, er jo tysk ... Men der er jo også blevet spillet så lidt her i Huset.

Hun stod i Døren mellem de to Stuer, stadig talende, pegende og rådende, placerende Møbler, fejende de gamle Sager ud, så inderlig venlig mod Fru Brandt, venlig, som om hun slog hende:

-Der sætter Du så det, og der det--søde Henriette ... her kan blive nydeligt---

Fru Brandt bød Kaffen om i Sølvkanden, Brandts Hædersgave, den fra Jubilæet.

Også Fru Reck blev ivrig og talte om sine Møbler og Gardiner og Dørene, mens Fru Mogensen Hyttede Sølvkanden for at tegne et Udkast til de Reckske Stuer på Fru Brandts Dug.

Hun bad om en Alen. For Du må jo dog ha'e Målene, sagde hun, og Ida bragte Alenen, mens Fru Reck tog Mål, stående op på en Stol, passerende over Gulvene, opmuntret og spørgende Fru Brandt om gode Råd.

-Ikke, lille Fru Brandt, ikke sandt, lille Fru Brandt, sagde hun hvert andet Minut, mens hun ophængte usynlige Gardiner, arrangerede de fremmede Møbler og Stykke for Stykke søndrede det gamle Hus. Fru Brandt svarede stadig i små Sætninger, og Schrøder stod og pustede over sin Kop: hun syntes, Kagerne blev til store Klumper i hendes Mund.

-Jo, Du, jeg tror virkelig også her kan blive ganske net, sluttede Fru Reck og sprang ned af en Stol.

Lidt efter tog Fru Mogensen Fru Reck med hjem til Apoteket i sin Ponyvogn.

Hun stod endnu i Døren--Fru Reck var på Vognen--og sagde Farvel:

-Ja, kære Fru Brandt, sagde hun og lagde mildt begge sine Hænder om hendes: det må jo være lidt svært ...

Hun blev stående et Øjeblik, og mens hun så Fru Brandt lige ind i hendes Ansigt, sagde hun en Gang til og førte sine Hænder hen over hendes Arm:

-Rigtig svært.

Så var Vognen borte.

Schrøder skyndte sig at komme bort. Hun brød sig ikke om at være der alene:

-Nå, sagde hun: Farvel i Længen. Så fik Apoteket da endelig en Gang taget Mål af Godsforvaltergården.

Schrøder gik.

Fru Brandt vaskede selv Porcelænet af og samlede Stykke for Stykke i brede Stabler. Men så på én Gang satte hun sig ned på Stolen ved Buffet'en. Fru Brandt græd.

Ida blev stående Foran hende: hun havde aldrig set sin Moder sådan rigtig græde.

Så rørte hun sagte ved hendes Knæ. Og Fru Brandt tog Barnet op til sig, mens hun blev ved at græde.

Men om Eftermiddagen kom hun ned forbi Apoteket, i Sørgeslør, med en Krans. Hun vilde på Kirkegården ... Der var Musik derinde, i Apoteket.

* * * * *

Det begyndte at mørknes, mens Schrøder blev ved at gå ude i Haven spejdende bøjet over den sidste Sne; der var altid Vintergækker, her på det Sted, de første.

Men de var jo så spæde og svære at hitte.

Hun havde fundet ti, tolv, fine og kolde. Dem vilde hun da gi'e Fru Brandt, før hun skulde rejse.

Hun kom ind i Stuerne, der var nøgne og bare. Ida gik og tullede, indhyllet i et Sjal, og havde ikke det Sted at være. Mørkt var der og Halm lå der over Gulvene.

-Er det Dig, Tut, sagde Schrøder, forsøgende at anslå en glad Tone.

-Ja, sagde Ida.

-Herregud, hvor de er kolde, sagde Schrøder, og "krøllede" hendes Hænder.

-Mo'r er inde, sagde Ida.

"Inde" var Sovekamret. Nu var der pakket og ryddet otte Dage, Stue for Stue, som mistede de et Stykke af Huset for hver Dag. I Sovekamret stod der i den bare Vinduskarm et Lys i en Flaske. Ellers var der kun Sengen og Folkenes gamle Klædeskab. På Sengekanten sad Christen Nielsens Kone, og Fru Brandt gik rundt i et sort Sjal.

Christen Nielsen kom, talte lavmælt og langsomt, med Hænderne på sin Mave: Men så blev 'et ved det, både med Smørret og Skinkerne--det vild' 'et blive.

Fru Brandt gik og pakkede det sidste sammen, mens han talte: nu havde hun vel sanset alting, fået gjort alle Aftaler ... For fra Godset fik hun det dog billigst, når hun skulde købe. Det skyldte de hende vel, idetmindste.

-Ja, ja, sagde Christen Nielsens Kone:

-Så skal 'et vel vær': og hun rejste sig fra Sengen.

-Ja, det må det vel, sagde Schrøder og lagde Vintergækkene på Sengekanten. Dem tog Ida, hvem Moderen gav Vanter på, og holdt dem krampagtigt, mens de tre andre blev stående stille og så hen på Lyset i Flasken.

De hørte Vognen rulle op for Døren, og Sofie kom ind, bunden til, så man bare så hendes Næse. Hun tog Lyset, og de gik alle ind gennem Stuerne. Fru Brandt havde slået sit store Slør ned for Ansigtet. Men Ida gik med de tolv Vintergække i Vanten.

Ude i Gården stod Lars ved Hestene. Bæsterne var de gamle. Men Vognen, det var Godsherrens Jagtvogn, for Brandts Kaleche var "gået underhånds".

Fru Brandt kommanderede, bag sit sorte Slør.

-Jeg kommer straks, sagde Schrøder og løb over mod Hovedbygningen.

Der var mange Sække og Krukker, der skulde stå lige, og Fru Brandt blev ved at kommandere, bag sit Slør. Forvalteren kom til, og de hjalp alle til, mens ingen talte uden Fru Brandt, og Ida kom op i Vognen og så Fruen.

Schrøder kom løbende tilbage. Hun havde en Pakke, sagde hun: den var til Tut; det var Huset, som Frøken Rosenfeld havde tegnet i Sommer. Og Tut skulde ha'e det til et Minde, sagde hun og stak det op i Vognen, mens hun græd.

Så var Sofie oppe og Lars sagde langsomt:

-Har Fruen mon mere?

Der var ikke mer. Ida sad så sært lillebitte, ved Siden af sin brede Moder, og Schrøder blev ved at græde.

Så kørte de.

De andre blev stående på Trappetrinnet og så efter dem; nu var Vognen væk.

Uden at sige noget gik de ind, og Schrøder tog Lyset, der stod og flakkede i Gangvinduet, og holdt det op i Døren, ind mod de nøgne og øde Stuer. Så tændte Forvalteren en Lygte, og Schrøder slukkede Lyset mellem sine to Fingre.

-Det er ligegodt smerteligen, sagde Forvalteren.

De trådte ud og låsede Gangdøren. De gik bort.

-Det er ikke så lig' til, sagde Christen Nielsens Kone, når Forsørgeren falder fra.

Og så skiltes de....

--Barndomsårene i Horsens kom. Og så det første, lyse Ungdomsår og siden de lange Sygdomstider, de lange Dage:

Huset var ved at vågne.

Sofie Pige begyndte at rumstere ude ved Skorstenen. Ida hørte det, halvt i Søvn, og helt mekanisk satte hun de bare Fadder ud på det strikkede Tæppe foran sin Seng.

Nu måtte hun op. Hans Christensen var der med Mælken.

Hun tændte ikke Lys, men listede sagte rundt i Mørket og fik Klæderne på sig. Hun så blot Moderen, der sov siddende oprejst i sin Seng, som en bred Skygge, der dækkede Daglysningen bag Gardinerne.

Ude i Køkkenet var Hans Christensen allerede kommen, og han fik Mælkepengene, der lå aftalte i Køkkenrækken:

-Ja, kold er hun nu til Morgen, sagde han:

-Nu er Kæret da bundfrosset hjemme ved vores ...

Han gik et Par Skridt på Træskostøvlerne, så det lød, som skulde han afsted, mens Ida fik rakt ham Kaffekoppen og Sofie flyttede Kar ved Skorstenen, for det traf sig, at Fruen kunde vågne og høre, at de stak Kaffen til Hans Christensen.

-Fa'vel, sagde Hans Christensen, når han havde drukket, og han løftede Klinken ligeså stille.

Ida havde det frosne Smør henne ved Varmen for at linde: nu var det svundet igen. Hun tænkte det nok, for hun havde hørt Hosesokker henover Loftet i aftes.

Hun gik ind i Stuerne og hun begyndte at tage Stykkerne af Stolene og at tørre af, mens hun sagte flyttede den lille lavbenede Lampe fra Møbel til Møbel. Det var egentlig hendes bedste Tid, sådan om Morgenen, medens Moderen sov og hun kunde sysle om, ganske stille, i sine egne Tanker:

-Aa, der var nok at tænke på ... der var jo altid det med Pengene og altid måtte det skjules ... Nu var Hans Oles Enke også død. Så fik de vel heller ikke den Slagtning til givende længer, der var snart ingen af de Gamle på "Bakken" mere--og hvor kunde man forlange, at de Unge skulde huske dem ...

-Nu var også Christian fra Møllen ledig igen--så gik der altid næsten det dobbelte med ... men det var jo så rimeligt, at Sofie stak til ham, når hun holdt af ham, den Stakkel.

Ida standsede foran Spejlet og strakte sig for at pudse det; hun havde sådan en udpræget ungpigeagtig Bøjning af sit Hoved:

-Så kom også Barnedåben hos Olivia, så snart det blev mildt i Vejret ... Hun måtte da gi'e Ske og Gaffel, når hun skulde være Gudmoder....

Hun blev stående foran Spejlet og smilte:

-Aa, så tæt Hår, han havde, det Puds, og så lignede han Jørgensen grangivelig i Øjnene.

Ida blev ved at smile, hun tænkte altid så mange glade Ting, når hun tænkte på Teglværket og Olivia Jørgensen.

Hun begyndte at vande Blomsterne og flyttede dem fra Gulvet op i Karmen. Moderens Myrthe var så tung, den havde snart en Stamme som et Træ. Hvor frisk den stod. Ida afpillede også altid hvert eneste vissent Blad. Hun vidste ikke hvorfor, men hun syntes den Myrthe var ligesom Mindet om hendes Fader.

-Ida, Ida.

Det var Fru Brandt, der var vågnet, og Ida slap Planten:

-Ja, Mo'r.

Ida begyndte at sysle om Moderen, sysle og fortælle, binde og løse og fortælle, mens hun klædte hende på: de kunde vente Lunds idag--for de kom jo fra Brylluppet ... og Kæret var bundfrossent nu, sagde Hans Christensen....

Ida blev ved at fortælle; Fru Brandt så bare ned på hendes forskræmte Hænder:

-Du har din Fa's Fingre, sagde hun: de løber rundt.

Da Håret var sat, kom al Husets Mad ind og skulde synes, på Dynen. Sofie gik, træg og mut, og bragte den ind, Fad efter Fad, mens Fru Brandt sad op i Sengen med de store Valke i Håret, og tog et langt Øjemål af Levningerne.

Hun sagde ikke noget, men tog kun sit tavse Mål, mens Ida så ud som en Toldbetjent ved Kassesyn og Sofie stod ved Sengen, ret op og ned som en Stok.

-Og så skulde vel den Steg, Mo'r, steges til Lunds, sagde Ida.

-Hvis de kommer, sagde Fru Brandt.

Ida var igen begyndt at sysle om hende: Men de kommer da altid, Mo'r, sagde hun, når de er i Byen.

-Ja, sagde Fru Brandt: det er jo altid billigere end på Gæstgivergården.

Hun var kommen ud af Sengen og skulde ind i Stuen. Ida og Sofie måtte støtte hende, én under hver Arm (Fru Brandt var aldrig så tung, som når hun skulde flyttes), og hun kom hen i Stolen ved Vinduet. Der lå Guldtøjet og ventede på Bordet. Uhrkæden hængte Ida om hende.

-Uhret, sagde Fru Brandt.

-Her, Mo'r.

Hun skulde have Idas Uhr foran sig på et Stativ, ved Siden af sin Pengepung. Endelig var hun bragt helt til Sæde. Døren til Køkkenet blev lukket op på Klem, så hun kunde "høre".

Fru Brandt bøjede Hovedet til en Hilsen. Kæmner Sørensen var nået op på sin Genboforhøjning og hilste ...: Han faldt af, han faldt meget af iår, Kæmner Sørensen; han kunde knap få Aviserne slået op, når han vilde læse.

Fru Brandt blev ved at se over på Kæmner Sørensen. Hun havde det samme Blik, når hun så på Idas Hænder ...

Så vendte hun Hovedet:

-Bruger de Cokes hos Jørgensens på Teglværket? sagde hun.

-Cokes og Kul.

-Hm, sagde Fru Brandt. Ja, Brænde forslår vel ikke i de Kakkelovne.

Ida svarede ikke, og Fru Brandt sagde:

-Men det er godt, når det kan vare.

Inde i Sovekamret redte Sofie Senge. Hun slog i alle Dynerne, som vilde hun banke dem. Hun tog altid så hårdt i alting, når Christian fra Møllen var ledig.

-Klokken er elve, sagde Fru Brandt.

Ida vidste det, Kaffen skulde trages.

Der lød en høj Stemme i Køkkenet. Det var Jomfru Thøgersen, "Husholdersken" fra Kobbersmeden, Naboen, Medlem af et tysk, svoret "Pebersvendelag". Hun kom med Aviserne.

-Jøsses, Jøsses, och, sagde hun, idag bider den ...

Hun var blå og rød i Ansigtet af Kulde, og Ærmerne var smøgede op til Albuerne:

-Ja, ja, sagde hun: jeg står midt i den Wäsche, og ingen Hjælp har man....

Hun kom frem i Døren, hun fyldte den helt; de skotske Kappebånd var hæftede op med Knappenåle og slog om Ørene som et Par Skyklapper:

-Ja, ja, sagde hun og der kom en Strøm Ord om Vasken:

-Och De véd, hvad Thønnichsen bruger for Uldtøj.

Jomfru Thøgersen satte sig på Stolen ved Døren, Maven hvilede mellem de udspilede Underdele:

-Och, nu er det jo galt hos den Julie, sagde hun.

Ida var i Køkkenet, og Fru Brandt sagde:

-At det kunde vel ikke være så langt henne med Fru Thomsen.

-Ach nein, ach nein--Jomfru Thøgersen flyttede sig til Kurvestolen, hun flyttede sig og faldt hen i ti Stole i Løbet af ti Minutter--: men det er ogsaa den Maren. Hun kan ikke holde sig, og nu måtte der gå Bud igår....

Maren var Enepigen hos "Broderdatteren" Fru Julie Thomsen (de tre Frugter af Kobbersmedesamlivet med Jomfru Thøgersen benævnedes alle som tilhørende en Sidelinje) og hun regerede trolig Aaret rundt med det hele Hus undtagen de ti Dage, der var Bud til Madammen. Det indtraf, næsten på Dagen, omkring ved den første April.

-Ach, ja, ach, ja, Jomfru Thøgersen blev ved; hun berettede de nærmere Omstændigheder med Maren og Budsendelsen. Når hun var kommen til Sæde i Kurvestolen, talte hun altid rapt og halvhviskende, mens Fru Brandt blev siddende, over hende, på sin Forhøjning, ubevægelig, men med et eget Udtryk i sit Ansigt, som ind sugede hun Jomfruens Ord med et Hørerør.

-Ach ja, ach ja, Jomfru Thøgersen sluttede og lagde Hænderne ned på sine Ben:

-Och ellers er hun jo så anstændig.

Jomfruen lagde på sin slesvigsk Betoningen på første Stavelse og blev siddende stum.

Fru Brandt lod en Tid gå hen. Så sagde hun oppefra:

-Hvem er det denne Gang?

-Gott, Gott--ja, hvis hun vidste det ...

Jomfru Thøgersen rystede på Hovedet:

-Men hun er jo så godmodig, sagde hun forklarende.

Ida kom med Kaffen.

Oppe fra Forhøjningen formanede Moderen:

-Ida, Munden....

Ida holdt tit Munden lidt åben, når hun bar noget. Hun bød Sukker og gik tilbage: hun søgte gerne ligesom Udkanten af Stuerne, når Jomfru Thøgersen var der.

Men Jomfru Thøgersen blev ved. Hun havde så mange Bekymringer:

-Der var ogsaa den Gustav, som skrev fra Amerika--og han vilde hjem ... Men det var ikke sådan, nej, det var ikke sådan med den Thønnichsen....

Jomfru Thøgersen stønnede (Gustav var en af de tre):

-Ach nein, sagde hun og satte Koppen: Ach nein, man har det ikke, som da man har været for den Altar.

Jomfru Thøgersen havde mange Sorger af sin Familie.

Kirkeklokkerne begyndte at ringe til Begravelse, og Jomfruen kom op af Stolen:

-Jøsses, Jøsses ... och jeg skal strø Sand.

-Det er Maler Christoffersen, sagde Fru Brandt.

-Ach ja, så traurig, sagde Jomfru Thøgersen, der fik en hel anden Stemme: och med fir' Børn.

-Bli'er Enken ved Huset, spurgte Fru Brandt.

Jomfru Thøgersen vidste det ikke: Men der er jo gode Mennesker, sagde hun, mod en Enke ...

Der var noget ved Ordet Enke, som altid rørte Jomfru Thøgersen.

-Ja, sagde Fru Brandt, han var jo Frimurer.

Jomfru Thøgersen var nået op på Idas Plads ved Vinduet, da hun pludselig råbte helt forskrækket:

-Gott, Gott, der kommer den Pastor ...

Jomfru Thøgersen levede i en evig Skræk for Præster på Grund af sin illegitime Samfundsstilling.

Præsten gik forbi til Sørgehuset, og Jomfru Thøgersen var afsted, ud gennem alle Døre. Kobbersmed Thønnichsen lod strø Buksbomkviste og Sand for alle større Kunder.

Glemmer Du Kopperne? sagde Fru Brandt, og Ida tog dem.

Fru Brandt fulgte i Spejlet, hvem der gik til Sørgehuset.

Ovre i Kæmner Sørensens Vindu blev der rullet ned for Solen. Den plagede altid Kæmneren i Middagsstunden, når der kom Ligtog i Gaden.

Drengene, der kom fra Skole, løb forbi på Fortovet og hvinede. Olivia Jørgensens ældste Dreng var forrest med Resterne af en Snebold over det venstre Øre.

-La'er de ham gå med bare Ben nu? sagde Fru Brandt: Men det er vel fint.

-Olivia si'er, hun tror, det hærder dem, Mo'r.

-Ach, dér er de, råbte Jomfru Thøgersen, ude fra Fortovet--hun slog den sidste Håndfuld Sand over Rendestensbrædtet og hjalp efter med Buksbom.

Fru Brandt havde allerede set Liggvognen i Spejlet: Det var den dyre med Gardinerne.

Drengene blev ved at ryge forbi på Fortovet, mens Toget kom.

-Aa, se Børnene, sagde Ida:

Christoffersens to Ældste gik stive og forbavsede, i deres nye Klæder, bag Liggvognen foran Præsten, der holdt sit hvide Lommetørklæde op for Næsen. Pastor Robert tålte ikke Lugten af Jod.

Ligtoget blev ved at gå forbi, mens Klokkerne ringede. Nu kom de sidste. Det var to skrutryggede gamle Mænd i grå Vanter.

Fru Brandt tog sine Øjne fra Spejlet:

-Det er vel Frimurerne, som betaler, sagde hun.

Jomfru Thøgersen stod endnu ude på Stentrappen hos Kobbersmeden. Jomfru Thøgersen græd sine salte Tårer, hver Gang hun så en Ligkiste.

-Klokken er ét, sagde Fru Brandt. Ida var allerede begyndt at dække til Middag, på Mahognibordet, under Taffeluhret.

... Det dundrede i Huset, så Fru Brandt vågnede af sit Eftermiddagsblund. Det var Skovrideren, der i Gangen slog Sne af sine Støvler.

-Hej, Folkens, råbte han og slog Mellemdøren til Køkkenet op: her er berejste Personer ...

-Goddag, Ida-Tut ... Goddag, Sofie.

-Goddag, Goddag ... Ida kom ud, hendes Stemme fik en hel anden Klang. Så åbnede hun Døren til Stuen.

-Goddag, Fru Brandt, sagde Skovrideren, mere mut, mens Fru Brandt rejste sig lidt op i Stolen.

-Aa ja, å ja, sagde Fru Lund, der blev viklet ud af en Masse Tøj, inderst havde hun to rødstribede Modest'er: det har været en dejlig Tid. Men man bli'er jo ør, sagde hun: og så er jeg dog altid så underlig ved at køre på Jernbane ...

Fru Lund fik sig sat, og Fru Brandt sagde:

-De skulde da ha'e Hatten af?

-Aa Tak, en lille Stund, svarede Fru Lund og fik Hatten af, det grå Hår strittede, så hun lignede en ukæmmet Pudel. Alt imens begyndte hun at fortælle om Sønnens Bryllup:

-Ja, Brylluppet stod jo på Hotellet. Det er rigtig et nydeligt Hotel i Kolding--og så propert. Og tres var vi, ka' De tænke Dem ... alle de glade Mennesker ... ja, dejligt var'et at se så megen Glæde.

-Var hun i Silke? spurgte Fru Brandt.

-Ja, ja, det bruger de jo nu, og Herregud, man kan jo si'e som så, at den kan farves ...

Fru Lund blev ved at fortælle, lidt hurtigt i Sætningerne, for hun blev altid ligesom en Kende stakåndet i Kurvestolen foran Fru Brandt: om Middagen og Gæsterne og Talen ...

-Den var ja'gu køn, sagde Lund, der trampede op og ned rundt om Kakkelovnen.

-Og Gaverne? spurgte Fru Brandt.

-Ja, Folk de har såmæn husket os--om det så er Husmændene, så har de telegraferet. Aa, så sæt Dig, lille Lund....

-Jeg må s'gu røre mig, sagde Lund, men satte sig alligevel ved Døren:

-Ja, sagde han, Folk har været rigtig stadselige, det ved Gud, de har.

-Ja, indskød Fru Brandt: Folk husker nok dem, der har noget at råde med.

Ida, der gik og dækkede igen, sagde:

-Og så var der jo Brudepiger.

-Syv, sagde Skovrideren og slog begge Hænderne mod Lårene.

-Og så så man jo alle Drengene, sagde Fru Lund og smilte: Det er så dejligt at se, når Børnene bli'er store.

Skovrideren sad lidt og nikkede. Så begyndte han at le og sagde:

-Og Svigerdatter gik sgu rundt og sloges med alle Svogrene efter Bordet, mellem Dørene--ligesom var'et hjemme, skønt hun var i Sløret.

-Ja, ja, Lund, det er jo nu deres Manér, sagde Fru Lund: de er jo så kendte, lagde hun til, og hun vendte sig ligesom forklarende til Fru Brandt.

-Ja, sagde Lund: og det var s'gu det eneste, jeg ku' ha' vandet en Høne over. For det var nydeligt, tilføjede han, ganske sagte.

Ida lo stille, ligesom ømt:

-Hvor det ligner Henriette.

Hun blev ved at stå bag Bordet og smile, som så hun Henriette for sine Øjne gå dér i Sløret og slås med alle Svogrene af bare Glæde.

-Ja, det var nydeligt, sagde Skovrideren igen.

-Tænker Du på Bordet? spurgte Moderen.

-Jo, Mo'r.

Bordet var færdigt, og Fru Brandt sagde--hun holdt sig ved Stolene for at komme over Gulvet, men brugte ikke Stok--:

-Ja, jeg vidste jo ikke, om vi turde vente Dem.

Skovrideren satte sig hårdt i sin Stol og så glad ud over den megen Mad.

-Gud ske Lov, sagde han: her er da Fo'er i Krybberne.

Fru Brandt sad i den store Stol, midt for Fadene:

-Man har jo da endnu Brødet, sagde hun.

-Det minder om "Længen", sagde lille Fru Lund, der altid, når hun var hos Fru Brandt, tog en Masse på sin Tallerken og aldrig fik det spist.

-Ja, sagde Skovrideren: der var hyggeligt hos gamle Brandt.

-Byder Du? Fru Brandts Læber dirrede lidt over Tænderne:

-Vi havde det kun efter Forholdene, sagde hun.

Fru Lund tog endnu mer på sin mægtig fyldte Tallerken.

-Aa, sagde hun: så tit jeg har skammet mig over mit Hus, Fru Brandt, når jeg var hos Dem.

Fru Brandt svarede ikke, men Skovrideren begyndte at tale om Christoffersens Begravelse.

Fru Lund blev ved at fortælle Ida om Brylluppet, mens Ida sad og smilte: det var jo alle dem derhjemme fra. Skovriderens Dreng.

-Der var nok et vældigt Følge, si'er de, sagde Lund: ja, Christoffersen var jo godt lidt.

-Christoffersens har jo altid været et Sted, sagde Fru Brandt, hvor det ikke gik så nøje.

Lund tog noget fast om Kniven i Skinken, og man hørte kun Uhrene dikke.

-Nå ja, sagde Skovrideren: Skål, Ida-Tut. For din Tur, min Pige ... Han løftede Glasset: En ung Pige må s'gu til Altret og befolke Jorden.

-Ja, for din Tur, Ida, sagde Fru Lund. Hun havde løsnet den sidste Modest.

-Det haster vel ikke, sagde Fru Brandt: Ida hører da, Gud ske Lov, ikke til dem, der behøver at forsørges.

-Aa nej, å nej, sagde Fru Lund, det var ikke sådan ment. Men vi tænker jo dog altid fremad, Fru Brandt, for Børnene.

Hun gav sig til at klappe Idas ene Hånd, der var ganske kold.

-Ja, sagde Skovrideren, det er s'gu det, vi er sat her for.

-Ja, ja, Lund, vi har nu tit måttet la'e vores gå både for Lud og koldt Vand.

-Det har Du da aldrig gjort, Mo'r.

-Jo, Lund, det véd jeg godt, for der var jo så mange, og de små må passes og så løber de større ... Men det er alligevel så underligt, når de blot ser, at man gør, hvad man kan, og man så li'esom altid har lidt Glæde at dele med dem i det daglige.

-Ja, sagde Lund.

Fru Lund blev ved at se hen for sig:

-Og Glæden, den kan man vel altid ta'e fra sit Hjerte, som man si'er, hvad der så osse trykker ...

Ida bøjede sit Hoved lidt ned mod Fru Lund, og Fru Brandt sagde fra sin Sofa:

-Ja, nuomstunder skal der jo tales så meget om Børnene.

-Nå, Fru Brandt, sagde Lund, lidt højt, jeg gad min Salighed osse vidst, hvad der ellers var at tale om, når man da en Gang har sat dem i Verden----

Det bankede på Døren, det var Niels Kusk hos Skovriderens, som var her med nogle Pakker, og Fru Lund gik med Ida ud i Køkkenet:

-Det er kun en Bagatel, min Pige, men jeg havde sagt, de kunde gerne sætte det i Vognen--en Smule Skinke og Smør ... Gud véd forresten, hvordan Smørret har artet sig...

-Aa, Fru Lund, det er altfor meget.

-Så si'er vi ingenting til din Mo'r, og så kan Du indrette Dig. Din Mo'r kan jo ikke vænne sig til sådan at købe alting. Og det er jo så rimeligt, hun som kommer fra sådant et Hus som "Længen" ...

-Ja, sagde Ida: det er jo det, der er så svært for Mo'r. Og så vilde det gøre hende så ondt, når hun vidste at alle de derhjemme glemmer hende. Tak.

-Aa Gud, min Pige, sagde Fru Lund: hvem skulde vel være nærmere end de, der har holdt så meget af din Fa'r. Men har Smørret ikke artet sig, Ida--de gik ind i Sovekamret og lukkede Døren--så må Du bruge det på Panden.

Fru Lund satte sig på Sengekanten og Ida ved Siden af hende:

-Man er lidt forstumlet, sagde hun: men det har været en dejlig Tid....

Hun sad stadig med Idas Hænder i sine, og det begyndte at mørkne i Stuerne:

-For véd Du, det var ligesom sådan et trygt Bryllup, de to, som har kendt hinanden fra Børn.

-Ja, sagde Ida--de talte begge to langsomt og halvsagte--det er så dejligt at se, når Folk er lykkelige.

Fru Lund nikkede:

-Ja, så dejligt, min Pige.

Det bankede på Stuedøren igen, men de blev begge siddende. Det var Kæmner Sørensen og Frøkenen, der kom fra deres Eftermiddagstur til "Lunden".

-Skal der ikke tændes? sagde Fru Brandt fra Stuen.

Ida tændte og vendte tilbage til Sengekanten hos Fru Lund.

Kæmneren sad i Kurvestolen og trak Vanterne af, mens Fru Brandt fulgte ham med Øjnene. Der var ikke andet end Knogler og Aarer tilbage af Kæmnerens Hænder.

-Nå, De har været til Bryllup, sagde Kæmneren.

-Ja, vi har så, sagde Skovrideren

-Hm ja, det er svært så Folk de gifter sig nuomstunder ...

-Det er jo Verdens Gang, Kæmner Sørensen.

-Ja, og Kæmneren slog lidt med Stokken: lad dem om det.

Han så op på Lund:

-Jeg er bleven for gammel, Hr. Skovrider, jeg blander mig ikke i noget.

Skovrideren sagde noget om, at det var vel også det klogeste.

-Det klogeste? Ja, men (han slog med Stokken igen) hvorhen fører det? hvor fører det hen?

-Her sidder man....

Kæmneren tav lidt og sagde sagtere:

-Det er det Hele.

Frøken Sørensen havde inde i Sovekamret slået sig ned på en Stol foran Sengen. Kåben havde hun knappet op, så man så det atlaskklædte Bryst, der løftede sig som et goldt Bjerg:

-Gud, ja, sagde hun. De har været til Bryllup. Ja, vi går jo alle i så mange Tanker--nu har der været Bud på Huset igen ... Det er Mathiesen, han vil absolut ha'e det til Butik.

Frøken Sørensen talte hviskende og i en Strøm:

-Og det var jo det bedste at sælge, for når Fa'r en Gang går bort, flytter jeg dog til København. Der sidder jo Søstrene. Men så længe vi har Fa'r i Live, Fru Lund, gør man jo ingen Forandring--hverken Søstrene eller jeg.

-Det er jo rimeligt, sagde Fru Lund.

-Det er jo det--det mener også både Søstrene og jeg--en gammel Mand er han da og ingen véd, hvorlænge han kan ha'e igen.

Kæmneren, der hørte som en Ugle, sagde inde i Stuen:

-Så nu går det løs på Huset igen. Men, og han talte højere: jeg sitter her endnu ...

Han slog med Stokken:

-Når de først har fået mig på Kirkegården, kan de gøre, hvad de vil. Det er det Hele.

Inde i Sovekamret blev der bomstille.

-Der ser De, hvordan Fa'r er, hviskede Frøkenen.

Hun sad lidt med Hænderne i sit renlige sorte Skød og sagde så:

-Men vi Mennesker, Fru Lund, tænker jo dog også på Fremtiden....

Kæmneren kom op af Stolen; han vilde gå. Skovrideren fulgte dem ud på Trappen, og Kæmneren sagde og skubbede lidt til hans Arm:

-Hm, hun bli'er tyk i Tungen, hun, Madammen derinde. Hun har vel osse Fedt om Hjertet.

-Ja, jeg synes, det går ned ad Bakke, sagde Skovrideren.

Kæmneren nikkede og så op på Lund:

-Tungen er tyk, sagde han. Nå, Godnat.

-Godnat.

Lund gik ind i Stuen igen.

-Det begynder s'gu at knibe lidt for Kæmneren, sagde han.

-Han er jo gammel, svarede Fru Brandt.

Fru Lund og Ida blev siddende inde på Sengen. Det var som Ida vågnede af Tanker, og Stemmen skælvede:

-Aa, tænk, hvis de skulde sælge alting her.

-Ja, sagde Fru Lund, der ikke rigtig vidste, med hvad for Tanker hun selv tumlede: Ja, det er så underligt her i Verden.--

Lunds skulde afsted, de skulde også i Butikker, før de kørte hjemad.

-Om Ida måtte følge dem?

-For Mo'r hun la'er sig da snyde af hvert skilt Fjæs, sagde Skovrideren. Og Ida-Tut har osse godt af at se lidt Mennesker.

-Jeg kan godt sidde ene, sagde Fru Brandt. Men hjælp mig først.

Hun vilde skifte Plads og hen i Sofaen igen. Skovrideren vilde støtte hende:

-Nej Tak, sagde Fru Brandt, Ida kan nok hjælpe sin Mo'r endnu.

Hun kom til Sæde.

Da Lunds og Ida kom ud på Gaden, sagde Skovrideren:

-Så, min Pige, stik Du nu ud til dine Jørgensens og luft Dig lidt. Det andet får vi nok besørget. Så løb Du nu, det var Meningen.

-Og Tak for Tingene, hviskede Ida, da hun kyssede Fru Lund.

Da Lunds var komne hen ad Gaden, sagde Skovrideren, der havde Konen under Armen:

-Fik hun Smørret og Skinken?

-Ja, det lille Skind.

Skovrideren gik lidt, så sagde han:

-Nej, hun sidder s'gu på hende.

-Hun er jo syg, Lund....

-Men det ligner ingenting at lade Pigebarnet sidde dér uparret sine bedste Aar. Selv vidste hun s'gu nok, hvorhen den "vejrede", da hun skrubbede som Mejerske.

-Nå, Lund.

-Jo, rigtig er'et. Hun kendte s'gu nok Vejen både til Karlekamret og til Forvalterens, da hun var Jomfru ...

Lund begyndte pludselig at le og løftede lidt på Pelshuen:

-Men jeg levnede hende sågu' heller ikke ret meget af Sulet, sagde han.

-Gæstfri, det er hun nu, Lund.

Lund blev ved at le.

-Ja, ja, min Pige, hun sætter idetmindste Fødevarerne på Bordet for at vise, at hun har dem.

... Hjemme havde Fru Brandt råbt på Sofie:

-Tag så ud, hvad der er levnet, sagde hun.

Ida løb ind ad Gitterporten ved Teglværket og ringede på i Villaen.

Inde i den lyse Gang slog Olivia Dagligstuedøren op (hun havde hørt Idas Stemme, da hun talte til Pigen).

-Nej, det er "Jomfruen", råbte hun. Hvordan er Du sluppen ud af "Enkekassen"?

-Det var Mo'r, sagde Ida lidt lavmælt, der syntes, jeg kunde gå herud.

Olivia så lidt på hende:

-Nå, sådan ... Men kom nu ind.

-The, Marie, råbte hun ud gennem Spisestuen. Hun fik Ida om Livet og begyndte at vandre op og ned, mens hun begyndte på en lang Historie:

-Fritz var i Byrådet og Fru Kornerup havde meldt sig til The--hun vilde absolut danne en Diskussionsklub.

-Men jeg vil ikke ind i alle disse Tale foreninger. Det er, som Fritz si'er, det er væmmeligt at stå og snakke om alle mulige Ting med alle de fremmede Mennesker. Hvis de angår En, kan man alligevel kun snakke om dem med et Par ...

-Ja, sagde Ida.

-Nå, min Pige, sagde Olivia: Du snakker nok med ingen.

To Tuller kom løbende og råbte "Goddag" allerede inde i Spisestuen, for der blev altid en Barnejubel, når Ida kom.

-Aa, jeg har jo noget til dem, sagde Ida og løb ud i Gangen. Hun kom tilbage med en Pose med Druer, som hun hældte ud på Flygelet.

-Du stjæler som en Ravn, sagde Olivia.

-Nå, det er jo af dit eget, fortsatte hun koldsindigt og puttede et Par Druer i Munden.

Ida blev pludselig rød: Man må da ha' Lov at gi'e Børnene, sagde hun; hun havde en af Tullerne på hver Arm: Og så op til Proppen, op til Proppen, halvsang hun og løb med begge Tullerne op ad Trappen ind i Barnekamret.

Der blev en Hurlumhej oppe på første Sal, Tullerne lo og Proppen skreg.

-Se til Proppen, se til Proppen, råbte Ida, der kom ned igen med "Proppen" i de løftede Arme.

-Aa, her er så lunt og dejligt hos Jer, sagde hun; hun var kommen ned i en Gyngestol og vuggede frem og tilbage med "Proppen" på sit Skød.

-Nå, sagde Olivia, der skænkede The i Spisestuen. Hos Jer er der nu osse en Mellem-Temperatur. Værs'go.

Olivia satte Theen på Hjørnebordet; Så, sagde hun og placerede sig selv i Sofaen: Og nu vil vi ha' Ungerne ud. Jeg holder mest af at ha'e dem i et Sideværelse, med Døren åben.

-Den velsignede Masse Bøger, fortsatte hun og flyttede en Mængde Bind sammen for at få Plads til Kageskålen: jeg véd ikke, hvordan det er. Men hvad jeg ikke slæber ind i Huset, det kommer Fritz med.

-Ja, her er altid så meget Nyt at læse, sagde Ida.

Olivia sad med Hovedet mod Sofaryggen og så op i den høje Lampe.

-Det er nu som Fritz si'er, det er alligevel godt med de "nye Bøger". Det er dog ligesom de lærer En bedre at indrette sig.

-Hvordan?

-Med Livet, svarede Olivia, der blev ved at se ind i Lampen.

De tav lidt begge to. Så sagde Ida, foroverbøjet i Stolen, og så ind i Væggen:

-Men er Livet egentlig ikke så ligefremt?

-Ja-a....

-For jeg mener, forklarede Ida, der altid ligesom tøvede, når hun skulde sige en Slags Mening: vi gør vel, hvad vi må....

Hun blev ved at stirre ind mod Væggen, og Olivia sagde:

-Og så er der jo osse Ungerne ... om man kunde lære noget for dem. Nå--hun smilte pludselig over hele Ansigtet--jeg er nu forresten vist aldrig blevet opdraget.

Hun så uvilkårligt over mod Fru Francks Portræt over Flygelet og sagde:

-Vi var bare altid sammen, sagde hun og blev ved at smile.

Hun sad stille og begyndte at nynne ganske sagte, da Ida, der ved en eller anden Ting var kommen til at tænke på det derhjemme, pludselig sagde:

-Aa, nu går Christian fra Møllen ledig igen.

-Nå, Gud velsigne dine Smørkrukker. Olivia lo: så logerer han vel osse "ovenpå"?

-Ja, sagde Ida halv forknytt og så på hende: men hvad skal jeg gøre? Han har vel ikke noget andet Sted at gå hen.

Olivia lo kun. Men Ida sagde langsomt:

-Men der bli'er alligevel så meget, man må skjule for Mo'r.

Olivia sukkede lidt:

-Der er da heller intet Hus i Verden, hvor man lærer at lyve så stift.

Så sprang hun op:

-Skal vi spille firhændigt?

Da de sad foran Flygelet og de opslåede Noder, sagde hun uden Overgang:

-Aa, Du, nu må Proppen døbes ... Og det er som Fritz si'er, det gør heller ikke noget med Vejret, når de bare kommer lunkent Vand i Døbefonten.

De havde spillet lidt, da det ringede. Det var Fru Kornerup, der slog Entrédøren op:

-Kæreste De, sikken Kulde, sagde hun.

Lidt efter gik Ida.

Da hun løb op ad Stentrappen hjemme, smuttede Christian fra Møllen ind gennem Mellemdøren.

Fru Brandt sad i Sofaen, ørkesløs og bred:

-Det tog Tid, sagde hun: hvor var I?

Ida nævnte, med lidt slæbende Stemme, Butikker og Boder, og Fru Brandt spurgte:

-Fulgte Lund Dig?

-Ja, Mo'r.

-Hvem var det da, Du talte med her på Fortovet?

-Frøknerne Stål.

-Hm, går de to unge Piger alene.

-Skal jeg så læse, Mo'r? spurgte Ida. Hun tog Dagens Avis og begyndte at læse med en tydelig Stemme, fjerde Side: "Tjenester" og "Køb og Salg". Det hørte Fru Brandt først, med Hænderne i sit Skød og et Par Øjne, som så hun, skrap, gennem Væggene ind i alle de Huse, hvor der søgtes og skiftedes.

Ida gik over til de lokale Nyheder og blev ved at læse med samme Stemme og uden Ophold:

"Ejendomssalg i Bræstrup".

"Voldtægt i Hatting"....

-Hvem er død? spurgte Fru Brandt og afbrød.

Ida læste de tre Dødsfald, og Fru Brandt sagde:

-Tag så Historien.

Hendes Træk blev mere slappe, og hendes Øjne begyndte at svømme ud.

Da Ida var færdig med at læse, gav hun Moderen Kortene til Kabalen og gik ud for at lave The. Men lidt efter kaldte Fru Brandt:

-Sofie. Tag mig Avisen.

Fru Brandt fik Avisen bredt ud over Kortene; hun læste om Voldtægten i Hatting.

... Fru Brandt var i Seng, og Ida sad, for åben Der, i Stuen, hvor hun hørte Moderens Aandedrag. Hun tænkte på "Proppen"s Døb. Jo, hun måtte liste Pengene ud af den store Sparekassebog.

-Ida, kom det fra Sengen, hvad var der i Pakkerne?

-Hvilke Pakker?

-Skovriderens Niels kom med Pakker.

Ida sagde:

-De var til Fru Lund.

Moderens Aandedrag blev dybere, i Huset var der ganske stille; kun oppe på Loftet knirkede og puslede det.

Ida havde taget en Bog frem af sin Skuffe i Chatollet. Aftenen var den eneste Tid, hvor hun turde læse lidt i Olivias Bøger.

Sofie kom ind og satte sig henne på Stolen ved Kakkelovnen. Længe hørte Ida hende sukke og snøfte. Så så hun op fra Bogen og lagde Strikkepinden ned på Bladet som Mærke:

-Men kan han da heller ingen Plads få, Sofie? sagde hun.

Sofie begyndte at snøfte stærkere, da der blev talt til hende.

-Aa ja, å ja, han har jo ingen Rinomé, sagde hun.

Sofie blev ved at græde--hun græd som en Karl--:

-Men jeg vild' så gern' be' Frøkenen, om jeg ku' få Lov at gå til Alters ... nu på Synda'.

Hun snøftede højt.

-Ja, ja, sagde Ida, ja, ja, Sofie.

Det bad Sofie altid om, når det var på det Værste og Christian gik ledig.

Sofie blev ved at græde, hun tænkte på sit:

-Ja, det er 'et, sagde hun, det er 'et; men en har heller ikke så langt til Sengen som en anden.

Ida sad og så ind i Lampen, hun var så vant til Sofies Fortrolighed. Så sagde Sofie pludselig, i en helt anden Tone:

-Frøkenen må ta'e Penge iaften--vi har ikke en Skilling i Huset.

-Igen, sagde Ida.

-Når En aldrig tør si', hva' En køber ... Og En ska' indbild' Fruen, at man får alt til givendes....

Ida sad tavs en Stund. Så lukkede hun Bogen:

-Ja, sagde hun; så er det bedst, vi lukker.

Ida låste Døren og satte Blomsterne ned på Gulvet og bredte de hvide Stykker ud over alle Stole. Hvor de talte på Gaden ... det var dem, der kom fra Theatret.

-Hm, hvor han havde været smuk, han, der spillede Palle den Aften, hun var der med Olivia, så slank og mørk.

Hun så altid så længe Skuespillernes Ansigt og deres Smil og hvordan de gik.

Så dejlige Tænder han havde, når han smilte.

... Ida listede sig ind. Stille klædte hun sig af, mens hun lyttede efter Moderens Aandedrag: Nu sov hun fast.

Ida lå i sin Seng, og, ganske sagte, listede hun, under Tæppet, sin Hånd ind under Moderens Hovedpude, hvor Portemonnæen lå. I Mørket fik hun to Tokroner ud og lagde Pengepungen tilbage.

Moderen holdt aldrig Regnskab uden med de små Pengestykker.

Nu var der ganske stille; i det hele Hus kun Moderens Stønnen. Ida gemte de to Pengestykker i sin Strømpe.

* * * * *

Ida sad midt i Ærtebedet på "Ludvigsbakke"; hun og Schrøder plukkede Ærter i et stort Trug.

-Så, sagde Schrøder, nu er Klokken slået ni.

Hun havde set Fru v. Eichbaum, rank og stiv, bøje ind i Ærtegangen. Fru v. Eichbaum brugte efter Aix-les-Bains Efterkur på Ludvigsbakke, og hun overholdt den på Minuttet.

Hun kom op ad Gangen med ligelige Skridt, som om hun talte dem, forbi Ærtebedet:

-Aa, er det den lille Brandt, sagde hun uden at standse. Hun ligesom opdagede på det venligste bestandig Ida påny--hver Gang hun så hende.

-Hm, sagde Schrøder og så efter hende: hun skulde se at få Sønneken op fra Fjermadrassen. Gud véd, hvad hun nu skal gøre af ham.

Det var fjorten Dage siden, Karl v. Eichbaum var dumpet for anden Gang ved Polyteknikum i Zürich, og nu hvilede han ud.

-Men køn er han i Figuren, sagde Schrøder.

Der var ganske stille i Haven, og man hørte hver Ærtebælgs Fald i Truget, mens de hvide Sommerfugle fløj ud og ind mellem Rankerne.

-Hvor Luften er dejlig, sagde Ida.

-Py-h, det bli'er hedt, og jeg skal røre Kødfars.

Schrøder rørte stadig Kødfars; gamle Konferensråd, der var nær de halvfems, kunde snart ikke nyde andet: Der er jo snart ikke en hel Tand i Huset, sagde Schrøder. Hun havde selv fået sig seks nye Fortænder i Foråret. Ellers var hun uforandret; og de Dage, der var travlest, kom de seks forresten ikke længer end i deres Vandglas.

-Men jeg skal ikke ha'e ham gående, hvor jeg har Småpiger, sagde Schrøder, der blev ved Eichbaum: sådan som han flytter Øjnene rundt på et Pigebarn ... Schrøder så nok, hvordan Pigerne svajede sig, når Eichbaum satte sine Ben i Køkkenet.

-Jeg synes, han ser så god ud af Øjnene, sagde Ida.

Der lød et Skrig og Skrål nede fra Dammen af Barnestemmer i Kor:

-Så, sagde Schrøder, nu skal vi til at tørre Kadetbukser igen.

Det var alle Falkenbergs Børn, der vadede i Dammen, og Fru Falkenberg, født With, kom ned ad Gangen, hun måtte "se efter Børnene".

-Aa, sidder De her? sagde hun (hun talte med en lidt mat og overgemt Ungpigestemme): så dejligt her er i Solen....

Hun satte sig på Schrøders Køkkenskammel med Hænderne i sit Skød.

-Falkenberg kommer da ikke iår, sagde hun.

-Ikke?

-Nej, han skriver, det er nogle Indberetninger--hun løftede de spidse Skuldre i Slåbrok'en: Fru Falkenberg havde ligefrem fået en Barnefigur igen ved at føde Kaptajn og Ridder af Dannebrog Falkenberg fem Børn--:

-Jeg forstår mig jo ikke på det, sagde hun. Det er Tjenesten.

-Ja, sagde Schrøder, der er jo så meget for en Mand.

-Ja, sagde Fru Falkenberg og nikkede--der var et Udtryk i hendes Øjne, som sad hun og så undrende efter noget, der var blevet borte--:

-De har også deres.

Nede ved Dammen lo de og skreg de. Så begyndte en Dreng at græde.

-Det er Edvard, sagde Fru Falkenberg, som vilde hun stå op.

-Nu skal jeg, sagde Ida og rejste sig.

-Aa, ja, lille Ida ... vil De? sagde Fru Falkenberg og blev siddende.

Schrøder satte sig på Idas Køkkenskammel og blev ved at pille Ærterne, mens Fru Falkenberg så til med sine kønne Øjne:

-Aa, så De har meget at tænke på, sagde hun og fulgte Schrøders Hænder med Øjnene. Ja, det må være dejligt at ha'e Kræfter ...

Ida kom tilbage; det var ingenting; de skændtes kun om Prammen.

-Var Erik der? spurgte Fru Falkenberg.

-Nej, Fru Falkenberg, jeg så ham ikke.

-Hm, Fru Falkenberg rystede på Hovedet: Gud véd, hvad den Dreng ta'er sig til ...

Erik var en opløben syttenårig, som tilbragte sin Ferie på et eller andet Loft i Selskab med Romaner af den nye Litteratur, og som, når han forlod sine ophedede Skjulesteder, altid så ud, som om Lyset skar ham i Øjnene.

Fru Falkenberg blev ved at sidde og se ud for sig i Solen.

-Ak ja, sagde hun: det er underligt med Børn. Det er dejligt, når de er små, men man må jo sende dem i Skole....

Så længe Børnene var små, småsyslede og sang Fru Falkenberg med dem Dagen lang, men skulde de først i Skole, var det, som den store Dør lukkede sig bag dem--

-Det er ikke sådan at følge dem, sagde hun.

-Nej, hvert Kræ har sit Ho'ede, sagde Schrøder: Tag så i.

Hun tog i den ene Ende af Truget og Ida i den anden, så gik de.

Fru Falkenberg blev siddende. Hun kunde sidde sådan timevis et Sted, hvor der var Sol, og se ud i Luften, som om hun stirrede ud i nogle store Huller, hvori alle Livets Ting forsvandt.

Frøken Rosenfeld sad oppe på Gavlverandaen og læste.

Hun løftede Hovedet og nikkede til Ida og Schrøder, før hun læste videre.

Da Schrøder og Ida kom ind i Køkkenet, stak Karl von Eichbaum Hovedet ind ad den anden Dør: Man vilde gerne ha'e The, Schrøder, sagde han; og Schrøder, der satte Ærttruget, mumlede noget om, at nu skulde der vel være The til Middag. Men Ida gjorde en Thebakke istand og bragte den ud til von Eichbaum, der lå på Græsplænen så lang han var.

-Det er dog altid Dem, der er god, sagde han. Han havde en egen jævn og skikkelig Måde at tale til Ida på. Og han vendte sig om på Maven, med Hovedet over sin The:

-Tak, sagde han.

Ida bad ham Kiksene.

-Er det Onsdag idag? spurgte han så.

-Ja.

-Uh, sagde Eichbaum og rørte i sin The: så har man tre Uger endnu. Og Herren véd, hvad det så skal blive til.

Karl von Eichbaum drejede sig igen om på Ryggen:

-Nej, det er utroligt, sagde han.

Han gloede videre op i Solen, medens han sagtens grundede over, hvad det "så skulde blive til".

Ida gik inde i Køkkenet og hjalp til. Hun gik og tænkte på Karl von Eichbaum: der var nu heller ingen, han havde at holde sig til--sådan. Før havde han jo haft Herman Reck. Men nu havde han jo osse nedsat sig, i Aalborg, og var ikke hjemme mer.

Det bankede oppe i Loftet, det var Konferensråden, der kaldte oppe fra "Etatsrådindens Stue"; han kom ikke op af Stolen mer og kaldte så ved at banke med sin Stok:

-Nå, er det Dig, lille Ida, sagde han. Er de nu alle ude?

-Ja, Hr. Konferensråd.

Alle Gæster på Ludvigsbakke måtte ud i Luften.

-Luft er for Ungdommen, sagde Konferensråden: så de kan føle Blodet rulle--Ungdommen skal ha'e store Lunger og stærke Hjerter.

Han nikkede:

-Luk så Dørene op.

Ida lukkede Dørene op gennem de solfyldte Stuer: Tak, sagde Konferensråden. Nu kunde han fra Etatsrådindens Stol sidde stille og se ind gennem alle de lyse Rum, han havde bygget og hvor han havde levet.

Han vendte Hovedet mod Vinduet; gennem Lysningen kunde han se ind i Godsforvalterens Have:

-De er spraglede, sagde han og nikkede.

Fire Damer i mange Slags Farver sprang på Recks Croquetplæne mellem tre Ungersvende med opsmøgede Benklæder.

-Det er ikke din Fa'ers Folk, min Pige, sagde han.

-Ja, ja, han vendte atter Hovedet om mod sine stille Stuer; man får så mange Ting at se, når man bli'r gammel.

-Men Verden, sagde den Gamle, tåler megen Galskab, min Pige, og bliver stående alligevel.

Også Ida var bleven stående og så over "Længen"s Have. Hun kom der så sjældent nu: hvor de dog huggede hvert Aar ... der var så få tilbage af de gamle Træer.

-Og hvordan er det derhjemme? spurgte Konferensråden.

-Tak, jeg har ikke haft Brev, sagde Ida.

-Nå, ja, ja....

Konferensråden blev siddende tavs, grundende som den, der har levet længe.

Ida gik tilbage til Køkkenet, men Schrøder jog hende ud.

-Du har Ferie, min Pige, sagde hun: gå Du ud og luft Dig. Her er jo så varmt, at man må kaste Klæderne.

Schrøder stod over Kødfarsen og havde kastet dem.

Ida gik. Hun vilde gå over til Lunds. Men ude på den store Trappe standsede hun: en Høstvogn svingede ud fra Avlsgården. Det var alle Børnene, som kørte til Bad. Vognen lignede en hvid, myldrende Rede i Solen.

Så døde Stemmerne hen og alting blev stille igen. Plæne og Marker med de hvilende Køer som dovne Pletter og Bræstrups Huse--alt syntes at blunde i Lyset.

-Her er smukt idag, sagde Frøken Rosenfeld, der kom langsomt, med sin Bog under Armen.

De blev stående på Trappen ved Siden af hinanden:

-Så lige Røgen går, sagde Frøken Rosenfeld.

Røgen steg op fra Husene i Bræstrup, stille og lige som lyseblå Fakler i den lyseblå Luft.

Ida og Frøken Rosenfeld talte sjælden meget sammen. Men de blev tit stående sådan lidt ved Siden af hinanden, og de så ofte på de samme Ting. Frøken Rosenfeld hentede Ida, når hun

vilde ud at gå, især når det havde regnet og det endnu dryppede fra Træerne--så gik de sammen halvtavse, ad de fugtige Veje, længe.

Ida gik ned gennem Haven og hun kom ind på Skovvejen. Fuglene sang ikke mer, og hun hørte kun sine egne Skridt over den muldede Jord.

Inde i Skovridergården sad den gamle Lucie foran Bryggersdøren og skrællede Kartoffler, og Lænkehunden, der kendte Ida, logrede ad hende foran sit Hus.

-Er der nogen hjemme, Lucie?

Lucie løftede det rokkende Hoved:

-De er derinde, sagde hun og blev siddende tavs.

Alle Husets Døre stod åbne og Solen faldt ind over Gulvene og de slidte Møbler. I Salen sad Fru Lund på en Rørstol, omflydt af Linned og med de store Brillen i det lille Ansigt.

-Aa, er det Dig, Barn, sagde hun: Jeg lapper Lagener, min Pige ... Vi vasker og vi lapper. Du--med alle de Gæster. Men de er jo velkomne--det er vist og sandt. Aa, kan Du hjælpe mig....

Ida hjalp og Ida trådte Synål, medens hun sad og tænkte: Hvor Fru Lund dog ryster på sin Hånd.

-Gud ja, sagde Fru Lund, der rodede, for der var Hul ved Hul på Lagenerne: dette er da vist osse de ældste ... Men det er jo i Ferierne, de ligesom endnu har no'et af Hjemmet, lille Du ... og hvem véd, hvorlænge det varer....

-Børnene er i Haven, sagde hun og tog fat igen.

Man hørte det; et Kor af lyse Stemmer klang derude. Inde i Stuen summede mange Fluer; man så nok på det hvidtede Loft, hvor de havde siddet.

-Nej, nej, blev Fru Lund ved: Konferensråden falder af, og hvem véd, hvor så vi skal hen.

Ida vidste ikke, hvorfor hun pludselig havde tænkt det samme. Men hun sagde:

-Men Skovene bli'er da stående, Fru Lund.

-Aa ja. Barn, men det bli'er nok andre, der skal fælde Træerne.

Fru Lund så hen for sig bag de store Brillen, der sad så mærkelig ubekvemt på hendes Næse:

-Og nu har vi snart siddet her i fem og tredive Aar og levet i Fred.

Gamle Lucie kom op igennem Gangen, skændende og mumlende.

-Så, sagde Fru Lund: nu skænder Lucie igen. Aa, Du, det er ikke let. Når hun blot vilde blive siddende. Men hun vil jo ta'e med i alt, og hun er ikke renlig. Snart står hun over Maden, og snart reder hun Senge....

Fru Lund rystede på sit Hoved og Ida smilede, mod sin Vilje: Der var nok dem på Egnen, hvem det faldt lidt svært at spise i Skovridergården, fordi Lucie stod over Maden....

-Men, sagde Fru Lund, det er som jeg siger til Lund: hun må jo dog ha'e Lov at dø her.

"Studenten", den yngste af "Drengene", stak Hovedet ind ad Havedøren:

-Er det Ida, sagde han: kom ud, kom ud. Vi plukker Kirsebær.

Nede omkring Kirsebærtræerne lo og skreg den hele Ungdom. To af "Drengene" hang i Grenene og plukkede og kastede ned.

-Er det Ida, råbte den ene.

-Halløj. Ida fik to Kirsebær i det opadvendte Ansigt.

De unge Piger greb Bærrene og lo:

-Aa, å ... Kirsebærrene fløj.

-Aa, å ... Hvor Emilie Frederiksen dog kunde gribe.

-Så, den ene "Dreng" lod sig dratte ned fra Grenen midt i Klyngen.

-Fler til Dig, råbte den anden, og han kastede nogle Kirsebær til Ida. Men da lå allerede alle Mand under Træerne på Græsset.

-Gud, hvor er her rart, sagde Emilie og strakte Fødderne langt fra sig.

-Ja, sagde Ida og fik næsten Tårer i Øjnene; hun vidste ikke, hvordan hun var kommen i den Stemning, bedrøvet eller ligesom urolig--lige fra da hun sad derinde hos Fru Lund.

Emilie lå og så ned ad sin Nederdel, der bar Mærker af tre knuste Kirsebær:

-Det går aldrig af, sagde hun og slog sig på Skørtet.

... Ida rejste sig, hun vilde hellere gå hjem ... sådan en sær Stemning der var over hende ...

-Ja, ja, min Pige, sagde Fru Lund, der fulgte hende til Gangdøren og blev ved at stå og nikke: hils, når Du skriver.

Da Ida kom ned ad Skovvejen, kom Recks Char-à-banc kørende imod hende. Den var fuld af Damer med farvede Parasoller.

Frøken Constance Reck, der selv sad på Bukken med en slank Elfenbenspisk, holdt Hestene an og hilste.

Ida svarede noget, og Frøken Constance sagde:

-Det er jo rigtig dejligt for Frøken Schrøder at have fået Dem herud.

Frøken Constance bøjede Pisken og Parasollerne bevægede sig lidt, idet Vognen kørte.

Ida gik videre. Hun gik i Tanker og bøjede ned forbi Længen uden at vide det ...

På den store nye Veranda med det meget Glas sad to af de unge Herrer på Trappen, lænet hver mod sin Dørstolpe, med Benklæderne trukne op til midt på Læggen af deres brogede Sokker og røg Cigaretter. Den ene hilste med sin hvide Filthat og lidt efter den anden, og Ida hørte ham sige, da hun var forbi:

-Var den der Frøken Brandt?

Ida gik hurtigere. Hun syntes hele Tiden, der ligesom måtte være sket noget i Hovedbygningen, og hun sagde til Stuepigen inde i Gangen:

-Hvordan står det?

Stuepigen, der bragte Blomster op til Bordet, svarede:

-Jo, vi skal straks spise.

Og Ida blev helt rolig igen, mens hun klædte sig om. Ude i Havegangen hørte hun en Kjøle rasle. Det var Fru von Eichbaum, der "gik" før Middag.

Ida stod foran sit Spejl, da Gonggongen lød.

Det var da vist, tænkte hun, Karl Eichbaums værste Tid, Bordet.

Schrøder stod ved det åbne Køkkenvindu og øste Suppen i Terrinerne, da hun så en barbenet Dreng komme op om Plænen:

-Hvem er 'et til, råbte hun ud af Vinduet, forbi de to Stuepiger, som ventede.

Det var Telegrafbudet. Men Drengen forhastede sig ikke.

Den var til Frøken Brandt, sagde han.

-Til hvem?

-Den var til Frøken Brandt, sagde Drengen igen, lige langsomt.

-Aa, Herregud, Schrøder slap Gryden: å, Herregud, så er 'et slemt.

-Hvor er hun? sagde hun straks efter, men i det samme føjede hun til: Nå, la' mig først få øst op.

En af Stuepigerne tog Telegrammet; hun skulde nok bringe det op.

-Er De gal, sagde Schrøder og rev det fra hende.

-Tag så Suppen.

Schrøder kom til Besindelse igen: hun vilde sige til Johan Kusk, at han holdt sig færdig, hvis det var; og hun gik ud i Borgestuen, hvor han sad og ventede på sin Kaffe.

-Så får hun også spist først, tænkte Schrøder, og pludselig begyndte hun at græde:

-Den lille Stakkel, sagde hun.

Da hun grædende kom tilbage, stod Ida i Køkkenet.

-Hvad er der dog, Schrøder? spurgte hun. Hvad er der? gentog hun mer uroligt. Og da Schrøder, forstyrret, uden at ville det, rakte Telegrammet ud imod hende, sagde hun:

-Det er Mo'r ... og havde revet Telegrammet op og læst det.

-Nå, lille Tut, lille Tut, sagde Schrøder kun og tog om hendes Liv.

Ida havde ikke talt. Det var, som hendes Øjne ikke kunde se nogen Ting, mens hun gik ind i Schrøders Kammer.

-Lille Tut, blev Schrøder ved, lille Tut ... hvordan er 'et?

Men Ida svarede ikke, og forskrækket foran det blege og stive Ansigt blev Schrøder kun ved at nævne det gamle Kælenavn: Lille Tut, lille Tut; og førte Idas Hoved frem og tilbage, frem og tilbage, som vilde hun, angst, ryste Tårerne ud af hende:

-Jeg har sagt til om Vognen.

-Tak. Og Ida gav Ord til sin eneste Tanke:

-Når jeg blot får hende at se.

Ved at tale begyndte hun at græde, og Schrøder sagde, helt lettet--hun havde jo slet ikke vidst, om Fru Brandt levede endnu--:

--Aa vist, å vist ... det er naturligvis ikke så slemt ... hun kommer såmæn nok over det, skal Du se, lille Tut.

Ida lagde kun Armene træt ned mod Stolen:

-De må ud, sagde hun. De deroppe venter jo på Dem.

-Nå, sagde Schrøder næsten vredt: De ka' vel bie.

Døren gik; det var Frøken Rosenfeld.

-Er Vognen sagt til? spurgte hun, sagte, som kom hun ind i et Sygeværelse.

-Ja.

Hun nikkede til Schrøder, som gik.

-Nu kører vi straks, sagde hun og satte sig stille hen, mens hun tog Idas kolde Hænder.

I Køkkenet havde Anne Marie, Køkkenpigen, listet sig ud i Borgestuen for at høre ad, hvad der gik på.

-Så er 'et vel forbi! sagde hun langsomt.

-Det er vel det, svarte Johan.

Anne Marie stod og så ud i Luften, ret op og ned, på sine sorte Hoser:

-Der bli'er no'et, sagde hun og nikkede.

-Der bli'er meget, sagde Johan.

-Ja, og han strakte Artilleristbenene fra sig: Får jeg så Kaffen? Han drak den og gjorde sig færdig.

-Nå, sagde han: vi ta'er vel Landaueren ved sådan en Anledning.

Ellers blev Ida hentet og bragt i Kalechen.

Oppe ved Middagsbordet var der stille, mens Fru Falkenberg bragte Maden ud og ind til Konferensråden og lod Dørene stå på Klem:

-Hvorfor morer de sig ikke? sagde Konferensråden.

-Vi morer os jo, Hr. Konferensråd.

-Ja, så, når man morer sig, kan det ellers høres, sagde den Gamle.

Fru v. Eichbaum havde, sagde hun, nylig læst hvad Mynster skrev "i sine Betragtninger", om at da pludselig--"der var Ord, man huskede".

-Men, tilføjede hun: den lille Brandts Fremtid er vel sikret.

Da Vognen kørte frem på Grusgangen, steg Ida stille ind, og Frk. Rosenfeld, der havde taget Tøjet på, satte sig ind ved Siden af hende.

-De skal da ikke køre alene, sagde hun.

Karl v. Eichbaum var stået op fra Bordet og gået ned. Han stod, ved Siden af Forvalteren, henne foran ved Hestene. Så rakte han Hånden ind over Vogndøren uden at sige noget.

Da Schrøder vendte sig og vilde gå ind--Vognen var helt nede på Bræstrup-Vejen nu--så hun Telegrafdrengen, der stadig sad på Bænken foran Køkkenvinduerne; han skulde have sin Kvittering.

Middagen oppe var endt, og alle Fade flød på Køkkenbordene. Schrøder måtte have dem tilside, for hun skulde i Lag med Folkenes Mellemmad. Solen røbede så mange grå Hår op over Tindingerne, mens hun stod bøjet over den store Brødmaskine.

Undergartneren kom ud fra Haven. Han rev Grusgangen, langsomt, henover Sporet af den bortkørte Vogn....

... De hvide Vejsten fløj forbi den raslende Vogn, hvor ingen talte. Halvmil fulgte Halvmil, mens Hestene travede.

Ida så intet, hørte ikke. Alt hendes Liv syntes samlet i de sammenknyttede Hænder.

Kun én Tanke havde hun, der pressedes frem i Ord uden Lyd, som vilde hun bortvælte en Skyld:

-Jeg havde sagt, jeg vilde ikke rejse....

Hun førte de sammenfoldede Hænder op og ned:

-Nu får jeg hende ikke at se....

-Men, Ida.

-Nej, nu får jeg hende ikke at se....

... Så var de der.

Hestene vilde ikke stå, to Hunde fo'r imod dem.

Ida så kun Sofies ophovnede Ansigt, som hun kom ned ad Trappen.

-Doktoren er her, sagde Sofie hviskende.

Ida støttede sig til Gelænderet:

-Hun var altså ikke død.

-Jeg henter Fru Jørgensen, sagde Frøken Rosenfeld.

Ida nikkede uden at have hørt og hun åbnede Stuens Dør; der var mørkt og hun blev stående; inde i Sovekammeret hørte hun Doktorens Trin.

-Det kom på Klokken tolv, hviskede Sofie.

Men Ida blot stønnede.

-Og så telegraferede vi, hviskede Sofie igen.

-Ida så som et Par Skygger Frøken Sørensen, der kom med to Sølvstager, og Jomfru Thøgersen, der bragte en Dug.

-Aa, sagde Sofie, der begyndte at ryste: det er til det sidste Måltid. Og hun satte sig på en Stol.

-Vi venter Pastoren, hviskede Frøken Sørensen, og de to blev ved at liste omkring--med så mange Ting.

Ida hørte kun efter Doktorens Trin.

Så lød Moderens Aandedrag tungt, som hun kendte det ... som hun kendte det ... Og på én Gang begyndte Ida at hulke, stille og fortvivlet--af Taknemmelighed....

Doktoren kom hen imod hende, og hun vilde rejse sig:

-Jeg hørte Vognen, sagde han, mens hun så op i hans Ansigt.

-Det er måske bedre, De ikke går ind straks, sagde han. Deres Moder har jo været en Del irriteret....

Ida blev ved at se på ham:

-I hendes Tilstand ... over at De var borte....

Ida svarede ikke. Et Nu havde hun lukket sine Øjne og hun følte ikke den Hånd, han rakte hende:

-Vi venter til iaften. Farvel.

Ida havde bøjet Hovedet. Hun forstod det: at hun skulde ikke derind.

Hun så Frøken Sørensen slæbe over Gulvet med Myrten og hun hørte Doktorens Stemme igen: Lad det være, sagde han, og han formelig slog til Myrten.

Ida tænkte kun, hun skulde ikke derind.

Hun vidste ikke selv, at hun havde rejst sig og var gået hen over Gulvet, ind ad Døren til den lille Stue, til Skamlen, sin Skammel bag det store Chatol.

Døre blev åbne og Døre blev lukkede, Trin lød. Jomfru Thøgersen kom hen og tog krampagtig ned om hendes Skuldre.

-Pastoren, sagde hun åndeløs, og de hørte Sofie græde:

-Jesus Kristus, Jesus Kristus.

Men Ida rørte sig ikke.

Der var ikke anden Lyd end Præstens Mumlen. Så kom den Syges Aande. Ida hørte kun den.

-Vater unser, Vater unser, bad Jomfru Thøgersen pludselig i sit Modersmål og kom ikke længer.

"Jesus Kristus, i den Nat, da han blev forrådt, tog han Brødet, takkede og brød det, gav sine Disciple og sagde: Tager dette hen og æder det ... Dette er mit Legeme, som gives for Eder. Dette gøres til min Ihukommelse."

Ida bad ikke, hun havde ikke Rum for Bønner. Hun følte kun sit Hjerte standset og tungt som en Sten i sit Bryst.

-"Vater unser, Vater unser ..."

Men Præsten blev ved:

-"Ligeså tog han og Kalken efter Aftensmåltidet, takkede, gav dem og sagde: Drikker alle deraf. Denne er det nye Testaments Kalk i mit Blod, som udgydes for Eder til Syndernes Forladelse. Dette gør så ofte som I det drikker til min Ihukommelse ..."

Sofie så gennem Døren, foran Lysene, Præsten bøje sig over den Døende og løfte hendes Pude:

-Gud den Helligånd, Gud den Helligånd, hviskede hun og faldt tilbage mod Ryggen af Stolen. Der var tyst et Minut; så rejste Sofie sig igen:

-Nøglerne, sagde hun på én Gang, og næsten skreg.

Hun havde set Knippet glide frem under den Døendes Pude; over Lagenet faldt det ned mod Gulvet.

-Dette er Jesu sande Legeme....

De hørte ikke mer, men også Vågekongen begyndte at græde.

Ida havde foldet Hænderne i sit Skød:

Hvis hun faldt i Søvn, kunde hun gå derind; når hun sov, kunde hun gå derind....

-"Herren være med Eder, Herren velsigne Dig og bevare Dig. Herren løfte sit Aasyn på Dig og give Dig Fred."

Der blev ganske stille. Jomfru Thøgersen havde holdt op at græde og sad med rokkende Hoved:

-Hun dør doch som en agtet Person, sagde hun, og hendes Tårer begyndte at flyde igen.

Ida hørte som gennem Tåge sit Navn og hun stod op. Det var Præsten, som rakte hende en Hånd.

-De har været borte? sagde han med en mildt bekymret Stemme.

-Ja, Hr. Pastor.

Pastoren blev stående et Øjeblik foran det tåreløse Ansigt. Han søgte om et Skriftsted, men fandt det ikke.

-Ja, sagde han så, en Mo'r er en Mo'r. Gud styrke Dem.

... Der var blevet stille. Man hørte kun Uhrenes Gang og Vågekongen, når hun sagte flyttede sig.

Ida sad på den samme Plads, medens Sofie listede til og fra.

-Sover hun? hviskede Ida.

-Endnu er hun vågen.

De hørte igen Uhrenes Gang, mens Sofie tændte et eneste Lys, hvor Stearinen krøllede sig som lange Tråde op mod Flammen og faldt.

-Sover hun? spurgte Ida igen.

-Hun er vågen.

De hørte den hivende Aande og en Stemme, der mumlede.

-Taler hun? spurgte Ida.

Hun havde rejst sig. Hun følte Håbet næsten som et Stik i sit Bryst, da Vågekongen skød Døren op.

-Har hun spurgt efter mig? Ida kunde næppe tale.

Vågekongen rystede på Hovedet:

-Hun spør nok ikke efter nogen mer, sagde hun:

-Nu sover hun.

De stod lidt, lyttende alle tre, foran det stille Lys: hun sov.

-Så går jeg derind, hviskede Ida.

Varsomt tog hun Skoene af og hun gled derind. Et Øjeblik så hun på Moderens Ansigt. Så satte hun sig, stille, bag Fodenden af sin Seng, på Gulvet--uden at drage Aande.

Enkefru Brandt vågnede ikke mer. Ved Midnat sov hun hen.

* * * * *

Nu var der koldt og tomt. Fra Dør til Dør kun de hvide og døde Gulve. På Væggene blot Plet ved Plet og over dem de rustne Søm.

Ida var gået fra Stue til Stue, en sidste Gang.

-Ja, så lukker Du, sagde hun til Sofie.

Sofie blev stående med Hånden på Dørlåsen.

-Ja, sagde hun, og hun græd, så det strømmede, mens hun talte:

-Jeg har vist ikke fået Frøkenen sagt 'et ... at så bli'er 'et til, at vi gifter os....

-Gifter Jer? Men--han har jo ingenting, Sofie. (Christian fra Møllen blev værre og værre og nu gik han ledig altid.)

-Nej, sagde Sofie, der blev ved at græde: men Hansen har jo længe vil't 'et ... og så har En jo hans tre Børn a' pass'....

-Ja, sagde Ida, der først nu forstod, at det slet ikke var Christian fra Møllen; Enkemanden Hansen var ved Gasværket og han drak.

Sofie, der blev ved at snøfte, sagde, som om hun forstod, hvad Ida tænkte:

-Og det er jo ikke enhver, Ida, der ka' sidd' ene....

Ida så på hende. Hun vidste ikke selv, hvorfor hun fik Tårer i Øjnene.

-Gid det må bringe Dig Lykke da, sagde hun.

Sofie så ud for sig med sine forgrædte Øjne; hendes Stemme lød helt anderledes:

-En får jo osse Hus og Seng, sagde hun. Og En ska' jo lev'.

Gråden tog hende igen, og fortvivlet slog Ida sine Arme op om den gamle Pige og græd, hun også--hun vidste knap selv, hvorfor.

Så lukkede Sofie langsomt alle Døre, én efter én, og gik....

Hun lå hos Jomfru Thøgersen om Natten.

... Ida var kommen hjem til Villaen og de havde spist den sidste Aften.

Nu sad Olivia og hun på Verandatrappen og sat i Halvmørket ud på "Sundet" og Boller Skov, hvis Linje lå derovre mørk og tung. De havde ikke talt. Olivia havde kun sagt listet sin Arm ind under Idas og de støttede Skulder mod Skulder.

Inde på Verandaen hørte man Jørgensens Gyngestol, der gik op og ned. Rolf, Hunden, listede sig ned ad Trinnene og lagde sig ved Olivias Fødder.

-Så bli'er jeg vel Sygeplejerske, sagde Ida.

-Men hvorfor, Ida? Du behøver det jo ikke.

Ida så ud over det mørknende Sund og hendes Stemme lød meget sagte:

-Det er vel--det eneste, jeg kan.

Olivia svarede ikke og de sad tavse lidt.

-Og så gør jeg da Nytte for no'en....

Ida tænkte pludselig på Sofie og hun sagde, stadig med den samme Stemme:

-Nu gifter Sofie sig.

-Med Christian? spurgte Olivia pludselig højt.

-Nej, med Hansen fra Gasværket.

-Aa, Herre Jesus, sagde Olivia: skal hun nu ha'e ham at strides med.

-Ja, sagde Ida og smilede halvt: hun kan vist ikke leve foruden.

De tav igen og de hørte kun Hundens dybe Aande, mens den lå ved deres Fødder:

-Hvor Rolf er stille.

-Ja.

De hviskede begge. I den skumrende Have bevægede der sig ikke et Blad.

-Det er, som alting vidste, at Du skulde rejse.

De rørte sig ikke. Men Olivia følte et Par Tårer, som i Mørket faldt ned på hendes Hånd.

-Lad os gå op til Børnene, sagde Ida.

De stod endnu et Øjeblik og så ud over den hvilende Have. Så gik de ind.

Ida løb i Forvejen ind i sit eget Værelse; så listede de sig ind til de sovende Børn. Lampen brændte mat under Loftet og Pigen sad og strikkede i en Krog.

-Hvor de er kære, sagde Olivia.

Ida talte ikke, men hun standsede længe foran hver af de hvide Senge.

-Hvad er nu det? hviskede Olivia.

Ida stak en lille forseglet Pakke ned under hver Hovedpude.

-Du bestiller ikke andet end at gi'e, sagde Olivia.

Ida stod foran "Proppens" Seng:

-Hvis man kun havde nogen at gi'e til, sagde hun.

De kom ned i Stuen, og Olivia fortalte Fritz om Pakkerne.

-Det kan jeg da ha'e Lov til, sagde Ida: den sidste Aften.

-Nå, ja, sagde Olivia og lo. Men bli'er Du en Gang forliebt, min Pige, så gi'er Du ham lige til Særken....

Olivia havde fulgt Ida op i Gæsteværelset og vendte tilbage til den stille Stue. Tavse sad Fritz og hun, hver i sin Stol, foran den hvide Ovn.

-Du, sagde Olivia, gid Ida dog kunde blive lykkelig.

Fritz sad lidt, så efter Røgen fra sin Cigar og sagde:

-Det bli'er hun vist ikke.

-Men, hvorfor? spurgte hun.

-For hun lærer vel aldrig at "søge sit eget", sagde Fritz.

-Nej.

Der blev stille igen, før Olivia sagde, og hendes Stemme var meget bevæget:

-Véd Du, hvor de Lykkelige egentlig burde være taknemmelige.

Fritz nikkede kun. Men Olivia sagde, som kom Ordene langt indefra:

-Og så kommer alligevel Døden.

* * * * *

Næste Eftermiddag rejste Ida med Dampskibet. ... Det begyndte at mørkne--den første Dag i København. Ida var gået omkring mellem fremmede Ting og havde siddet til Bords mellem fremmede Mennesker. Nu gik hun ud, over Torve og gennem Gader. Hun vilde se Skibet "Brage", som skulde derhjem igen.

Hun gik langsad Broen, hvor Skib lå ved Skib. Der yderst lå det. Hun blev stående og hun så på alting, det store Skrog og Masterne og Kahytsdørene, som var lukkede.

Det skulde hjem og glide gennem Vandet derhjemme.

Spillene gik og Folkene arbejdede i Lasten endnu. De skulde komme forbi Stranden og Skoven og alle de dejlige Marker....

Og Karen Badekone vilde stå og se efter Skibet og hejse Dameflaget på det hvide Badehus.

Ida blev stående. Hun gemte sig, ind under Tagskægget af det store Pakhus. Der var det mørkt.

* * * * *

Ida kastede sig i sin Seng. Så drømte hun, og så var hun vågen.

Det var, som hun i denne Nat, så i Blund og så med åbne Øjne, genoplevede sit hele Liv indtil nu....

... Hospitalsporten slog op og drøned. Portørerne bragte Patienter.

To lange Skrig slog fra "de Uroliges Gang" op gennem Huset--så faldt Dørene til....

I sit Halvblund hørte Ida Portørernes Skridt og de Uroliges Skrig, som kom de så langt, langt nedefra, fra under Jorden....

* * * * *

Anden bog

Nå, Holm, få nu Fingrene dyppet.

De fire Patienter på "Salen" var kommen ud af Sengen og stod i Forstuen, hver foran sit Vandfad. Josefine satte Morgenmaden fra sig og gav Holm et muntert Tjat over begge Håndled, så hans runkne Hænder fløj ned i Vandfadet.

-Sådan, sagde hun: ned med Poterne.

Josefine tjattede til ham igen og blev stående frisk og højbarmet, med Hænderne på sine Hfter, mens Bertelsen, sløv og tavs, skyllede Vand op om sin stærke Hals:

-Se glad ud, Bertelsen, sagde hun: Solen skinner.

Der var om Morgenens noget friskt og fuldt i Josefines Stemme, der ligesom fortalte, at hun kom udefra og tilbragte Nætterne udenfor Huset.

-Godmorgen, Frøken.

Josefine nikkede ind mod "Salen", hvor Ida sad hos en af de to Gamle på den solbelyste Seng, og hun drejede rundt på Hælen--Josefine førte lidt ureglementerede høje Hæle ind på Afdelingen.

-Godmorgen, Josefine.

-Se så, sagde Ida og tørrede den Gamles Hænder: nu ligger De godt, Sørensen.

Den Gamle smilede og nikkede.

Nøglerne klang så raskt i Dørene: Godmorgen, Godmorgen--for et dejligt Vejr. Det var Frøken Kjær, der rap og rødmosset stak Hovedet ind ad Døren fra Kvinderne.

-Dejligt, sagde Ida, der skyllede et Panel, som var varmt af Solen, mens Frøken Kjær fløj ud gennem Køkkenet.

-Er Petersen oppe? råbte hun og dundrede på Petersens Dør.

-Ach, hvor schønt der er over Søerne, sagde Frøken Petersen bag den låsede Dør. Frøken Petersen satte ikke Pris på at have Fremmede ind om Morgenens, mens hun omstændelig syslede med sit fem og trediveårige Legeme og iførte sig meget hvidt og ungdommeligt Undertøj.

-Tal Dansk, din tyske Kvind', råbte Frøken Kjær og dundrede igen.

Nøglerne klang påny, og borte var hun.

Ida fik Vandfadene bort, hastig og travl, og fik Maden smurt til dem alle: Ja, idag vilde der være dejligt langs Søerne. Det var det bedste, det Morgenløb efter Vagten.

Hun gik og nynnede og småsnakkede med hver, mens hun bragte Maden rundt, til hun, stille, åbnede Døren til "A", hvor der var mørkt endnu.

-Godmorgen. Hr. Doktor, sagde hun.

Ida åbnede Skodderne, så Lyset fyldte Stuen som en Strøm, men den Syge blev liggende tavs, med de lange og blege Hænder ubevægelige på sit Tæppe. Ida syslede om ham, og han sagde sit uforanderlige Tak med den samme Stemme (han sagde det bestandig og altid i en Tone, som

følte han en dyb Medlidenhed med den, hvem han takkede), mens han løftede de vagtsomme Øjne, der fulgte ikke Solens Skin, men hende.

Ida blev ved at tale, muntert:

-Nu skal jeg Tur, sagde hun.

Den Syge nikkede kun:

-Ja, sagde han, Solen frister.

Ida lo:

-Ja, efter Vagten. Godmorgen.

Frøken Petersen var kommen ud og gik, rensat og stivet, i Gang med Vagten.

-Så går jeg da, sagde Ida og åbnede Døren til Gangen, hvor Morgenluften stærk og ny slog ind ad det åbnede Vindu.

Ida løb op ad Trappen til sit Gavlkammer. Nøgleknippets Raslen lød som Lyden af et Sæt glade Småklokker, mens hun løb.

Oppe i Værelset slog hun Vinduet op: så friskt det var, og alle Havernes Buske skinnede.

Hun blev stående ved Vinduet og på én Gang smilte hun. Hun tænkte på Karl v. Eichbaum. der havde sagt igårmorges, da de mødtes:

-Ja, nu tror jeg virkelig, vi får Forår.

Og de havde let begge to, og hun fortalte om Fru Franck, der, i gamle Dage, omkring ved Hellig Tre-Konger, i Middagsstunden lukkede sit Vindu op på Klem, når Solen skinnede, og sad med Næsen ud af Sprækken og sagde:

-Nu lugter jeg Foråret, Børnlille.

Ida blev ved at smile: hun tænkte i den sidste Tid så tit på alle de gamle Dage og på det Aar, det dejlige Aar, før Mo'r blev syg; og alle de andre Aar, det var næsten som de slet ikke var--men kun den Tid, den lyse Tid....

Det kom vel også af, at hun havde truffet dem igen, næsten dem alle, dem hjemme fra Ludvigsbakke, Frøken Rosenfeld, der havde søgt hende op, og Karl v. Eichbaum, som hun mødte hver Dag i Bygningen.

Ida så op på sit Uhr og måtte skynde sig: så sent det var blevet. Hun klædte sig på og hun løb ned ad Trappen, gennem Haven, låste og lukkede. I Vaskeriet gik tre Vaskerpiger og sang. Da Ida kom ud i den store Gård, sad Dr. Qvam på en af Stentrapperne og soled sine hvide Benklæder.

-Ej, hvorhen så hastig?

-Jeg skal Tur.

Dr. Qvam rakte, uden at rejse sig, en Rose frem til hende.

-Tag den med, i Solen, sagde han, og Ida fæstede den i sin Kåbe.

Dr. Qvam blev ved at sidde at se efter hende: Hun går pænt på Benene, tænkte han, mens Porten til Gaden blev lukket op for Ida, og hun gik ud i Lyset.

Sporvognsklokkerne lød, og i botanisk Have svajede de vældige Majstoppe med de nikkende Hoveder. Over hende, i alle de åbnede Vinduer, bankede Pigerne Støv ud i den nye Luft, mens Ida gik. Hvor de slog løs; og de to talte med hinanden over Gaden. Ida syntes det var, som om hun så alle Ting, Ansigter og Mennesker og hvert enkelt Træ, så lysende klart sådan om Morgen--ligesom Øjnene blev ny....

Ved Søjørnet stod Blomstermadammen på sin Trappe og nikkede.

-Tak, sagde Ida og nikkede igen, mens hun bøjede sig lidt hen til hende og slog med Hånden ind mod Qvams Rose: idag har jeg.

Ellers plejede hun at købe en Blomst, for de duftede så frisk, nu så tidlig om Morgen, når Gartneren lige havde bragt dem.

-Nå ja ja, svarede Blomstermadammen. Det er ellers et svært heldigt Vejr.

-Ja, sagde Ida, der så ud over den blanke Sø, hvor de hvide Både lå ved Broerne så stille, som var de ikke vågnede endnu:

-Iår er der godt for Blomster, Fru Hansen.

-Ja, om det så er Roser, Frøken, sagde Madammen, der var lidt døv og havde noget i Øjnene af de Døves Undren, der ser ud, som om de altid hørte en mærkelig Hemmelighed, når de overhovedet hører noget--: om det så er Roser, så får vi dem fra Friland.

-Godmorgen.

Ida bøjede over på Søjvejen, som hun plejede. Ida gik altid på den samme Side af Søerne. Hun holdt bestandig mest af de Veje, hun var vant til. Så kendte man alting, hver Krog, hver Båd og Vinduerne og næsten også de Mennesker, som kom. Og der var nogle, som hilste, ligesom hjemme i Horsens.

Nu nikkede han også, den gamle tandløse Opvarter på "Rørholm". Det var fra forleden Morgen, da de drak Kaffe dér, fordi Karl v. Eichbaum var løben fra sin hjemme, da han var kommen for sent op. De var de første Gæster og sad bag et Stakit med Efeu, der lige var vandet, og spiste Rundstykker til Kaffen: Det er ligesom vi var taget på Landet, sagde Ida. Ja, sagde Karl v. Eichbaum: her er pænt.

De havde ikke siddet til Bords sammen siden hjemme.

Men op om Morgen havde han nu aldrig kunnet komme. Hjemme på Ludvigsbakke havde han altid villet have Kamret over det store Loft, for der gad Schrøder ikke løbe op og purre ham ud. Og så lå han til over Middag og dampede på Forvalterens Piber.

Ida gik forbi Kaféen, da en Stemme råbte til hende. Det var Karl von Eichbaum, som kom frem bag Efeuen.

-Morgen, råbte han.

Ida vendte sig rask:

-Godmorgen, sagde hun.

-Jeg ta'er min Kaffe her.

-Igen, sagde Ida, der var standset på Spadserevejen.

Eichbaum kom slentrende ud på Kørevejen med begge Hænder i Lommen.

-Sikkert Vejr, sagde han og stod lidt og så på Vandet.

-Vi skulde ta' i Skoven, Frøken Ida, sagde han så og havde stadig Hænderne i Lommen.

-Ja, det skulde man.

De gik lidt ved Siden af hinanden, han stadig på Kørevejen.

-Men forresten har de jo ingen Skove på Sjælland, sagde han.

-Nej, vel? sagde Ida med et pludseligt Smil.

-Derovre er der da Træer, fortsatte Eichbaum, som blev ved at tænke på Jylland.

De var standsede igen, og der gik et Par Ungherrer af Kontorfaget forbi.

Karl lo og sagde: Mandfolkene vender sig efter Dem, Frøken Ida.

-Hvorfor?

Eichbaum lo igen: Ja, hvorfor! sagde han og smilte:

-Fordi De står så kønt på Deres Ben. Godmorgen.

Ida nikkede og han slentrede tilbage, men midt på Kørevejen blev han stående lidt igen.

Ida gik videre. Hun gik og tænkte på Skovene. Hun havde også altid syntes, at de var dog ganske anderledes, Skovene hjemme i Jylland.

Lidt henne på Vejen kom Frøken Kås og Frøken Boserup imod hende. De gik også Tur, men var allerede på Hjemfarten.

-De er sent ude, råbte Frøken Kås.

-Ja, svarte Ida. De blev stående lidt og snakkede, Ida talte med sådan en lys Stemme:

-Men jeg skal videre, sagde hun. Sidst! hun slog Frøken Boserup på Skulderen og løb et lille Stykke.

Frøken Boserup rystede Skuldren efter Slaget.

-Hvor gammel er De, Brandt? råbte hun efter hende.

Men Ida blev stående og sagde tilbage, mens hun lo:

-Jeg havde sådan en Lyst til at gå i Vandet.

Frøken Kås og Frøken Boserup gik videre, og Frøken Kås sagde:

-Den Hat klæder Brandt pænt.

Men Frøken Boserup satte Hælen afgjort i Jorden og sagde:

-Det er jo ingen Sag, når man har Penge.

De talte lidt om Idas Formue, og Frøken Boserup sagde:

-Ja, det kan jo være meget godt--men egentlig ta'er hun bare Pladsen op for en anden, der kun er Aspirant.

Ida var nået ud på Østerbro, og den muntre Vind fra alle Søerne slog ind imod hende. Hun gik over Gaden til en Blomsterbutik og købte en Potteplante til Frøken Helgesen. For hun havde sådan en Lyst til at købe noget--købe alting.

Da hun hjemme i Pavillonen kom ind til Frøken Helgesen med Planten, sad Frøkenen ved Midtbordet med et stort Broderi. Frøken Helgesen havde altid et uendeligt Broderi i Arbejde, med et regelmæssigt og næsten geometrisk Mønster.

-Men det er urimeligt alt, hvad De køber i disse Dage.

-Ja, sagde Ida, det må komme af, at det er sådant et dejligt Vejr.

Hun stod lidt med et af Plantens Blade mellem sine Fingre.

-Men er den da ikke køn, sagde hun så og smilte.

Hun gik op ad Trappen og ind på første Sal. Frøken Petersen sad og hæklede under det store Vindu, hvor Solen lyste på Blomsterne. De fire var på Kælderarbejde, og inde på "Salen" lå de to Gamle, hvide og stille, ved Siden af hinanden i deres Senge.

-Hvor her er hyggeligt, sagde Ida.

-Ja, sagde Frøken Petersen, i Formiddag er her roligt.

Man hørte ingen anden Lyd end Doktorens Skridt på A, der kom og gik, kom og gik, på sin evige Vandring.

-Nå, Godnat, sagde Ida.

-Godnat.

Ida gik op. Hun trak det grønne Gardin for Vinduet og lukkede Lyset ude. Men hun kunde ikke sove. Hun var så lys og så let i sit Hoved.

Hun lå og tænkte på, hvad Tøj hun vilde købe sig nu til Vinter. En lys drap Kjole, havde hun tænkt sig....

Til Frøken Helgesens Fødselsdag var de altid allesammen så fine, om Aftenen. Så kunde hun tage den på for første Gang ...

Hun rystede på Hovedet. Hun kom til at tænke på Karl von Eichbaum, hvordan han havde skudt Skuldrene op i sin sorte Sommerfrakke forleden Morgen da det blæste: U-uh, havde han sagt: nu skal man osse ha'e Vintertøj.

-Hm, han havde vel ingen Penge.

-Nej, og Ida smilte, det havde han naturligvis ikke.

Ida hørte dem gå på Trapperne og Døren dernede åbnes og lukkes. Det var dem, som kom fra Kælderarbejde; så var Klokken tolv ...

-Nej, for Penge havde han da aldrig kunnet ha'e....

Ida sov ind.

* * * * *

Det var samme Dag, på Toldbodvejen, i "Familiehuset"s Mellembygning.

Fru von Eichbaum var, væbnet med Handsker med afklippede Fingre, blevet færdig med Lamperne, og Julius, i Brunelsstøvler, gled ud og ind og stillede dem på Plads. Lamperne var Fru von Eichbaums eneste huslige Sysse--som hos hendes Søster Generalinden. Det var sådan i Slægten: Lamperne behandlede de selv, som var de et Stykke af Familien.

-Julius, der dækkes til to, sagde Fru von Eichbaum, der gik ind i Dagligstuen. Fru von Eichbaum ventede til Frokost Generalinden ind fra Landstedet. Generalinden blev altid på Landstedet til langt ind i November. Efterårsluften gjorde hende godt, for både hun og Søsteren led af Tørhed i Huden.

-Og, sagde hun til sin Søster, så er man desuden selv med, Du, at få alle Havesager i Hus.

På Slaget tolv ringede det, og Julius lukkede op.

-Gud, Emilie--det var Generalinden, som kom ind i Kabinettet; for et velsignet Vejr, Du ... Godmorgen.

-Godmorgen, Charlotte, hvor det dog var rart at kunne ha'e Dig lidt i Ro.

-Julius, De kan sætte Maskinen ind....

Generalinden kom til Sæde i Sofaen, mens Fru von Eichbaum gik ind og så til Bordet, og Søstrene talte med hinanden fra Stue til Stue. Generalinden talte om Landstedet: Hun kunde ikke tro, hvor det var friskt og sådanne om Morgen....

-Og Druerne, Du, bli'er så store som så. Generalinden viste med Fingrene, hvor store Druerne blev. Så havde hun virkelig tænkt at prøve Admiralinde Schleppegrells Opskrift:

-Med Melis, Du véd.

Og så kunde hun overlade hende Halvdelen.

-Ja, sagde Fru von Eichbaum fra Maskinen, de er virkelig nydelige til en lille Dessert.

Søstrene blev ved at tale. De talte ganske ens med samme Stemmer, Generalinden lidt hurtigere, begge med meget åbne og soignerede "A'er", der ligesom bredgjorde alle Sætninger i deres Mund:

-Men, Emilie--der kom en højere Tone på Emilie, og Generalinden lod Hænderne falde ned i sit Skød:- hvad mener Du om Aline?

-Gud, sagde Fru von Eichbaum, der kom hen i Døren og blev stående et Øjeblik med lukkede Øjne: jeg tåler jo endnu knap såmeget som at tale om det. Det er jo utroligt, at det har kunnet ske.

Generalinden gentog "utroligt" og sagde:

-Og vi, som alle har kendt hende i Familien.

-Vi kan spise, Charlotte, sagde Fru von Eichbaum.

De blev ved at tale om Fru Feddersen. Det var en Barndomsveninde, Fru von Eichbaums bedste, gift med en Godsejer Feddersen til Korsgård, som pludseligt, uden noget Varsel, var rejst fra Mand og Børn med en Landindspektør, der selv havde voksne Sønner.

-Og Feddersen, sagde Generalinden: den rolige og agtværdige Mand.

Fru von Eichbaum rakte Søsteren en Asiet og sagde langsomt:

-Men, Charlotte, det må jo være en momentan Forstyrrelse.

-Tak, Julius--vendte hun sig til Tjeneren, der åbnede Døren--der er ikke no'et....

Fru von Eichbaum blev ved at spise, mens hendes Tone antog noget vist forklarende eller grundende:

-Der har jo altid været en underlig Talesyge i den Familie, Du ... de skulde tale og tale.

-Det har de nu osse fra den grundtvigske Mo'r, indskød Generalinden.

-Ja, Fru von Eichbaum nikkede: alt dette med Hjerteliv, Du--og så taler de sig op til en Alteration ... Det havde Aline jo noget af allerede som ung.

Generalinden samstemte, og Fru von Eichbaum rejste sig og skænkede Kaffen.

-Gud, Du, sagde hun: at Menneskene ikke kan lære at tie stille og bære det for sig selv og komme over det.

Generalinden fik Kaffekoppen og nikkede påny.

-Hvis man skulde tale om al Ting, blev Fru von Eichbaum ved: så var der vel nok ... Det véd man vel i enhver Familie.

-Jo, sagde Generalinden.

-Og hver bærer sit, sluttede Fru von Eichbaum og så ud for sig.

De sad lidt. Så sagde Fru von Eichbaum med en lidt anden Stemme, der lød næsten bevæget:

-Men vi holder naturligvis ved hende ... Og si'er det samme.

-Gud, Mille--når de var ene, brugte Søstrene undertiden Navneforkortelser--det er da rimeligt. Jeg sagde igår til Anna Schleppegrell, at Aline var taget til Vichy for hovne Ben....

De forlod Fru Feddersen, og Generalinden spurgte:

-Karl spiser ikke Frokost hjemme?

De havde endnu ikke nævnet hans Navn.

-Aa nej, Du, sagde Fru von Eichbaum: den lange Vej ... Han spiser på Kontoret. Ane smør' den, og han ta'er Maden med. Du véd, disse Voksdugsruller, man nu har ... Det ser ud, som gik han i Departementet.

Og i samme Tone som den, hvori hun før havde talt om Aline Feddersens "Forstyrrelse", sagde Fru von Eichbaum:

-Han går sine Ture om Morgenene, langs Søerne

-Jeg hører ham ikke en Gang.

Hvorpå Generalinden sagde:

-Ja, Morgnerne iår, de er velsignede.

Det bankede spædt på Døren. Det var Ane, som i hvidt Forklæde gerne vilde hilse på Generalinden. Ane var en lille halvhundredårig rund Ting med glatkæmmet Hår og strålende indsatte Tænder.

Hun vilde da så gerne høre, hvordan det stod til med Generalinden og på Landstedet.

-Tak Ane, sagde Generalinden, og de rejste sig fra Bordet:

-Det har været lidt slemt med Skorstenen.

Ane nikkede:

-Ja, sagde hun: men det er osse tit, at de ikke forstår at stege.

Der var altid Jalousi mellem Pigerne i Familien.

-Og lægger for meget til Varmen, sagde Ane, der havde fået de samme brede A'er som Herskabet.

Generalinden afbrød lidt kort:

-Og nu skal Anes Julie vel snart ha'e Bryllup?

-Ja, sagde Ane, der er lyst to Gange, og han vilde jo gerne ha'e det snart....

-Det skal jo være en rigtig net og ædruelig Mand, sagde Generalinden.

-Ja, Godmorgen, Ane.

Søstrene gik ind i Dagligstuen, og Generalinden talte om, at de måtte vel tænke på en Brudegave.

Anes Julie var en illegitim Frugt af Anes tredivte Aar, da en ung, skægløs Adonis af en Tjener havde drevet sit Spil i Etagerne. Da Historien på Fødselsstiftelsen var ovre, var Ane vendt tilbage til sin Plads, og da Julie voksede til, var hun bleven sat i en Velgørenhedsskole og kom hveranden Søndag, når Fru von Eichbaum spiste hos Generalinden, i Besøg hos Ane, hvem hun naturligvis kaldte for "Moster".

-Ja, Fru von Eichbaum havde tænkt Sukkerskål og Flødekande til Brudegave.

-Han var her jo forleden, sagde hun: Gud, Du, et rigtig net Menneske-som Du véd, af den Slags Folk--og sad der--meget pænt på en Stol. De får jo altid no'en Opdragelse på Holmen....

"Han" var Julies Forlovede og en fortræffelig ung Mand, der var Maskinist i Flåden.

Generalinden, som sad og så på Søsterens Arbejde, der var et Sengeomhæng med filerede Mellemstykker, hvis færdige Dele var indsvøbt i meget, renligt Silkepapir, sagde og tænkte på Julies ulovlige Oprindelse:

-Ja, jeg finder det uhyre hæderligt af ham.

Som om de havde læst hinandens Tanker, og som om Afstanden kunde tænkes at have afsvækket det Illegitime, sagde Fru von Eichbaum:

-Han er jo fra Ringkjøbing.

Provinsbynavnet vakte en Tankeforbindelse hos Generalinden, der pludselig sagde:

-Men Du, jeg har jo haft Brev fra Vilhelmine. Hun skriver mig til, at de vil være her i Vinter.

-Alle? spurgte Fru von Eichbaum.

-Nej, Mourier bli'er hjemme, kun Mine med Kate. Men de har tænkt at leje en Lejlighed--kære, de har jo Råd til det ...

Fru Vilhelmine Mourier var en Grossererfrue fra Aarhus, en af Kredsen, hvis Mand havde tjent en stor Formue på Eksport af Smør til England.

-Og Kate, sagde Generalinden, er jo nu omkring de tyve.

Fru von Eichbaum, der ikke havde set Frøken Kate Mourier i to, tre Aar, spurgte:

-Hvordanne er hun vokset?

-Riglig net og blond ... lidt matadoragtig, Du, sådan som de jo let bli'er i Provinsen, hvor de er de første ...

-Kære, sagde Fru von Eichbaum, det forta'er sig ... med en Mo'r som Vilhelmine.

-En god Figur, sagde Generalinden, der stadig tænkte på Kate Mouriers Eksteriør.

Fru von Eichbaum tænkte på, at hun dog vilde skrive til Mine Mourier, hvor rart hun fandt det, at de kunde have hinanden hele Vinteren.

-De rejser nok først lidt rundt i Jylland, blev Generalinden ved: Mourier vil gerne se på Gård til at ha'e om Sommeren ... Det er jo rimeligt, vant som Vilhelmine er til Landet fra Barndommen.

Fru von Eichbaum svarede ikke, men ved en ny Idéassociation sagde hun:

-Véd Du, den lille Brandt, Godsforvalterens, husker Du, er ansat på Hospitalet.

-Ja så, sagde Generalinden: er hun kommen der?

Og hun tilføjede ret ligegyldig:

-Behøver hun det, Du?

-Gud, Lotte, hun arvede jo sine rigelige firsindstyve Tusind, svarede Fru von Eichbaum. Ved Nævnelser af Summen syntes hun pludselig let distræt, og hun tilføjede efter en lille Stilhed, ligesom eftertænksomt: Faderen var en fortræffelig Mand.

Generalinden beredte sig til Opbrud og bad hilse Karl; men da hun i Entréen havde fået Tøjet på, sagde hun:

-Det er sandt, Emilie, Du kunde låne mig Petris Prædikener. Vejene til Kapellet er ganske opblødte, og der er jo ikke et Menneske mere, man kender.

Fru von Eichbaum hentede Prædikenerne, og Generalinden sagde:

-Tak Du ... ja, man længes efter Petri om Sommeren. Der er ikke den klare Tankegang hos de andre.

Fru von Eichbaum nikkede:

-Kære, sagde hun: det er Roen, han har arvet fra Faderen.

Da hun åbnede Entrédøren, kom der en ung Person i Liberi op ad Trappen:

-Er det til mig, spurgte Fru von Eichbaum.

-Ja, det var en Regning til Fruen.

Fru von Eichbaum tog den, mens hun skælvede en umærkelig Smule i Mundvigene og Generalinden hastigt så hen på Søsteren i Spejlet.

-Aa, sagde Fru von Eichbaum, der havde åbnet Regningen. Det er fra Cohn. Jeg har ladet min grå Silke rense. Med noget Sort op ad Forbredden kan den blive rigtig pæn endnu....

-Farvel, Charlotte.

-Farvel Emilie. Ja, vi ses på Søndag. Jeg låner jo Julius.

Julius gik på Omgang ved Middagene i Slægten.

-Farvel.

Generalinden var nede ad Trappen, og Fru von Eichbaum gik ind i Dagligstuen til sit Skrivebord, mens Budet ventede i Entréen.

Fru von Eichbaums Penge lå i Skrivebordsskuffen i forskellige Konvolutter, hvor hun havde dem rede, hver til sin Tine. Hun tog femten Kroner frem og Budet gik. Fru von Eichbaum blev atter siddende foran Skrivebordet og regnede.

Efter at hun for tre Aar siden havde købt Livrenten for Resterne af de Penge, som Karl havde levnet, måtte Fru von Eichbaum tage alting meget nøje ud.

Men så stod da også Hjemmet.

Fru von Eichbaum blev ved at sidde foran Skrivebordet:

-Det var godt, det havde været Regningen fra Cohn--at Charlotte så, det var den.

-Men Karl faldt nu virkelig til Ro--måtte man håbe, ude på sit Kontor.

Fru von Eichbaum rejste sig og satte sig hen til sit Sengeomhæng. Hun havde et andet Udtryk, et mer fortænkt og ældre, når hun sådan sad, arbejdende og alene.

Julius kom ind i Spisestuen med de pudsede Knive på en Bakke og lagde dem ned.

Klokken halvfem kom Julius ind for tænde i Ovnen, og Fru von Eichbaum spurgte:

-Har De lagt i hos Herren?

-Ja.

-Tak.

Fru von Eichbaum kom selv kun sjældent i sin Søns Værelse. Der var kun Indgang fra Trappen. Da Karl for fire Aar siden kom hjem fra Sveits, havde hun, medens hun selv var i Aix, ladet Døren fra Karls Stue til Kabinettet mure til.

Når der var nogen, røg Herrerne jo derinde.

-Og, havde Fru von Eichbaum forklaret for Hr. Petersen, Familiens Murmester: murer man til, er man fri for den Røg på sine gode Møbler.

Hr. Petersen havde muret til, og da Karl von Eichbaum kom hjem, havde han kun Indgangen fra Trappen....

Fru von Eichbaum hørte Karl i Kabinettet, og hun nikkede til ham i Døren til "Goddag".

-Tante Charlotte har været her, sagde hun. Der skal være så dejligt derude. Jeg skal hilse.

Hendes Stemme lød neppe så bred, når hun talte med Sønnen, og Ordene blev ligesom smallere i hendes Mund.

-Tak, sagde Karl og satte sig på en Stol ved Skrivebordet. Han stod aldrig længe ad Gangen: og lidt efter spurgte han:

-Når flytter de ind?

Fru von Eichbaum talte om det, mens Julius åbnede Døren til Spisestuen med et stilfærdigt: Der er rettet an, og de gik ind til Bordet, hvor Rødvinsflasken, der var uden Etiket, stod foran Karls Kuvert.

-Skal jeg skænke for Mo'r? sagde Karl og bøjede sig frem.

-Tak, Du, så det bli'er rødt....

Der var de Dage, hvor Karl spiste ude, da Fru von Eichbaum kun drak Vand.

Hun øste op, mens hun blev ved at tale om Landstedet og de dejlige Morgener.

-Ja, sagde Karl i en lidt anden Tone, og han blev siddende et Øjeblik med Vinglasset i sin Hånd:

-Det er skam kønt om Morgen.

Og de spiste lidt, til Fru von Eichbaum fandt et Emne i Mouriers--det var det, at de eller hun måtte altid finde et Emne.

-De kommer ind iår, fortalte Søster Charlotte--Du véd jo, de Mouriers fra Aarhus.

-Aa, sagde Karl, han Smørhandleren....

-Kære Karl--Fru von Eichbaum lod et Øjeblik Skeen hvile i sin Suppe--Handel er da nutildags umådelig respektabelt.

-Ja, mumlede Karl, de tjener jo Penge....

Han bar et dovent-forbavset Nag til de Folk, der gik rundt og tjente Penge.

-Og Vilhelmine, der er hjemme fra Unsgård, det gode Hjem....

Fru v. Eichbaum spiste igen: Men først rejser de i Jylland og ser på Gårde.

Der var stille lidt igen, til Karl sagde ligegyldigt, for at sige noget, og mens Julius bød ham af anden Ret:

-De kunde jo købe "Ludvigsbakke".

Konferensrådets Arvinger sad stadig inde med Godset, som de ikke kunde få solgt til en rimelig Pris i de nedadgående Tider.

-Det blev dem vel for stort, sagde Fru von Eichbaum.

-De har jo Pengene, sagde Karl: og det meste bli'er jo stående i Ejendommen.

Og Karl blev pludselig ivrig, mens han skænkede sig et nyt Glas, og han blev ved at tale om "Bakken".

-De får ikke lærere Ejendom, sagde han, og han tænkte på den brede Kørevej hen over Markerne og de store Popler ved Indkørslen og Plænerne, hvor Solen stak ham lige ind i Ansigtet, og Stalden, hvor de to Ridehopper gik løse i deres store Båse.

-Nej, der er ikke lærere Ejendom, sagde han igen. Og alting vel vedligeholdt, både Bygninger og det Hele.

-Ja, Huset præsenterer sig smukt, sagde Fru von Eichbaum.

Karl tænkte på den hvide Hovedbygning og Trappen og Vejen ned forbi Godsforvalterens Længe, og med ét lo han:

-Og nu kunde Recks jo gerne rejse, sagde han: nu da Fru Reck har fået Constance gift.

-Karl, sagde Fru Eichbaum og holdt igen: Fru Reck er vist ikke af de Mødre....

Men Karl blev ved at tale om "Bakken", mens han knækkede Valnødder og skrællede Æbler, og Fru von Eichbaum sad livlig, med en lille Smule Rødme på Kinderne. Hun var altid så glad, når de sad lidt længe til Bords.

-Og der er en fin Jagt, sagde Karl, da de rejste sig.

-Velbekomme, min Dreng, sagde Fru Eichbaum og beholdt hans Hånd et lille Øjeblik i sin.

Karl blev ved at være i godt Humør og at snakke, og inde i Dagligstuen sagde han:

-Vil Mo'r la' mig drikke Kaffe herinde?

Fru von Eichbaum lukkede hurtigt Døren til Spisestuen op igen:

-Julius, Herren drikker Kaffe herinde, sagde hun med en klar Stemme.

-Du ryger da? sagde hun.

Og mens de satte sig, hver på sin Side i Hjørnesofaen og Karl tændte sin Cigaret, fortalte hun:

-Men med Schröder skal det være slet ... Hun har vist Vattersot.

Karl sad og røg, mens han sagde:

-Mo'r kunde en Gang invitere Ida Brandt. Hun kender naturligvis ingen.

-Det kunde jeg virkelig, sagde Fru von Eichbaum livligere: ved en Lejlighed. Hun er jo rigtig net.

Karl betragtede Røgen:

-Hun er sød, sagde han.

Og lidt efter:

-Hun er rigtig sød.

Julius bragte Kaffen, og Karl sad og så efter ham, til han igen var ude.

-Kunde Mo'r ikke sige til Julius, at han skulde gå i ordentlige Støvler?

Den Brunelsfodbeklædning på Julius var ham en stadig Irritation: at man ikke kunde høre, at Manden gik.

-Gud Karl, sagde Fru von Eichbaum, der skænkede: jeg finder, det er velsignet, at man ikke hører en Person, der varter op.

Tingen var, at Julius led af dårlige Fødder, der i de sidste Aar hindrede ham i at ta'e større Plads.

-Kære Emilie, sagde Generalinden til Søsteren: ellers beholdt vi jo aldrig det flinke Menneske.

Karls Cigaret gik ud, og han sad og så, halvsmlende, over på sit eget Ansigt i Etager-Spejlet:

-Hm, hvor han kendte den Etager. Lige fra hans Barndom havde den stået der, med de samme Meissener-Fade, på den samme Plads.

Og han sagde, smilende:

-Mo'rs Ting holder godt.

-Når man kun holder Hævd over det, Du, sagde Fru von Eichbaum.

Karl svarede ikke; men, pludselig greben af en Slags Fornemmelse af al den Ømhed, der skjulte sig bag dette Hjem, der, trods ham og trods alt, var forblevet det samme, tog han over efter Moderens Hånd og trykkede den ganske lidt.

Så stod han op.

-Jeg bli'er hjemme iaften, sagde han: jeg kan læse noget.

Da han var gået, rejste Fru von Eichbaum sig og lukkede, som hun plejede, når Karl var hjemme, Døren til Kabinettet. Hendes Hænder rystede lidt, mens hun skød Slåen ned i Dørtrinnet. Det var mærkeligt med Fru von Eichbaum, der ellers var så rolig, at hendes Hænder sitrede lidt, når hun blev glad. Men det var også det eneste Tegn til, at hun blev ældre.

Karl gik ind til sig selv og tændte Lampen, før han tog en Hjemme-Joppe på, henne bag Forhænget, der gemte Sengen. Det var en stor fransk Seng. Fru von Eichbaum havde købt den, da Karl skulde komme hjem.

-For Du, sagde hun til Generalinden: Folk, der har været i Frankrig....

-Kære Du, svarte Generalinden: det er da rimeligt. Hvad er et Menneske uden sin Nattesøvn? Sengen blev købt.

... Karl satte sig i Hvilestolen med udslået Fodstykke og tog en af de franske Bøger. Der så ikke netop beboet ud i hans Stue undtagen om Morgen, før der var istand, for da var der Roderi nok: med Riflerne, nogle Hestebilleder og et Par gamle Eichbaumske Sabler på Væggene og de gule Bøger på Bordet, som Ane hver Dag lagde sammen i to lige høje Stabler.

Karl fik ikke læst meget. Han sad ved Piben og blev ved at tænke på "Godset".

-Nu kunde disse Mouriers naturligvis købe "Bakken", fordi de tyve Aar havde flået Brahe'rne og Vedel'erne for deres Smør....

Karl rynkede Næsen som altid, når han følte enten Mishag eller Forbavselse.

-Det er utroligt, sagde han.

Det var hans Yndlingsudtryk. At Menneskene overhovedet foretog sig nogetsomhelst, syntes Karl von Eichbaum så besynderligt, at en stor Del af Livets Fænomener og Resultater naturligt måtte forekomme ham "utrolige".

-Men Gudbevares, sagde han.

Han blev ved at tænke på "Bakken":

-Hvis han var blevet Landmand i Stedet for at dumpe til alle de Eksaminer, så kunde han dog måske være blevet "Forpagter" ... hos Smørhandleren.

Karl skød Læben frem:

-Hm, den sidste Sommer, de var på "Bakken", var det Aar, da Idas Moder døde.

Det bankede på Døren, og Julius kom ind med en Flaske på en Bakke.

-Fruen bad mig sætte Madeira'en her ind, sagde han.

Karl nikkede, mens han skænkede sig et Glas: Madeira'en var god. Den kom s'gu fra Stedet.

Fru von Eichbaums Madeira blev taget hjem af Søofficererne i Familien.

-Det er s'gu noget Svineri at hale rundt på alle de Beværtninger, sagde Karl.

Med Glasset foran sig begyndte han at læse igen. Men lidt efter lagde han den gule Bog ned på sit Knæ og smilte. Han tænkte på, det vilde i Grunden være grinagtigt at gå med Ida Brandt sådan et Sted, for hun havde naturligvis aldrig set det, Gud la'er skabe.

... Fru von Eichbaum sad ved sit Skrivebord. Hun havde ligeså gerne straks villet skrive til Vilhelmine. For Dagen gik og hun fik det ikke gjort. Og idag havde hun nu netop tænkt så meget på hende og Tiden oppe på Unsgård.

"Kære Vilhelmine", skrev hun, "hvor det er dejligt at tænke på at være sammen igen, og ikke dette med et Par Uger på et Hotel, som kun giver Uro. Men at have Dig her i Fred og din gode Ro. Jeg håber, Du finder noget her i Nærheden. Jeg tænker på Lindholms, som skal til Nizza med den syge Mary--de rejser jo altid med de Tæringsyge, når det er for sent. Du kunde måske leje der, når vi luftede godt ud og ellers rensede. Du véd, det er lige herved, og godt vil det være for Kate lige ved Grønningen og "Linjen". I må jo også tænke på Helbreden. Jeg glæder mig rigtig til Vinteren, også til Kate; det er så friskt at få lidt Ungdom i Kredsen--"

Fru von Eichbaum havde sluttet Brevet og sad og stirrede ind i Lysene. Hun tænkte på Karl:

Der så man, når man kun var beskæftiget sin bestemte Tid med noget, der holdt fast som et Kontor, så kom Roen. Men Skylden havde vel altid været hendes--hun skulde aldrig ha'e sendt ham fra Hjemmet.

-Ham--med sit bøjelige Sind.

Fru von Eichbaum hørte Julius inde i Spisestuen. Hun syntes rigtig det var længe siden, hun havde glædet sig sådan til sin Kop The.

* * * * *

Om Søndagen var det varmt nok til, at Generalinden og Fru von Eichbaum kunde drikke Kaffen på Verandaen. Generalinden sagde: Du må kun ta'e et Sjal over Skuldrene, Mille, Du, der er vant til Byluften.

Julius bragte Sjalet, og Søstrene sad sammen og så ud over Sundet.

-Der skal ikke Kaffe til Herren, sagde Generalinden. Karl von Eichbaum var gået ned på Bellevue at spille Billard.

Fru von Eichbaum talte om Vilhelmine Mourier.

-Jeg skrev da til hende, sagde hun, og jeg tænker på, om de ikke kunde leje af Lindholms.

-Gud, Emilie, sagde Generalinden, tror Du osse det--i det tæringsyge Hus?

-Kære, sagde Fru von Eichbaum, hvor kunde man vel bo, når man skulde være så ængstelig? Jeg, som rejser, jeg spør Dig, hvor kunde man ikke bli'e smittet? De ligger naturligvis ikke i de samme Sengklæ'er, og når vi så på Forhånd sørger for, at der luftes....

-Ja, sagde Generalinden.

-Og det var hyggeligt nær ved os, så vi kunde gå ud og ind.

Fru von Eichbaum så lidt ud på Vandet.

-Og dejligt for Kate med Grønningen--hun, som ri'er.

Generalinden nikkede:

-Hun ri'er superb, sagde hun. (I Slægten sløjfedes d'et i Verbet at ride).

Og lidt efter sagde hun, seende ud på Vandet:

-Ganske Vilhelmines Figur fra Ungdommen.

Søstrene talte om andre Ting.

* * * * *

Den Søndag blev den sidste varme Dag i Aaret.

Om Mandagen var det Sjask og Søle, og Ida stred sig på sin sidste Morgentur--for idag var hendes Nattevagt omme--op mod Vinden langs Søerne.

Da hun kom hjem igen, mødte hun Karl von Eichbaum, der lige var stået af Sporvognen.

Han kom drivende ovre på Fortovet med begge Hænder i sine Lommer og Voksdugsrullen presset ind under den højre Arm.

-Uh, sagde han misfornøjet, men pludselig smilte han:

-Vi fik ikke Forår den Gang.

-Nej, vi kommer nok ikke i Skoven.

-Men, sagde Karl og skød afgørende Hænderne ned til Bunden af sine Lommer: Så vil vi ud at more os.

Ida lo:

-Hvordan? sagde hun.

-Ud et Sted en Aften at spise. Vi kan jo ta'e en anden med.

-Det var da værre, sagde Ida hastigt.

Og lagde til, mens hun blev gloende rød:

-Med en Fremmed.

-Ja, ja da, sagde Karl, og hans Stemme blev med ét forandret ligesom så god:

-Så ta'er vi ene.

De gik ind ad Porten og snakkede lidt igen.

Så sagde Karl, der allerede stod på den store Trappe op til Kontoret, stadig med Hænderne i Lommen, men med den samme "gode" Stemme som før:

-Hvor gammel er De, Frøken Ida?

-Det véd De jo.

Men Karl sagde:

-Nej, for De er, Gud straffe mig, sytten Aar.

Ida lo kun--det var nu det yngste ved hende, hendes korte, lille halvhøje Latter--og de skiltes.

Ida gik op. Da hun var kommen i Seng, brød Solen frem bag de mørkegrønne Fortræksgardiner. Stuen blev fyldt af et mildt og stille Lys som Skæret af en mat og grøn Lampe. Ida lå med halvt lukkede Øjne.

Men på én Gang tænkte hun på, at Karl Eichbaum havde haft Sommerfrakke på også idag....

... Da Ida to Dage efter skulde bringe en Meldeseddel over på Kontoret, mødte hun Karl von Eichbaum, der kom ind ad Porten i en fin ny Frakke. Han havde været til Frokost. Når Karl von Eichbaum rådede over Mønt, overlod han "Anes Husflid" til en Portør og nød sin Frokost hos "Svendsen".

De talte lidt og Ida stod og så på ham.

-Ja, sagde Karl og skød Brystet frem: man er fin.

-Forfærdelig, sagde hun, på en Gang talende helt Jysk: Hun var blevet så glad ved at se det flunkende Stykke.

Men Karl sagde:

-De skulde "spytte" på den, Frøken Ida.

-Ja, sagde Ida: det gjorde vi altid, vi unge Piger, hjemme i Horsens.

De stod endnu og lo, da der kom en Dame ind ad Porten.

-Goddag, Mo'r, sagde Karl og trådte et Par Skridt bort fra Ida:

-Det er Frøken Brandt, sagde han så.

Fru von Eichbaum rakte Hånden frem.

-Det var rart at se Dem, Ida. Karl har jo fortalt mig, at De havde taget en Virksomhed herinde.

-Ja, sagde Ida, og ganske rød skyndte hun sig at tilføje:

-Jeg skal bringe en Meldeseddel....

-Men, sagde Fru von Eichbaum, De må besøge mig en Dag--nu (og hun smilte lidt) hvor De er i Hus sammen med min Søn. Han kan altid sige mig en Dag, hvor De er fri.

Moder og Søn blev stående nede i Porten, mens Fru von Eichbaum sagde Karl en Besked. Fru von Eichbaum gik hellere selv end hun sendte Julius: Man skal ikke, sagde hun til Søsteren, sende Julius og sådanne op på et Kontor, hvor de andre, Du, måske sidder i mindre Stillinger.

Da Karl fulgte Fru von Eichbaum tilbage til Portåbningen, sagde hun:

-Jeg synes virkelig, det er rart, at Du har den lille Brandt her ... så kan I da altid veksle et Ord. Farvel, Karl.

Idet Karl gik op ad Trappen, kom Ida ud ad Kontordøren:

-Har De så tænkt på'et, Frøken Ida, sagde Karl.

-På hvad?

-På at vi skal ud at spise, sagde Karl: For Vintertøjet--og han slog på Frakken--må s'gu indvies.

* * * * *

Ida slukkede Lysene foran sit Spejl og søgte i Mørket efter Døren. Hun vidste ikke selv, at hun listede så varsomt på Tåspidserne. Men hun vilde ikke møde nogen nu--netop nu, hun skulde gå.

Hun løb videre, ned ad Trappen, og pludselig fo'r hun sammen: det var Døren, som blev åbnet og lukket til den urolige Gang.

-Uh, sagde Qvam, der kom ud: aldrig har man Fred.

-Ja, jeg har fri, sagde Ida og løb fra ham.

Hun gik ud gennem Gården og Porten, hvor hun nikkede til alle, to Portører, der stod ved den ene Indgang, og Portneren midt i Rummet og Josefine, som kom på Trappen.

-Nå, Frøken, sagde Josefine, der målte hendes nye Kåbe: nu skal De ud på Livet. Og hun nikkede, som de andre.

-Ja, sagde Ida smilende.

Hun gik ud på Gaden. Ved Lygten så hun ham: der stod han allerede, ved Hjørnet af Botanisk Have.

-Her er jeg, sagde hun og løftede sit Ansigt. Hun var næsten stakåndet.

-Ja, sagde Karl, det er god Tid. Godaften.

Og de gav hinanden Hånden.

De gik, mens Sporvognsklokkerne klang og Droskehestene travede.

-Hva' sagde De så, spurgte Karl med sin lidt slæbende Stemme, som han holdt af at bruge den, når han var tilfreds: hvor sa'e De, De skulde hen?

-Aa, jeg sagde no'et....

-Ja, mente Karl: man kan s'gu sagtens lyve no'et. For det lærer man, Gud straffe mig, fra Barnsben.

Ida blev pludselig alvorlig i Øjnene:

-Aa, ja.

Men hendes Stemning slog om igen, og hun sagde strålende:

-Det var li'som de alle ønskede mig god Fornøjelse.

Hun tænkte på dem, der havde nikket i Porten.

Og Karl, der gik med Cigaren mellem de yderste Læbespidser, sagde:

-Ja, nu må vi s'gu tænke over, hva' vi skal spise.

De lo begge to.

De havde nået Porten til Ørsteds Park.

-Vi kan gå gennem Anlægget, sagde Ida: når der er Tid.

-Men der bli'r lukket, sagde Karl og fulgte efter hende.

De gik over de sidste, nedfaldne Blade, men i de brogede Bede var der Blomster endnu.

-Hvor her er smukt, sagde Ida.

Der var vist ingen i den hele Have, ikke én i alle Gange; og mens de gik ved Siden af hinanden, hørte de deres egne Skridt.

-Nu falder de i Søvn, sagde Karl og pegede op på en af de stille Statuer.

De gik ind til en lille Terrasse under et mægtigt Træ. Under dem lå Skrænterne og det mørkt blanke Vand.

Ida talte sagtere:

-Her er det dejligste Sted, sagde hun.

Karl skød Røgen fra sin Cigar ud i lange Ringe, og ingen af dem talte. Det var som om Klokkers og Vognes Lyd blev ganske fjern og Lygternes Lys hang over Gitrene som en strålende Krans.

-Er der sådan i de store Byer, sagde Ida sagte.

Hendes Øjne fulgte Skrænterne og Broen og det tyste Vand.

-Ja, sagde Karl, og Cigarens Ringe løstes op.

-Ikke kønnere?

-Nej, sagde han.

En Svane skød lydløst frem fra det mørke Vand.

-Det har jeg også altid tænkt, sagde Ida.

De stod endnu et Øjeblik.

-Men det bli'r sent, sagde Ida, med en helt anden Stemme og de vendte sig for at gå.

-Nå, Godaften, Gamle! Karl nikkede op til Ørsteds Statue, idet de gik forbi, og de lo igen.

Ida var stadig et Skridt foran Karl nu, mens de gik gennem Gaden.

-Der er god Tid, sagde Karl, der elskede "Mørkningen" i Gaderne.

-Ja, men så kan vi se dem komme, sagde Ida og hun blev ved at skynde sig.

Men da de kom ned i Theatret og op i Pladslogen, var der ikke et Menneske i det hele Parket.

-Så, sagde Karl, kom vi så tidsnok?

Lidt efter lidt begyndte Folk at komme, og de hørte Stolesædernes lystige Smæk og Kontrollerens Nøgler i Logernes Døre og fra Gangen al den glade Skubben og Summen.

Ida skød Skuldrene velbehageligt op, mens hun rystede Armene ganske lidt:

-Aa, sagde hun, det er første Gang, de spiller Stykket.

-Ja, sagde Karl, det er det morsomme ved'et.

Herrer i hvide Skjortebryster stod op i Parkettet, og friserede Damer trængte sig hastigt frem mellem Bænkene. Karl sad og nævnede deres Navne, Kritikeres og Forfatteres og Menneskers, Ida kendte fra Bladene.

Ida sad og småsnakkede af Glæde og fulgte hvert Navn, som han nævnede. Men pludselig rejste hun sig halvt og så ud op mod første Etage, med et lille Kast med sit Hoved:

-Det er dér, vi plejer at sidde, sagde hun og satte sig rapt igen.

-Hvem?

-Vi, sagde hun.

Nogle Sygeplejersker havde abonneret dér ifjor.

Ida sad igen, mens Støjen steg, og smilte, med Ryggen helt lænet tilbage mod sin Stol. Men på én Gang sagde hun, helt forskrækket, og blev purpurrød:

-Aa, hvis nu Fru von Eichbaum var her.

-Det er hun ikke, sagde Karl: hun går aldrig i Sekundtheatrene uden på Brandvæsenets Billetter, og dem har hun ikke iaften.

De så igen på Folk, som blev ved at komme og komme. Ida tog i Karls Arm:

-Se, det er Fru Lind. Hun har været på Afdelingen.

Det var den eneste, hun kendte.

Rampen blev tændt og gød sit Lys over Tæppet. I Parkettet var alle Hoveder i Bevægelse og over Balkonens Rand vuggede lyse Ansigter.

Ida blev ved at smile:

-Det er ligesom man skulde på Bal, sagde hun ganske sagte.

Karl sad med udspilede Ben og bed i sit Overskæg med et Udtryk, som var en Knebelsbart noget, der smagte godt.

Orkestret havde spillet en lille Tid.

-Hvad er det, de spiller, sagde Karl og vilde se Programmet. Men Ida svarede ikke, hun sad med halvlukkede Øjne og lyttede efter Musikken. Karl så fra Siden ned på hendes Pande. Den var så lille og så smal. Man kunde få Lyst til at spænde over den med Fingrene, sådan, fra Tinding til Tinding.

Ida følte hans Blik og åbnede Øjnene helt.

-Her er så dejligt, sagde hun. Ikke?

Tæppet gik op.

... Folk puffedes og de skubbedes i Restaurantens smalle Sale. Karl von Eichbaum gik bag Ida Brandt og værnede hende lidt med Armene, men Ida lo over hele Ansigtet, mens hun vendte sig:

-Vi må sidde, hvor vi kan se Folk, sagde hun og Øjnene strålede.

-Der er bestilt Plads, sagde Karl.

Det var i et af de små Kabinetter mellem Skillerummene, og endelig nåede de derhen. Men Ida blev siddende inde i Sofaen, med Hatten og alt Tøjet på: hun så på Herrer og Damer, der blev ved at strømme ind.

-Aa, vi har Plads, sagde hun og skubbede Skuldrene op ligesom i Theatret.

Karl fik Overtøjet af hende og satte sig.

-Så, sagde han og strakte Benene fra sig, mens han slog Rynker på sin Næse:

-Nu skal vi spise på Fransk.

-Ja, sagde Ida og slog Hovedet rask tilbage. Hun vidste vist ikke, hvad hun sagde "ja" til.

Karl bestilte og Tjeneren bragte Fade og Karl rettede an. Ida sad kun og fulgte dem med Øjnene, alt, hvad de gjorde, og smilte; og hun tog så besynderlig varsomt på alting, sit Glas og Fadet og sit Brød, som om hun undrede sig over det alt, over hver Ting. Dugen og Lyset og den grønne Flaske i Køleren.

Så sagde hun og spilede begge sine Hænder ud på Sofaen, mens hun lo ganske sagte:

-At jeg sidder her.

Karl smilte glad til hende og så så ud på Folk i Salen, der knap fik Plads ved Bordene:

-Ja, vi sidder s'gu bedst.

Ida blev siddende som før:

-Hm, sagde hun så med den samme Stemme: det er li'som vi var på Skovtur.

Karl, der spiste langsomt men vældigt, lo og sagde:

-Nå, det synes jeg nu ikke, for man spiser altid forbandet på Skovture.

Men Ida blev ved at tænke på Skovturene: Turene derovre, når de var kørte til Stensballe en hel Char-a-banc og de havde danset foran Hjulmagerens Hus og trillet omkap ned ad de høje Banker.

-Jo, sagde hun: for her er li'esom derhjemme.

Men Karl, der begyndte at blive mæt, sagde, at hun måtte virkelig spise og lagde en Kramsfugl over på hendes Tallerken.

-Maden er s'gu god, sagde han; og idet han tænkte på Skovturene, sagde han med Albuerne på Bordet (og tænkte, at hun var Gud straffe mig nydelig):

-Det var De vel mange Gange--på Skovtur?

Ida sad lidt og så ud for sig:

-Nej, ikke så mange Gange, sagde hun sagtere.

Karl blev ved at se på hende:

-Så drikker vi to Jyder ... Han løftede glad sit Glas.

Ida lo og tog sit:

-Men De er jo egentlig slet ikke Jyde.

Karl rynkede Næsen:

-Vist så, alle vi Eichbaum'er er Jyder. Det er da der, vi har haft no'et.

Og de drak.

Karl blev ved at sidde og rette an for hende stadig med Albuerne på Bordet: Ost og Sellerier, som han to Gange stak over og dyppede i hendes Saltkar.

-Hvor de var dejlige på "Ludvigsbakke", sagde Ida.

-Ja.

Han gnavede stadig sin Selleri, mens han så på hende og sagde:

-Ida, De skulde altid være i gult.

-Hvorfor?

-Jo, sagde han sløvt.

Karl blev ved at gnave på sin Selleri-stængel, og pludselig tænkte han på Mouriers. Han fortalte om dem og at de måske vilde købe "Bakken". Det er en Smørgrosserer fra Aarhus, sagde han. Han trak "Aa"et i den jyske "Hovedstad" langt og foragteligt ud og sagde så tilfredsstillet:

-Men så kan man da få Recks ud....

-Hvorfor?

-Jo, erklærede Karl med sin tørre Stemme: for det er no'et Pak.

-Ja, sagde Ida uvilkårligt. Hun vidste ikke selv, hvorfor hun blev så glad og at hendes Ansigt strålede.

-Og så kan vi igen komme derover om Sommeren, sagde Karl. Skål, Ida.

-Skål, sagde Ida stadig med det samme Udtryk.

Og Karl, der havde sluppet Glasset og stak Hænderne i sine Lommer, sagde glad:

-Der kan dog være rart i Kongens København, hva'?

De talte gladere og ligesom hinanden nærmere. Ida talte om Olivia og Villaen og Jørgensens--det gjorde hun altid, når hun var glad--men pludselig sagde hun:

-Uh ha, hvor han talte højt....

-Hvem?

-Han, Elskeren, sagde hun.

Karl lo:

-Ja, man må jo høre ham.

Ida sad og så ud for sig:

-Men alligevel, sagde hun sagtere.

Der var knap fler Mennesker ude i Salen og Opvarterne stod og hviskede sammen over deres Regnskaber.

Karl sad og smilte og så på en Flaskehals.

-Har De nogensinde været forelsket, Ida, sagde han.

Ida så op og rystede på Hovedet, halvt trist.

-Nej, sagde hun så i en Tone, som var det noget, der var gået hende forbi.

-Men--og hendes Stemme sitrede en lille Smule og hun vidste ikke selv, hvorfor hun sagde det eller hvad hun egentlig tænkte på, hvis det ikke var på det lille Hus i Horsens og de tre halvmørke Stuer--:

-Men, sagde hun og så ud over Bordet og søgte at smile: Jeg har nu tit været bedrøvet.

Karl havde fået sådan et godt Glimt i Øjnene:

-Det er s'gu utroligt, sagde han kun.

Og de sad lidt tavse.

Ida så ud i Salen, hvor der var halvmørkt og de fleste Blus var slukkede:

-Men de er alle gåede, sagde hun forskrækket.

-Ja, sagde Karl og rejste sig bredt i Stolen: Men vi skal s'gu ha'e Kaffe.

De fik den og Likør også, som Karl skænkede. Han blev ved at have sådant et mildt Væsen og en blød Stemme, mens de sad endnu en lille Tid. Men Opvarterne, der begyndte at blive utålmodige, slukkede de sidste Gasblus, så Mørket trængte ind til dem. Der var ikke andet Lys end Lyset fra Kandelabrene.

Ida så ud mod det skridende Mørke:

-Nu er det forbi, sagde hun.

-Næste Gang bli'er det Dem, sagde Karl.

-Ja, sagde Ida hastigt og glad.

-Det må være hjemme, sagde Karl, som begyndte at hjælpe hende Tøjet på: På Deres Værelse....

-Nej dog, sagde Ida, og hun lo.

-Hvorfor?

-For det er forbudt.

Ida blev ved at le, men Karl rakte hende blot Hatten og sagde:

-Aa pyt.

De gik ud gennem Hotelgangen og Portier'en vilde lukke Døren efter dem, da Ida sagde, glædestrålende:

-Nu, må jeg; og stak ham en Krone i Hånden.

Karl lo, som han var betalt for det:

-Men, Gud straffe mig, Ida, tror De, det er passende....

Da de var kommen et lille Stykke hen ad Gaden, bød han Armen frem:

-Man byder vel Damen Armen, sagde han.

-Ja, sagde Ida og tog den, mens hun trykkede sine Skuldre lidt sammen: nu er det jo Nat.

... Karl gik hjemme i sin Stue og smilede længe, før han kom op i sin store Seng. Lyset stod ved Sengen og en gul Bog lå der. Men han læste ikke.

Han lå bare og gloede op i Luften, mens han slog Rynker på sin Næse.

-Nej, sagde han, dybt betænksomt eller undrende: Man kender s'gu alligevel ikke Fruentimmerne....

Og han blev ved at ligge og smile til Røgen af sin Cigaret.

... Der var stille i Pavillonen, og Ida gik sagte op ad Trappen. Da hun kom op på Gangen på første Sal, stod Frøken Roed foran det åbnede Skab.

-Gudbevar'es, er det Dem, så silde, sagde hun: Hvor har De været på Skovtur?

Ida smilte pludselig ved Ordet "Skovtur": Jeg har været ude, sagde hun og vilde liste sig videre--hun gik ligesom hun bar noget usynligt Dejligt i Hænderne, som hun vilde bringe i Sikkerhed--:

-Godnat.

Men Frøken Petersen, der var iført graciøse Tøjsko for Natten, havde hørt hende bag Døren og åbnede den på Klem. Der var intet, der interesserede hende som detailleret Beretning fra den, som havde haft "Udgang".

-Ach, er det Dem, sagde hun. Der kom en ganske egen emsig Klang i hendes Stemme, når hun vejrede Nyheder.

Pludselig drejede Ida Frøken Roed to Gange rundt foran Skabet: Jeg har været i Theatret, sagde hun, så højt, så det pludselig klang i Gangene, og hun løb.

-Hys, Patienterne, sagde Frøken Roed. Men de to Frøkner hørte bare, Ida lo deroppe: og de gik ind, hvor deres Middagsmad ventede dem under Gasflammen.

De hørte, mens de spiste, de to Gamles dybe Aandedrag og nogle afbrudte Ord fra Bertelsen, der talte i Søvn, ligesom i en vred Opsætsighed. Inde fra "A" lød Skridtene frem og tilbage.

Frøken Petersen spiste videre, og inde på Salen blev Bertelsen ved at tale i Søvn. Frøken Roed rejste sig for at se efter ham; men han lå kun og kastede sig, med knyttede Hænder, som han plejede.

Ida var oppe på sit Kammer. Hun stillede Vækkeuhret og klædte sig af. Hun havde egentlig ingen Tanker; hun bare smånynnede hele Tiden, til hun kom i Seng.

-Ja, hm, hvis Eichbaum kunde komme til Kaffe--når han kunde liste sig herop....

Idas Ansigt lyste af Fornøjelse i Mørket:

-Men det måtte være en Tirsdag, når Frøken Roed havde Udgang ... en Tirsdag kunde han nu godt liste sig, ganske sagte, herop.

Ida blev ved at tænke på det, mens hun smilte: Så skulde de bruge alle de gamle Ting fra "Bakken" og se, om han kendte dem igen ... og dække rigtig Bord....

Ida sov ind.

... Det var Middag et Par Dage senere. De fire var komne fra Kælderen og de gik i Forstuen rundt og rundt, langs Væggene, mens de ventede på Maden (Bertelsen havde fået en uafsluttelig

Bevægelse med Hånden hen over Øjnene, som vilde han bortviske noget, der hindrede ham i at se) da Nøglerne lød og Josefine kom med Madspandene.

-Goddag i Stuen, sagde hun, her er vi med Foderet.

Hun gik ind i Køkkenet for at hjælpe Ida med Karrene, mens Bertelsen skyllede og skyllede sine Hænder under Vandhanen.

-Det er en stor Skam for Fuldmægtigen, sagde så Josefine.

-Hvilket?

Ida spurgte hastigt. Josefine kaldte altid Eichbaum for Fuldmægtigen.

-Rykkerne render jo her på Trapperne, sagde Josefine, så alle snakker om 'et i Porten.

-Her? På Kontoret? Det lød, som Ida havde noget i Halsen.

-Ja, sagde Josefine og satte Karret fra sig: Og Gud bevare ham for Inspektøren, hvis det skal vare ved....

Ida nikkede mekanisk.

-Men det er naturligvis de Fruentimmer, som hænger på, det kender man jo nok, sagde Josefine og blev ved at lægge Kartoffler rundt på de seks Tallerkener.

Ida svarede ikke, hun rettede kun i Tavshed Maden an, mens Josefine, der var færdig, stod med Hænderne i Siden.

-Og så nydelig han er skabt, sagde hun og så betænksomt ud for sig.

Josefine havde altid et deltagende Blik for al mandlig Skabning. Ellers forblev hun sin Konduktør fuldkommen tro. Hun gik aldrig fra en "Ven" og når han gik og hun havde fældet mange Tårer, så blev hun alligevel ligesom i Etaten: Det var altid en Konduktør ved Sporvognene. Det blev bare en anden.

-Ja, sagde hun: man véd nok om 'et--for Andersen har været slem (Andersen var den nuværende Konduktør) ... Men nu har vi klaret det....

Det var bestandig Alimentationsbidrag, som Josefine gik og sled sammen til de skiftende Konduktører.

Man kunde ikke se, om Ida hørte, for hun stod kun og flyttede på de seks Tallerkener.

-Nå, så løb vi videre, sagde Josefine.

Der kom altid et Par forbudne Sangtoner, Stumper af en Revue-Vise, som en Fanfare, når Josefine satte afsted.

Ida satte Tallerkener på Bordet foran hver af de fire: Nu må De spise, Holm, sagde hun. Så Bertelsen, nu skal De blive siddende og spise. Hun hjalp de to Gamle med at få Maden ned, Bid for Bid; og hun var færdig og fik ryddet til Side--mens hun kun havde tænkt en eneste Ting:

-Den Stakkel, den Stakkel.

En Begribelse kom aldrig på én Gang i hendes Hjerne, men kun langsomt og lidt efter lidt, til den så blev overdreven og stor og der var kun den ene Ting.

-Hvad var der dog at gøre! hvad var der dog at gøre ... Hvis han nu mistede sin Plads....

-Hvad var der at gøre....

Hun rettede an for Herren på "A". Han sad bøjet over de evige Papirer, og hun hørte hans "Tak" og "Tak", mens han løftede Hovedet og fulgte hende med Øjnene.

Ida gik ud igen og hun satte sig på Stolen nedenfor Vinduet:

-Og hun havde været med til at bruge hans Penge.

Hendes Tanker kom ikke længer: hun havde været med til at bruge hans Penge. Hun hørte alle Josefines Ord i sine Øren igen og igen og pludselig blev hun rød som et Blod. Der var noget, som hun først nu havde forstået. Hun vidste ikke selv, at hun ikke tænkte på Pengene mere, men kun på det, blot på det ... mens hun alligevel hver Gang løb det forbi:

-Hvem der havde brugt hans Penge.

Portøren hentede de fire til Kælderarbejdet og de Gamle blundede inde i deres Senge. Inde på "A" målte Herren Gulvet med sine Fødder. En Gang imellem sled der sig et Skrig op fra "de Uroliges Gang".

Ida gik frem og tilbage, syslede med de Gamle og vendte hjem til sin Stol, indtil det skumrede.

Frøken Kjær stak sit Drengenhoved ind ad Kvindernes Dør:

-Godaften, Jomfru.

Og pludselig sagde Ida:

-Aa, Frøken Kjær, kan De sidde her et Minut ... jeg skulde så gerne op....

-Ja, sagde Frøken Kjær og hun lukkede Døren: et Minut.

Ida gik ud, ned ad Trappen, gennem Haven, hastig over Gården, til Kontoret. Karl sad alene ved Pultene under Gasflammen, med Benene trukket op på Kontorstolen og Hagen ned mod sine Hænder, og fløjtede.

Da han så hende, løftede han Hovedet og smilte imod hende:

-Godaften.

Hun spurgte om noget, hun vidste ikke hvad, og hun smilte pludselig selv, mens han blev ved at snakke og på én Gang strakte sig i Stolen med Armene op i Vejret:

-Aa Gud, sikket Hundeliv, sagde han.

Og Ida lo.

Hun gik tilbage over Gården. Der var ingen Uro i hende mere, og hun blev ved at gå og smile. Hun tænkte kun:

-Det er da så rimeligt, jeg hjælper ham.

Og hun tænkte ikke mer på noget andet, kun, fordi hun havde set ham.

Da Ida kom op, ventede Frøken Kjær lige indenfor Døren:

-Profossen er her, hviskede hun.

Det gav et forskrækket Ryk i Ida.

-Hvor? hviskede hun.

-På "A".

Der lød et Par forsigtige Nøgler, og Frøken Kjær var inde hos Kvinderne. Ida gik rundt og tændte, mens hun hørte Professorens Stemme gennem Døren til "A", der stod på Klem. Hun begyndte at gøre alt i Stand til Stuegangen, medens hun hørte Portøren og de fire på Trappen og Nøglerne, der blev drejede om i Låsen.

-Overlægen er her, sagde hun sagte til Portøren, og de fire Patienter, der havde hørt det, gik sky ind og satte sig på Taburetterne foran Sengene, mens en Stemme hos Kvinderne pludselig tog på at jamre.

Ida stod foran Kakkellovnen, da Døren til "A" gik op. Professoren blev stående på Tærskelen, smal og rank, i den lange, sorte Frakke:

-Ja, fortsæt så De, Doktor, sagde han og lukkede Døren til ... Lad Patienten kun gøre som han vil ... Og De kan skrue Gassen ned om Natten.

Hans Stemme var ligesom uden Farve og han åbnede næppe Læberne, når han talte, som om det gjaldt at holde dem lukkede så fast som muligt om de hvide Tænder og om mange Hemmeligheder.

-Vel, Hr. Professor.

Han stod et Nu på Tærskelen til "Salen", mens Bertelsens Øjne med et Glimt flakkede hen over hans Ansigt.

-Intet Nyt, sagde han, og han gled videre, ind ad Døren til Kvinderne. Men den ene Gamle i Sengen blev ved at klynke, som han altid gjorde under Stuegang.

Ida gik hen og bankede på Frøken Petersens Dør for at få hende vækket. Hun havde ikke hørt Dr. Qvam, der var kommet ind.

-Hvor er Overlægen, sagde han hurtigt.

-Han gik ind til Kvinderne, svarede Ida, der var ved at gå ind i Salen.

Qvam stod på Springet, men han blev alligevel stående et Øjeblik og så på Ida.

-Er det Deres Fødselsdag idag igen? spurgte han.

Ida lo:

-Ne-øj, hvorfor?

-Jo, for jeg synes, De lyser sådan i Ansigtet, sagde han. Han var allerede halvt inde hos Kvinderne. Kvindeskriget fra før slog gennem den åbne Dør.

-Frøken Petersen, Frøken Petersen! råbte Ida.

Hun vendte sig om, Bertelsen var igen ude under Vandhanen med sine Hænder.

-Nå, Bertelsen, sagde hun og tog ham om begge Håndled og rystede dem som i et Håndtryk: De er jo renvasket.

Og mens hun et Nu blev ved at ryste den Syges våde og røde Håndled, tænkte hun og smilte:

-Stakkels Karl, han vilde skjule, at han var bedrøvet.

Der blev uroligere inde hos Kvinderne. Skrig på Skrig, som om Skrigene kaldte på hinanden og skyllede frem mod den lukkede Dør.

Frøken Petersen, der var kommet frem af sit Bur, stak Hovedet ud fra Køkkenet:

-Ach, hvor de er urolig, sagde hun. Men vi har også Omslag i Vejret.

Frøken Petersens Fødder var som et Barometer lige overfor Vejrforandringer.

Men efter The løb Ida over på Posten med et Pengebrev til Hr. Karl von Eichbaum.

* * * * *

Det var den sidste Dag, Ida havde Dagvagt.

Frøken Helgesen gik gennem Afdelingen og så efter, hun havde bestandig noget i Øjnene, som indførte hun et eller andet på en Liste.

-Vil De så bringe Meldesedlen over? sagde hun til Ida.

-Ja, svarede Ida. Alt Blodet var gået fra hendes Ansigt.

-Jeg skal blive her, sagde Frøken Helgesen og satte sig.

Så måtte Ida gå ... over på Kontoret. Det var, som hendes Nøgler kom så langsomt ind i alle Låse, og hun så ikke Oldfruen, der nikkede fra sit Vindu. Det var kommet som en Angst over hende straks, hun havde sendt Pengene igår. Straks, hun kom ud fra Forstuen på Posthuset, hvor hun havde været så lykkelig glad, mens Postmanden lakkede Brevet og førte det ind og gav Kvittering og alting, var Angsten kommen: Hvis han blev vred, hvis han nu kun blev vred. Og om Natten havde hun ikke sovet, mens Tanken blev større og større i hendes Hjerne: at han blev vred. Men hun skulde vel også have skrevet, have sagt ham noget og forklaret. Men hun havde ikke kunnet skrive. Hun havde ikke kunnet gøre det....

Og nu var han måske vred.

Hun gik gennem Gården og ind i Porten og op ad Trappen. Hun så hans Ansigt straks ved Døren; det var ligesom så lyst i Huden. Men da han så hende, blev han blødende rød.

-Det var en Meldeseddel, sagde hun.

Han bøjede sig ned imod hende:

-Det er s'gu utroligt, sagde han sagte med en Stemme, der var lidt grødet.

-Tak.

Ida tog Vejret og vilde gå, men da de kom udenfor Døren, for han var fulgt efter, sagde hun (for at hjælpe ham over det eller for at trøste ham; et Sekund før havde hun aldrig tænkt på at sige det):

-Nu skal vi drikke Kaffe på Tirsdag.

Der gik ligesom en Trækning hen over Eichbaums Ansigt. Han sagde og skød Læberne frem:

-Jeg vil hellere ha'e The.

Ida lo:

-Nej, sagde hun stadig med den samme hastige Stemme: det skal være Kaffe, for vi skal skænke af den gamle Kande....

Så løb hun:

-Nej, nej, han var ikke vred.

Aa nej, han havde forstået hende....

... Karl von Eichbaum gik over til Svendsen for at spise Frokost. Han gik nok og fløjtede hen ad Gaden; men der var alligevel noget, som om han ikke kunde få sig selv til rigtig at tænke på de Penge eller på at han nu kunde fordele dem rundt, i de værste Huller. Og han følte også noget ubehageligt i Fingrene blot han tænkte på Konvolutten, hvor de lå.

Men da han skulde betale, tog han hastigt en af de mange store Sedler ud for at få den vekslet.

Kelner Jensen blev stående, halvtbukkende foran Konvolutten.

-Ønsker Hr. von Eichbaum at betale det Hele? sagde han halvsagte og ned imod Sofaen.

Men Hr. von Eichbaum svarede ikke. Han havde, ligesom sky, taget et Kort frem mellem Sedlerne. "Ida" stod der kun med sådan småbitte danske Bogstaver--og så var der et lille Billede af "Ludvigsbakke" i Hjørnet.

Karl von Eichbaum blev ved at sidde med Kortet i sin Hånd.

Da Frokosttiden var omme, hvilede begge Svendsens Højrehænder, d'Hrr Jensen og Sørensen, ud, lænede hver mod sin Dørstolpe:

-Der kan De se, Sørensen (Hr. Jensen snøvlede, hvad han anså for distingueret i Faget), at jeg fik Beløbet. Den Slags Folk finder altid en Udvej ... Det véd vi fra d'Angleterre....

Hr. Jensen havde i en smækrere Periode fungeret som à-la-carte-Sals Kelner i Hotel d'Angleterre.

-Ja, til den revner, Jensen, sagde Sørensen.

Hr. Jensen svarede ikke. Han stangede Tænder.

* * * * *

Ida lod som hun sov, mens hun så, fra Frøken Roed foran Spejlet, hen til Vækkeuhret foran sin Seng gennem de kvart åbnede Øjenlåg. Fødderne skubbede hun sagte op og ned under Tæpperne, hun kunde ikke ligge stille.

Men endelig var Frøken Roed i Overtøjet, og Ida lod, som hun vågnede:

-Skal De til Deres Søster, sagde hun.

-Ja, Frøken Roed skulde det--Hun skulde altid til sin Søster, der var gift med en Assistent Hansen ved Jernbanen. Det var de eneste, hun kendte i Byen, og der var desuden nok at hjælpe med, om de tre Børn.

Ida så dem pludselig for sig, Frøken Roed og Fru Hansen, som de sad og syede derhjemme på fjerde Sal i Rømersgade under Lampen i Dagligstuen, hvor Lænestolene, der begyndte at blive slidte i Ryggen, var dækkede med så mange små broderede Stykker--og på én Gang lo hun.

-Men hvad ler De af? spurgte Frøken Roed.

-Aa, det var noget jeg tænkte på.

Men pludselig slog Ida Tæpperne til Side og satte de bare Fødder ud på Gulvet.

-Aa, sagde hun, vent lidt: og hun løb i Natkjolen hen til Chiffonnièren:

-Jeg har noget til Børnene; og, mens hun dækkede for den åbne Chiffonière, for at Frøken Roed ikke skulde se Pakkerne og Blomsterne derinde, hældte hun nogle franske Kager ud af en Pose.

-De er så dejlige, sagde hun glad og hun puttede en i Munden på Frøken Roed, før hun sprang op i sin Seng.

-De tænker også altid på andre, sagde Frøken Roed.

Ida bare lo:

-Nej, jeg tænker på mig selv, sagde hun og lå og så op i Loftet.

Hun hørte Frøken Roed gå ned ad Trappen, og hun stod op igen og drejede Nøglen to Gange om så sagte, som var hun angst, nogen kunde høre hende. Hun begyndte at klæde sig på så hurtig hun kunde, mens der var noget over hendes Bevægelser som over en Skolepige, der er ifærd med at gøre en gal Streg: Aa, der var nok at gøre ... der var meget at gøre....

Hun trak Chiffonière-Skufferne ud og hun tog Damaskes-Dugen frem og de gamle Kopper, og Sølvkaffekanden, der var omviklet med Papir, tog hun ud af Midterrummet. Der var også de gamle Asietter og Armstagen, som hun satte Lys i: her skulde han sidde med Cigaretterne ved sin Kuvert.

-Hm, sidst hun lagde Blomster på Bordet, var det for Olivia og Drengene ... Ja, det var i Maj--å, at det ikke var længere siden ... end den to og tyvende Maj.

Hun tændte Lysene og så efter, om Vandet kogte ... der skulde da en Rose i hans Glas....

Hun gik til og fra, og hun blev stående foran Bordet:

Jo, han vilde nok kende de gamle Ting igen.

Hun begyndte at lytte efter, mens hun lagde to brogede Tæpper over Sengene. Hun så på Vækkeuhret. Det var heller ikke Tiden endnu. Og hun satte sig hen ved Bordet, på hans Plads, og ventede. Nu kom der nogen, for Døren dernede gik: men det var kun en Portør.

Måske var han forhindret, måske kom han ikke. Det blev så sikkert for hende, at han kom vel ikke, mens hun sad og så fra Ting til Ting, som vilde hun idetmindste prente sig ind, hvor pænt det var:

Og Lysene, dem vilde hun alligevel lade brænde, brænde helt ned, til de slukkedes.

Men Rosen, den tog hun stille bort fra hans Glas.

Hun havde ingen hørt på Trappen, da det bankede sagte på Døren, to Slag, som de unge Mænd banker, der har været i Tjenesten, og hun fik lukket op.

-Aa, det er Dem, sagde hun.

Karl Eichbaum havde listet sig ind: Der var ikke en Mo's Sjæl der så mig, sagde han.

-Men Frøken Helgesen sidder altid lige ved Døren, sagde Ida.

-Hun fik låset--de havde uvilkårlig halvhvasket begge to--og Karl tog Tøjet af.

-Ja, så var vi her, sagde han og rystede hendes Hånd.

-Ja, sagde Ida og lo: Her skal De sidde. Hun pegede på den brede Stol.

-Det var Satan til Juleaften, sagde Karl og strakte Benene fra sig, mens han så på det hvide Bord.

-Ikke, sagde Ida, hun syntes, hun havde følt just det samme.

-Og her er s'gu også Drikkevarer, sagde Karl.

Ida hældte Kaffen i de gamle Kopper, mens Karl blev ved at sidde og se tilfreds på Sagerne og de talte om de gamle Ting, Kagekurven og Armstagerne: de holdt Vagt ved Konkyljerne derhjemme, sagde han.

-Ja, de stod på Fløjen, sagde Ida. Hun så igen for sine Øjne det gamle Marmorbord på "Bakken" med Konkyljerne og Frugtskålen fra Auktionen efter Hoffet i Horsens og de to Sølvbægre, der var Præmier fra et Par Landbrugsforeninger.

-Men vi har nu alligevel ingen hjemmebagte Kager, sagde hun.

Karl tog godt til sig af de Kager, der var, og også af Likøren. Ja, sagde han, vi holede no'en fra Schrøder--han tænkte på den bulede Kagekasse på "Bakken": det er s'gu grinagtigt at stjæle....

-Ja, det er spændende, sagde Ida og virrede med Hovedet, for Karl sad og så på hende, han syntes altid det så så morsomt ud, når hun gjorde det.

-Har De også stjålet hjemme, spurgte Karl.

-Ja, tit, sagde Ida hastigt, men pludselig blev hun bleg.

-Hvordan det? spurgte Karl.

Ida så ud i Luften og sagde langsomt og sagte:

-For det måtte jeg.

Der var stille lidt.

Så tog hun sig sammen og løftede sit Glas, og de klinkede.

-Skål, sagde Karl. Han blev ved at sidde og se på hende.

Men på en Gang blev Ida genert eller hvad det var, og hun fandt ikke noget at sige, mens Karl, der måske også var en Smule benovet, sad tavs og røg og læste Indskriften på Kaffekanden, Hædersgaven, til han pludselig sagde, det kom sådan plumpende:

-Ja, gamle Brandt holdt s'gu meget af Kaffe.

De lo begge to, og Ida hentede de gamle Billeder. Karl tog dem og Isen var pludselig brudt. Han flyttede med sit Glas over i Sofaen og de pegede på Vinduerne, hvem der havde boet, og på Vejene, hvor de førte hen, og på Menneskene--der var den og der var den.

-Der er De, Ida, sagde Karl og blev ved at holde på Billedet.

-Ja.

-Og dér står Forvalteren, sagde Karl.

-Ja, han er død.

Ida sad og så på Forvalteren, med sit Hoved ved Siden af Karls.

-Så pludselig han døde, sagde hun langsomt.

-Han skød sig, sagde Karl.

-Nej.

-Jo, sagde Karl, som også blev ved at se på Forvalterens lille Ansigt: véd De ikke det? Det var jo Caroline Begtrup, hende den blegsottige, som ikke vilde ha'e ham. Så gik han op på Kornloftet og skød sig--det var lige efter han havde sat Folkene i Arbejde....

-Men hvor er hun da?

-Hun er gift i Næstved, sagde Karl og slap Billedet.

Han lænede sig tilbage og rynkede sin Næse.

-Det var forresten meget fornuftigt, sagde han: for der er Gud straffe mig ikke stort ved at leve....

Ida så op i Lysene:

-Jo, sagde hun langt og stille.

Karl, der sad med Hænderne i Lommen, nikkede efter en Stund ind mod Armstagen:

-Ja, hvis man endda var Landmand.

-Det kan De blive, sagde Ida og slog igen med Hovedet.

-Jo Tak--Karl snøftede på Ordene--og hvordan....

Men pludselig slog han om, og mens han fik Hænderne op af Lommen og gned dem, sagde han:

-Her er nu ligegodt meget hyggeligt.

Ida sad stadig med Øjnene ind i Lysene:

-Han var dog sådan et stille Menneske.

-Hvem?

-Forvalter Krog.

-Ja, sagde Karl og nikkede: men det er vel osse mest på de Stille, det bider.

Han rejste sig fra Sofaen for at strække Benene og han så sig rundt fra Møbel til Møbel.

-Det er det gamle Chatol, sagde han, det er utroligt.

Ida fik Tårer i Øjnene, hun vidste ikke hvorfor; måske var det Tonen i hans Ord.

-Ja se, sagde hun.

Og hun åbnede Midtrummet og hun trak de gamle Skuffer ud, mens han holdt Stagen og hun viste ham alting: hun viste ham Olivias Børn og Lyngblomster fra Ferien og Faders gamle Regnskabsbøger med en bleg Skrift og så mange Ting, mens de blev ved at huske og ved at tale.

-Nej, nej, sagde hun og tog hurtig en Bog fra ham; han havde stillet Armstagen på Klappen. Nej, nej, det er min Poesibog.

-Vor Herre hjælp os, sagde Karl.

Men Bogen vilde han se.

-Nej, sagde Ida og holdt på den: det må De ikke. Man skriver så meget dumt ind.

-Men De kan da sige mig, hvad for et Vers De holder mest af, sagde han. Det var mest det, at hun blev så kønt rød i Kinderne, der morede ham.

-Ja ... jeg holder mest af det.

Og hun viste ham en Side, mens hun holdt med Hænderne om de andre Blade: det var Solvejgs Sang. Karl stod ved Armstagen og læste det.

-Det er sådan et Damedigt, sagde han, men så kom det lidt blødt i Tonen:

-Hvorfor holder De mest af det?

-Jo ... for det er det kønneste. Men, tilføjede hun, nu er det længe siden ... jeg skrev det af efter et Nodehefte.

Hun lagde Poesibogen ned og der faldt et lille Fotografi ud af den. Det var Konferensrådets gamle "Hvide". Og de stod og lo ad den Gang, den dansede midt på Gaden i Horsens, fordi en Lirekasse spillede en Melodi, som den gamle Cirkushest kendte; og Konferensråden kunde ikke sidde fast, og Lirekassen, den blev ved at spille, og Hesten, den blev ved at danse, midt på Gaden.

-Men det havde nu været et dejligt Dyr, sagde Karl.

-Nu har "Smørstikkeren" set på Stadsen, sagde han lidt efter og lagde den Hvide væk.

-Vil de da købe det? spurgte Ida.

-Det gør de s'gu nok, sagde Karl, der så ind i Lysene.

-Når de så blot vilde holde det kønt, sagde Ida og nikkede.

-Ja men nej, ja men nej ...

Hun greb om Karls Hænder. Han rodede i alt ... Det var Mo'rs Ringe og Brocherne og Guldkæden og Fa'rs Signet, og han rodede rundt i det alt sammen.

-Lysene, Lysene, sagde hun.

Stagen raslede på Klappen, mens hun vilde holde på hans Hænder.

-Det er s'gu Værdigenstande, lo Karl.

-Og det er min Sparekassebog, sagde Ida glad; hun holdt den grågule Bog i den venstre Hånd og gav den et Slag med den højre. Men pludselig blev hun ganske bleg, og stille lagde hun Bogen ned--

Karl stod også lidt tavs.

-Må jeg da aldrig takke Dem, Ida? sagde han så ganske stille.

-Nej, sagde hun blot; det hørtes knap.

Et Nu havde Karl lagt begge sine Hænder ned om hendes Liv. Så tog han dem bort. Ida rørte sig ikke.

-Hys, hys....

De hørte Nogen på Trappen.

-Det er Frøken Petersen....

-Sluk, sluk....

Karl fik slukket Lysene.

-Brandt, Brandt, kaldte Frøken Petersen og slog på Døren.

Og Ida svarede hende ved sin Seng, fra Mørket:

-Ja, ja, jeg er vågen.

De hørte hende gå igen, før Karl hviskede, i sådan en halvt drengeagtig Tone:

-Men jeg kan da blive lidt endnu ... vi kan sidde foran Kakkelovnen.

Ida svarede ham ikke; men hun satte sig foran Kakkelovnsdøren, som Karl havde åbnet. De hørte ingen Lyd uden Lyden af Kullene, når de sagte smuldrede, mens Skæret kom og veg hen over deres Ansigter.

-Så stille her er, sagde Karl.

-Ja, sagde Ida: de er så rolige idag.

De talte kun halvhøjt og sad tyste igen. Karl betragtede Ilden.

-Men De er altfor tålmodig, Ida, sagde han og så på Gløderne.

-Hvordan....

-Jo, De kunde godt forlange meget mer.

-Hvordan forlange mer....

De holdt Hovederne halvt fremstrakte, just på samme Måde, og de langsomme Ord kom i samme Tone.

-Jo, jeg mener, sådan af Livet, sagde Karl.

De tav påny og hørte kun Kullenes Fald.

-Eichbaum--nu må De gå.

-Ja, sagde Karl: om to Minutter. Egentlig elskede han jo aldrig at rejse sig fra et Sted, hvor han sad.

-Véd De hva', Ida, sagde han og blev ved at se på Kullene:

-Jeg er egentlig en Hjemmemand.

-Ja. Ordet kom så ganske sagte.

Karl strakte sin Hånd ud i Mørket og tog hendes.

-Tak for idag.

-Tak, hviskede hun.

Hun stod op og tændte Lysene. Hun var så bleg, mens hun gjorde det, en Blegthed, der ligesom lyste.

Karl fik Tøjet på og ganske lydløst åbnede hun Døren.

-Godnat, hviskede Karl og han sneg sig ud.

Bag Døren lyttede Ida efter hans Trin: nej, der kom ingen ... og nu var han nede.

Hun låsede Døren igen. Det samme Smil blev ved at ligge over hendes Ansigt, mens hun åbnede og lukkede og gemte alting. Men Lysene vilde hun ikke slukke. De kunde brænde, de skulde brænde endnu--til efter The.

Så gik hun ned.

... Karl var nede på Gaden. Hans Øjne var ligesom underligt større, mens han gik og tyggede på sin Cigar.

-Ja, hun er s'gu honnet, sagde han og nikkede hen for sig.

Han vidste knap selv, at han blev ved at gå i den Stump Gade, hvor det lyse Gavlvindu vendte hen.

... Fru Von Eichbaum, der sad over Sengeomhænget, rejste sig rask og kaldte:

-Julius, Herren kom hjem.

Karl blev inde hos sig selv indtil Thetid. Efter The spurgte han, om de ikke skulde spille et Parti Besique. De sad og spillede endnu--og der var ikke så lidt Cigarrøg i Stuen--da Generalinden kom over for at sige "Godnat".

-Gud, Du, sagde Fru von Eichbaum: Du sætter Dig da og får et Glas Madeira.

-Tak, Du, sagde Generalinden og tog Plads: mon det er godt mod Natten....

Julius kom ind med Madeira og franske Biskuits, og de nød det sammen under Hjørnelampen.

Efter at Karl og Generalinden var gåede, gik Fru von Eichbaum rundt og åbnede Vinduerne: for natgammel Røg var ubehagelig.

... Da Ida næste Morgen kom hjem fra Tur, stod Karl på Trappen op til Kontoret. Ida havde næsten tænkt det. Hun gik de Par Trin op og tog en Rose ud af sit Kåbeknaphul:

-De skulde have haft den igår, sagde hun.

* * * * *

Fru von Eichbaum og Generalinden kastede et sidste Blik på den Lindholmske Lejlighed. Familien Mourier skulde ankomme med Formiddagstoget.

Søstrene gik gennem Værelserne og var tilfredse.

-Og, kære, sagde Fru von Eichbaum, godt er det, at vi har gemt lidt hen af det Overflødige.

Det "Overflødige" var visse ret tvivlsomme Silketæpper af den Slags, som "draperede" hos Lindholms og som Fru von Eichbaum afskyede: Gud, Du, man anvender det kun for at skjule en Plet, sagde hun til Søsteren: Og så bare hænger det og samler gammelt Støv.

Generalinden nikkede:

-Desuden, sagde hun: at ha'e alt det i et Hus med den syge Mary.

Fru von Eichbaum gik ind i den næste Stue, før hun sagde:

-Dampet er her.

-Og, tilføjede hun: så taler vi forresten naturligvis ikke om det. Fru von Eichbaum tænkte stadig på det med Mary.

-Gud, Mille, sagde Generalinden: man véd dog, hvad en Indbildning gør. Og i vore Dage, hvor Folk vil være sy'e....

Bag Kabinettet lå Kates Værelse. Det var tomt. Frøken Kate vilde have sine egne Møbler med. Fru von Eichbaum stod på Dørtærskelen og betragtede de nøgne Vægge.

-Ja, sagde hun: det må jo Kate selv vide at indrette.

Julius kom og meldte, at Drosken var der.

-Tak, Julius. Og så dækker Ane vel Thebordet, med blødkogte Æg.

Søstrene gik ned i Porten og steg op i Drosken, hvor Julius sad på Bukken i Silkehat med Roset og privat Vinterfrakke.

Da Toget kom ind foran Perronen, stak der et ret fyldigt og blondt Ansigt ud af en første Klasses Kupé. Det var Frøken Kate.

-Der er de, sagde hun. Hun havde set de to Søstre, der viftede med Lommetørklæder, akkurat i Højde med deres Ansigter.

Fru Mourier og Frøken Kate kom ud af Kupéen og der blev trykket Hænder og de tre Ungdomsveninder kyssedes, mens de alle tre havde Tårer i Øjnene.

-Kære Vilhelmine, sagde Fru von Eichbaum: at vi nu har Dig her.

Hendes Stemme rent skælvede. Fru von Eichbaum blev altid så let bevæget, når hun igen mødte "dem fra hendes Ungdom".

-Og roligt Vejr har I haft over Bælterne, sagde hun.

-Dejligt, Du, dejligt ... Jeg sad på Dækket med min Kaffe, mens Kate fodrede Mågerne.

Fru Mourier, der gjorde Indtryk af at være ligeså bred som begge Søstrene tilsammen, havde en lidt kraftigere Diktion, påvirket af jyske Herregårde.

Julius tømte Rejsetøjet ud på Perronen, tilsidst en stor Flettekurv med en vældig Hank.

-Søde Børn, sagde Fru Mourier: det er til Jer fra Mourier. Han fulgte os til Frederits ... hans Orchidéer er hans Stolthed.

-Så ta'er De det, Julius, sagde Fru von Eichbaum.

Men hvor er Kate?

-Aa, hun henter Hundene, sagde Fru Mourier.

-Hundene, sagde Fru von Eichbaum: Gud, Mine, har I de Dyr med? Fru von Eichbaum havde en nervøs Forskrækkelse for alle Hunde.

-Kære, ellers havde jeg aldrig fået Kate til at rejse.

Generalinden så nu Kate, der kom dragende med to jublende Mynder i en Dobbeltlænke.

-Nå, sagde Kate, der var i en sort Rejsedragt, som lignede en Ridekjole, og med en Mængde Sølvringe op ad Armen: hils så på Tanterne.

De to Mynder begyndte på Opfordringen at springe op og ned ad Generalinden og Fru von Eichbaum, der værgede for sig med Hænderne:

-Kære Kate, de er jo lidt voldsomme.

De kom alle ud på Banegårdspladsen og Fru Mourier og Søstrene gik op i Drosken, mens Frøkenen blev stående udenfor.

-Så kører jeg med Viktoria og Hundene, sagde hun.

Viktoria, en Dame i grå Spadseredragt, som stod ved Siden af Vognen, var "Jomfruen".

Generalinden nikkede med et "Goddag, Jomfru", og Fru von Eichbaum sagde:

-Dyrene bringer da Julius.

Men Frøken Kate var allerede henne ved en anden Vogn, hvor hun kom op med Viktoria ved sin Side og begge Hundene på Bagsædet.

Fru von Eichbaum så lidt nervøs på Installeringen og sagde:

-Gud, Vilhelmine, hvad Besvær I vil ha' af de Dyr her i en Bylejlighed.

-Men, sagde Generalinden, det er et Par dejlige Dyr.

De to Drosker rullede afsted, Kates bagest. Hun sad og så frem imod det forreste Køretøj med Julius' lige Ryg på Bukken.

-Så, sagde hun, nu er vi i 'et.

Da de var komne op i Lejligheden, gik de om i Værelserne, mens Søstrene forklarede og viste. Fru Mourier sagde: Her er jo rigtig rart, og satte sig straks ned i Sofaen med Generalinden; medens Kate, der først fra Spisestuetærskelen havde taget et Overblik, blev ved at gå omkring med Fru von Eichbaum.

-Her er akkurat Plads til min Servante, sagde hun, da de stod i hendes egen Stue. Og hvor skal Viktoria ligge?

-Til Jomfruen, sagde Fru von Eichbaum, er der et Kvistværelse.

Kate trak Armene og Skuldrene op, så alle Sølvringene raslede: Nå, ja ja, det kan vi jo altid ordne.

Fru von Eichbaum, der holdt sig lidt rankt, vendte sig til Jomfruen og sagde:

-Vil Jomfru Thora så foreløbig lægge Tøjet herind.

Fru von Eichbaum havde, uvist af hvilken Grund, under Køreturen besluttet at benævne Jomfru Viktoria Thora.

Inde i Dagligstuesofaen var Generalinden og Fru Mourier allerede dybt inde i alle Vinterplaner, og man hørte Generalinden, ligesom afsluttende, sige:

-Og Vilhelmine, så har vi om Søndagene Petri.

Julius meldte, at Theen var på Bordet, og de rejste sig for at gå ind, men Kate måtte virkelig først vaskes. Hvor er der et Badeværelse? sagde hun. Hun havde en vis selvfølgelig Måde at spørge på. Men der var ikke noget Badeværelse.

-I det hele taget, Kate, sagde Fru von Eichbaum: det er jo et Lejehus, men man har da sine Gummibadekar....

Kate forsvandt med Viktoria ind i Moderens Sovekammer, mens de andre gik til Bords og Hundene lidt efter begyndte at hyle og skrabe på Sovekammerdøren, til Kate lukkede dem ind. Ja, sagde Fru

v. Eichbaum inde ved Bordet: det vil jo i Længden, Vilhelmine, blive lidt generende for Lindholms ferniserede Døre....

De tre Damer talte om Aline Feddersen. Generalinden troede nok, at hun havde været i Gèneve....

-Og hun var der vist endnu....

-Ja, Du, sagde Fru von Eichbaum: det er jo no'et, vi med den bedste Villie ikke forstår.

Fru Mourier, der var færdig med det andet Æg, sagde:

-Ja--men Feddersen har nu heller aldrig været andet end en Familieforsørger....

-Andet? kære Mine....

-Ja, og Mourier har Ret: det er nu en Gang ikke nok bare med disse daglige Ægtemands-Rationer.

Der blev en ganske lille Pause, til Fru von Eichbaum sagde--der var ingen, der kunde sige, om Søstrene egentlig havde forstået--:

-Jo, Du, men hvor tror Du, man træffer mange som Mourier?

Da Kate kom ind og satte sig, talte Fru Mourier om "Ludvigsbakke". De havde jo set på den og Mourier mente, at Prisen var passelig.

-Og hvad si'er Du, Kate, sagde Generalinden.

Kate, der puttede Franskbrød i Munden på Mynderne, mente, der kunde jo blive ganske udholdeligt, når der blev bygget om, og Fru Mourier spurgte efter Karl.

-Gud Du, sagde Fru von Eichbaum: han passer sit Kontor.

Og Generalinden tillagde:

-Han går til og fra som et Uhr.

Men Kate, der var færdig med at fodre Hundene, spurgte og var for første Gang interesseret:

-Hvor rider man her i Byen?

... Efter Frokosten gik Søstrene de Par Huse hjem. De talte ikke meget, før de kom op i Fru von Eichbaums Entré og tog Tøjet af.

-Kære Lotte, sagde Fru von Eichbaum: lad dem nu først komme i Orden.

-Det er da så rimeligt, Generalinden glattede ligesom noget ud med Hånden: Den første Dag--det bli'er jo altid let lidt støjende.

Søstrene gik ind og satte sig, og Fru von Eichbaum, der alligevel ligesom pustede ud her i sin egen gode Sofa, sagde:

-Og Klæderne, Du, det er jo kun, at man går lidt med dem, når de skal i Butikker....

Generalinden nikkede, og Fru von Eichbaum så et Øjeblik frem for sig, før hun sagde:

-Nu er hun jo klædt som en ung Kone.

-Hundene, Du, sagde Generalinden, var jo næsten som et helt lille Optog....

Og som om det havde synderligt at gøre med de to Mynder, sagde Generalinden efter en lille Pause:

-Men Du, det bli'er ikke let for en Mand....

Fru von Eichbaum, der overtænkte Detaillerne, sagde, inde i sin Tankerække:

-Og Jomfruen, der var lidt Nervøsitet i Fru von Eichbaums Røst: hende skal Ane jo nok vise tilrette ... Og så er det vel bedst at la'e dem ha'e deres Ro idag.

-Kære, sagde Generalinden, der rejste sig: at de kan sunde sig og sådanne....

I Døren spurgte hun: Drikker Du iaften Theen ovre?

-Tak, Du, sagde Fru von Eichbaum: jeg har iaften den lille Brandt, Du véd ... hun har nok kun fri om Tirsdagen.

-Aa, henner ... Ja, så Farvel, Mille.

Generalinden skulde lige til at gå, da det ringede. Det var Portneren i Lindholms Sted, der bragte Kurven med Orchidéerne. I Bunden var der blå Druer.

-Mille, sagde Generalinden: véd Du, det er, som man ser dem i Vinbjergene. Jeg tror, de kan holde sig til Søndag, Du--og jeg havde alligevel tænkt at ta'e Schleppegrells osse, nu, hvor vi havde fået de fire Ænder fra Vallø.

Fru von Eichbaum ordnede Orchidéerne i to Glasskåle. Da hun var færdig, stod hun og betragtede dem.

-Ja, sagde hun: smukt er det ... men jeg finder jo, at de Blomster er ængstende.

-De har dem jo nu, sagde Generalinden, rundt om på Herregårdene.

Hun gik med sin Halvpart af både Blomster og Druer.

... Karl stod om Aftenen og ventede på Ida udenfor Hospitalets Port, mens den bløde Sne faldt ned over hans kønne Frakke.

-Hvor De er kold om Hænderne, sagde han, da hun kom.

De gik ved Siden af hinanden, mens han snakkede på sin halvdrævende Manér og Ida kun svarede lidt, ligesom hun var åndsfraværende.

-Jeg tror s'gu, De er bange, sagde Karl og lo. Men jeg kan forresten godt forstå'et ... Og han stak sin Arm ind under Idas, ligesom de skulde stå Last og Brast.

Da de kom ind oppe i Mellembygningen, rejste Fru von Eichbaum sig fra Sofaen og tog imod Ida på Dørtærskelen i Kabinettet:

-Det var da pænt, De vilde komme.

De satte sig alle tre og Fru von Eichbaum konverserede; hun talte om Hospitalet, med meget udprægede A'er, og sagde: den hele Virksomhed er jo en Velsignelse, medens Karl sad med en Ræv i Øjnene og skottede til Ida, der efterhånden blev ligesom mindre og mindre i sit Sofahjørne.

-Og det er jo så betryggende at vide, at det er unge Piger fra gode Hjem. Nu, Karl, har jo osse Adelaide begyndt at lære på Frederiks.

Adelaide var en Oberstdatter af Bekendtskabet.

-Nå, sagde Karl: det var vist også det klogeste, hun kunde gøre.

-Gud, Karl, sagde Fru von Eichbaum: jeg finder det jo kun umådelig respektabelt.

Der blev en lille Pause. Men så tænkte Karl, at nu måtte der lægges ud, og han begyndte at fortælle en Historie fra Kontoret (det er s'gu et utroligt Menageri, sagde han) om en gal Fader, der vilde indlægge en klog Søn. Faderen kom kørende med Sokker udenpå Støvlerne og vilde ha' Sønnen i Pavillonen.

-Sønnen var i Laksko, forklarede Karl, der blev ved med sin Historie, mens Fru von Eichbaum lo og Ida sad og smilede: å, hun var ham så taknemmelig, så taknemmelig, at han talte. Og Karl blev ved at fortælle Historier (han kunde formelig se, hvordan Ida blev større i Sædet) til de tilsidst lo alle tre højt og muntert. Fru von Eichbaum var altid så glad, når Karl talte: "Og han har så megen Humor", sagde hun altid til Søsteren. Nu sagde hun:

-Men egentlig, Karl, er det ikke no'et at le af--

Ida spurgte om Filérarbejdet til Sengeomhængen:

-Om det var vanskeligt at lære.

Fru von Eichbaum viste hende det og forklarede:

-De kan jo prøve, sagde hun.

Og hun blev ved at undervise Ida, der førte de små Pinde, medens Karl spurgte:

-Tillader Mo'r, jeg ryger? og med Cigaretten mellem Fingrene sad han og så på Idas bøjede Hoved ved Siden af Moderens.

Ida blev ved at filere, og man hørte de små Pinde falde rask og raslende mod hverandre, mens Fru von Eichbaum så til og Karl sagde:

-Det går jo som Kæp i et Hjul. Og Fru von Eichbaum lagde til i et venligt Tonefald:

-Ja, Ungdommen har adrætte Fingre.

Julius kom allerede og meldte Thetid, da Karl sagde, for han kunde ja gu' heller ikke blive ved at snakke hele Tiden:

-Tante Charlotte kunde komme herover til Whist, Mo'r.

-Ja, det har Du Ret i, vi er jo et helt Parti. Jeg kan spørge hende før The.

Da Fru von Eichbaum var gået, rejste Karl sig fra sin Stol og gik hen til Idas Sofahjørne:

-Nå, hvad så, sagde han og smilte ned imod hende.

-Nå--

Ida så op i hans Ansigt og smilte, hun også:

-De er så god, sagde hun. De havde halvhvisket begge to som Børn bag en Lærers Ryg.

-Ja, det vil jeg nok si'e, sagde Karl og lo.

Inde i Spisestuen fik han Klaveret op og begyndte at spille på en Vals, så Strengene fæg.--

Fru von Eichbaum var ovre hos Søsteren. Hun indbød til Whisten og sagde:

-Kære Du, det er virkelig en nydelig Pige--velopdragen og nydelig....

Det glædede jo kun Generalinden.

-Og egentlig har hun jo osse altid hørt til Kredsen.

Fru von Eichbaum gik over, og da hun så Karl ved Klaveret, sagde hun:

-Karl, det var da ret. Det er såmæn længe siden, Du har spillet.

-Ja, sagde Karl: det er såmæn godt for Naboerne.

Men spille blev han ved med.

Det var ligesom Valsen blev i Luften, mens de spiste, og Ida rejste sig og bad, om hun måtte skænke Fru von Eichbaums anden Kop The, og Julius måtte lade Brødbakken fylde igen, fordi Karl havde så vældig en Appetit.

-Tak, sagde Fru von Eichbaum, der fik sin The: ja, for mig er der jo intet Måltid som min go'e The.

De blev ved at tale, til Fru von Eichbaum sagde:

-De véd vel, at Grosserer Mouriens tænker stærkt på at købe gamle "Ludvigsbakke"--rigtig vore gode Venner....

-Jo. Hr. von Eichbaum havde fortalt det.

-Men, Karl, sagde Fru von Eichbaum: Kate synes jo ikke om Hovedbygningen.

-Aa, sagde Ida, jeg synes nu, der var så dejligt.

-Hm, mumlede Karl, der stadig spiste: hun vil vel ha'e et Par Smørstikkere til Våben over Døren.

Fru von Eichbaum vidste ikke selv, hvorfor hun ikke viste Karl tilrette; men hun sagde kun:

-Ja, Fordringerne er jo forskellige.

Generalinden kom, mens de sad ved Thebordet endnu.

-Men lad Jer ikke forstyrre....

-Ja, sagde hun til Ida, man har allerede hørt så meget godt om Dem.

Da de havde rejst sig, hjalp Ida Karl med at slå Spillebordet ud.

-Nej, nej, ikke sådan, sagde Karl og slog hende over Hænderne.

-Vil Julius bringe Stagerne, sagde Fru von Eichbaum.

-Men jeg spiller så dårligt, sagde Ida, da de satte sig. Hun fik Karl til Makker.

-Karl, sagde Generalinden, der var i Forhånden og gav Kort: når man spiller, så tales der ikke.

Søstrene spillede langsomt og med kloge Blik over Kortene. Man fik det Indtryk, at de spillede Skak. Ida, der sad og bed sig i Læben, blev rød i Hovedet for hver Gang, hun lagde et Kort på Bordet, mens Karl uafsladelig pludrede med Tanten.

-Karl, sagde Fru von Eichbaum: når man spiller, så spiller man.

Karl blev tavs og sad og så over på Ida, der blev sikrere og sad og tog sine gode Kort frem til Stik med små ivrige Ryk ligesom et Barn.

-Det er Dig, Emilie, sagde Generalinden.

Fru von Eichbaum svarede kun ved at nikke; det var som begge Søstre fik Antydning af Dobbelthager, mens de spillede.

-Det blev vores, sagde Ida og pustede uvilkårligt ud, men hendes Øjne lyste.

-Frøken Ida ser ud, som slap hun ud af et Dampbad, sagde Karl.

-Frøken Brandt spiller bedre end Du, sagde Fru von Eichbaum.

-Ja-a. Nå, til Lykke, sagde han og stak, mens han plirrede med Øjnene, sin Hånd med en oprakt Tommelfinger over mod Ida, som stødte sin Tommel imod hans: Til Lykke, sagde hun, og de lo begge to.

Fru von Eichbaum og Generalinden talte om Spillet og bredte Stikkene ud over Bordet.

-Men jeg, Du, sagde Fru von Eichbaum: som sidder dér med min eneste *à-tout*.

De spillede videre, og også Karl blev ivrig, mens Ida og han blev ved at vinde.

-Men Ida spiller skam en fin Whist, sagde han og glemte at sige Frøken.

-Ja, sagde Generalinden: dette er rigtig et hyggeligt Parti.

Julius kom ind med Druerne og Madeiraen, som de nød mellem to Rubberter, mens de talte om gamle Dage, om "Ludvigsbakke" og om gamle Brandt: Han var en fortræffelig Mand, sagde Fru von Eichbaum.

Karl løftede sit Glas.

-Ja, sagde han: byder vi så Frøken Brandt Velkommen....

-Det må vi, sagde Fru von Eichbaum: det var rigtig rart at se Dem.

De drak alle fire og så skulde de skifte Plads, da Karl, der var så kåd og glad, begyndte at snuse op og ned ad Ryggen på Tanten.

-Når er Tante begyndt at bruge Patchouli?

-Ja, sagde Generalinden, der også begyndte at lugte urolig til sine egne Ærmer: jeg begriber ikke, Du, men der hænger no'et ved mig den hele Dag....

-Kære, sagde Fru von Eichbaum, også ved mig. Det må være fra Kate. Jeg mærkede det jo straks, Du, på Perronen i den frie Luft--og jeg, som har en Rædsel for alt, hvad der er gennemtrængende:

Karl, der satte sig sagde:

-Det er Ess-Bouquet. Det er en Herre-Parfume, men det er forresten meget behageligt.

-Gud, Karl, sagde Generalinden: det mener Du vel aldrig ... en Herre i det mindste lugter da kun af sit rene Linned.

-Ida giver, sagde Fru von Eichbaum. Det var første Gang, hun kaldte hende ved Fornavn.

De spillede igen. Karl blev helt ivrig og tavs med Fru von Eichbaum til Makker.

-Det er Dem, Frøken Brandt, sagde han.

Ida sad og tænkte på, hvor Karl alligevel lignede sin Moder. Det var dog det samme Ansigt.

Da de to Rubberter var ude, rejste de sig fra Spillebordet og Karl og Ida sad henne i Hjørnesofaen, hvor Ida så i et Stereoskop.

-Nå, sagde Karl og tog et Nu hendes Hånd, der lå på Sofaen: De er jo en fin Spiller.

-Her har været så dejligt, sagde Ida sagte.

-Ja, sagde Karl trevent: iaften har vi haft'et rart.

De blev siddende ved Siden af hinanden, uden at tale meget, mens Lampen over dem kogte sagte, og Ida, i Stereoskopet, så på Schweiz' skønne og skummende Vandfald.

Fru von Eichbaum og Generalinden sad i Sofaen.

-Aa, Du, sagde Generalinden: det gør godt at sidde. Det har været en bevæget Dag.

Fru von Eichbaum nikkede, og, mens de to Søstre tænkte på de samme Ting, sagde hun efter en lille Stilhed:

-Gud, Du, da jeg så Hundene, blev jeg jo unægtelig forfærdet....

De to Søstre sad lidt tavse, mens Fru von Eichbaum så venligt over mod de to Unge:

-Rigtig et Par Kammerater, sagde hun og nikkede smilende derover.

Ida flyttede hen til Bordet, hvor Søstrene sad.

Lidt efter, mens Karl hjalp Ida Tøjet på ude i Gangen, lukkede han Døren op til sin egen Stue.

-Her bor jeg, sagde han og gik et Par Skridt derind; Lampen stod og brændte.

-Her er også et Par af Hestene, sagde han og gik endnu nogle Skridt, mens Ida fulgte.

-Ja, sagde hun.

Og begge tav, mens de blev stående, kun et lille Nu, foran de to Billeder, som vist ingen af dem så, indtil Karl sagde:

-Ja, så kom vi afsted.

Og han lukkede Døren bag dem.

Søstrene var blevet stående i den halvmørke Spisestue. Fru von Eichbaum havde usædvanlig mange Ord for at rose Ida og hele den Brandtske Familie.

-Ja, sagde Generalinden: hun er rigtig sød og taknemmelig.

-Kære Charlotte, sagde Fru von Eichbaum, der havde været noget i Generalindens Tone, som Fru von Eichbaum ved sit Tonefald næsten iredtesatte: Hun kommer jo fra et udmærket Hjem. Hendes Fader var Konferensrådets højre Hånd og så godt som en Ligestillet.

Generalinden stod lidt og sagde så:

-Ja, rigtig sød og fordringsløs er hun trods det, at hun er så velhavende.

Fru von Eichbaum svarede ikke; hun var blevet ligesom lidt adspredt, efter at Karl og Ida var gået; og pludselig sagde Søsteren:

-Tror Du, Emilie, jeg skulde lægge mine Druer i Savspåner?

Fru von Eichbaum var vist inde i en anden Tankegang, men hun sagde: Mon det ikke ta'r noget af Smagen?

Generalinden tænkte også det. Hun vilde kun, forsigtigt, lægge hver Klase i lidt Silkepapir.

* * * * *

Porten hos Fru von Eichbaum havde just lukket sig efter Karl og Ida.

-Aa, jeg var så bange, sagde Ida og hun slog op og ned med sine Arme som en Fugl med Vingerne.

-Ja, det kunde man se ... Karl stak sin Arm ind under hendes, men Ida sagde rask, som vilde hun undskylde sig:

-Ja, for jeg kendte hende jo kun fra Ludvigsbakke, når hun sad øverst ved Bordet og når hun gik Tur--forbi Fadebursvinduet.

-Jo, sagde Karl og lo, jeg kender Moderen, når hun er i Overtøjet.

-Og i den store Kniplingshat, sagde Ida.

-Den har hun endnu.

Og de blev ved at le, ikke af det, men det var ligesom de måtte le--nu, herude, under Himlen.

-Men iaften var der så dejligt, sagde Ida.

De kom ind i Grønningen, og Sneen, der var ophørt at falde, lå mellem de stille Træer som et blødt Tæppe. Karl og Ida blev tavse, som vandrede de igennem en Skov.

-Hvor hun dog holder af Dem, sagde Ida sagte; hendes Stemme lød så blødt.

-Ja, sagde Karl sagte, ligesom hun; og de gik et Stykke, før han sagde langsomt og ligesom grundende:

-Men det er nu skidt alligevel.

-Hvordan?

-Det Hele.

-Nej, sagde Ida højere og dog ikke højt, og hun rystede på sit Hoved.

De gik igen, mens der var lige stille.

-Se, sagde Ida og smilede: Vi er de første, der går på Sneen.

-Ja, svarede Karl.

Og de så begge ned på det bløde Hvide, hvor deres Fødder satte Mærker ved Siden af hinanden.

-Det er så kønt, sagde Ida og blev ved at smile. Men da de kom til det smalle Hjørne ved Sporvejen, løsnede hun sin Arm fra hans og gik i Forvejen--hun næsten løb. Karl gik bagved og så efter hendes fine, slanke Ryg. Så suste der en Snebold lige mod hendes Nakke:

-Tag den.

-Karl, råbte hun. Men han blev ved og hun fik en til og en til, en ved Øret og en til ved Kinden, indtil hun vægrede sig: Værsgo', sagde hun og hun dængede ham med Sne, løs Sne, en Masse Sne, i Ansigtet, forfra, foran, bagfra og ned ad hans Frakke over Skuldrene.

-Nej, vi gør Kvalm i Gaden.

Hun rystede sig lige med ét og holdt op: der stod en Betjent midt i den hvide Allé, rank og ret op og ned. Men Karl han blev ved, overstadig, og omme bag Hjørnet galede han som en Hane:

-Så tror de deroppe, den er fem, sagde han og lo op til de borgerlige Huses Ruder. Pludseligt satte han i Trav, stampende med Fødderne, med Ida ved Siden, der trampede som han, som måtte de røre sig, mens Karl fløjtede.

-På Mandag er det Frøken Helgesens Fødselsdag, sagde Ida.

-Skal der være Gilde? spurgte Karl; de blev ved at trampe.

-Ja, vi laver Budding i Køkkenet.

-Hva' for en Budding?

Ida lo; det skulde være Rombudding, sagde hun og hun stampede.

-Kan Mandfolk sneje sig med?

-Hvis De gik med Qvam, sagde Ida.

Karl nikkede, mens de stadig stampede videre, der ved Siden af hinanden, og Karl sagde:

-Han går med Jægersk Undertøj.

Ida lo: Hvor véd De det?

-Det har jeg set.

-Nu er vi hjemme, sagde Ida. De var ved Porten.

-Men jeg følger Dem til Plankeværket, sagde Karl.

Og de gik, adstadigt, ind forbi Vagten, frem i den store og tavse Gård, hvor Gangene halvt oplyste lå som i et halvvågent Blund.

-Hør vore Skridt, sagde Ida sagte: her er Ekko i Gården.

-Ja, sagde Karl.

De gik forbi Lægernes Gang.

-Hys, hvad er det? hun greb Karl om hans Arm; men så lo hun, stille, mens hun blev ved at lytte. Oppe i Lægegangen lød der Latter og Trin: Det er Kandidaterne, hviskede hun. Der lød et Rabalder, mens alle derinde råbte og lo, og Karl sprang op ad den lille Trappe og smækkede Døren op:

-Hvad er dette? råbte han med en skarp Stemme.

-Overlægen, var der En, som skreg. Det var Qvam; og Dørene slog op og slog i, medens Karl begyndte at le, så det klang i Gården. Ida lo med og Lægerne inde i Mørket, alle lo de--til de pludselig alle blev stille.

-Vagten, sagde Ida og gav sig til at gå.

Natvagten kom frem imod dem, langsomt med sin store Lygte.

-Godaften, sagde han.

-Godaften.

-Det var gamle Jensen, hviskede Ida halvt forskrækket, og Karl havde taget hendes Arm.

De bøjede ind i Mellemporten, hvor der var ganske mørkt.

-Her spørger det, hviskede Ida.

-Hvad vil det sige?

-Jo, her går de igennem, som skal dø....

-Hvem har set det?

-Vagterne, sagde Ida.

Og lidt efter:

-For her er jo Vejen til Kapellet.

-Er De bange for det? sagde Karl.

-Nej, ikke nu, hviskede Ida og nikkede.

De kom forbi Vaskelængen hen til Lygten over Pavillonens Låge. Derinde lå Huset, lukket og tavst. Rundtom dækkede Sneen alle Havernes Træer. Ida blev stående med sin Arm i Karls:

-Hvor er her kønt, sagde hun.

Hun så rundt på det altsammen:

-Hvis det nu blev stjerneklar!, sagde hun....

-Godnat.

Karl hørte Døren åbnes og lukkes.

* * * * *

Det var et Par Dage efter. Ida kom om Aftenen ind på Kontoret med en Meldeseddel. Det var sent, og Karl havde allerede Tøjet på og vilde, ene, til at slukke den sidste Lampe, den over Skranken.

-Hvor det er længe siden, jeg har set Dem, sagde Karl.

-Ja.

-Hvorfor?

-Jeg kan ikke komme altid, sagde Ida, der ikke selv vidste, hvorfor hun næsten hviskede, og hun rakte ham Seddelen, mens hun bøjede Hovedet frem under Lampen.

Karl tog den og berørte hendes Hånd.

-Ida, sagde han blot; han havde bøjet sig ned og kysset hendes lysende Hals.

-Ida.

Uden Ord havde hun løsnet sine Hænder fra ham. Langsomt og forsigtigt, næsten som turde hun ikke træde, gik hun frem over den halvdunkle Gård. Der var så stille i hendes Hjerte....

Frøken Kjær stod i Døren til Spisestuen, hvor Damernes Stemmer lød højt og imellem hinanden, og hun lagde sin Arm ned om Idas Liv, da hun kom. Men Ida skød den langsomt bort med Hånden.

-Nåda, sagde Frøken Kjær, mens Ida satte sig ved Døren: Må man ikke længer røre ved Jomfruen?

Langs Bordet var alle Damer i snakkende Bevægelse. Frøken Kås, Frøken Boserup og Frøken Roed havde flyttet deres Stole ud på Gulvet og talte ivrigt og højt om den nye Forening, Frøken Boserup vilde danne, en Forening af Plejerskerne både på Frederiks og på Kommunen: En Liste var der sendt ud og et Møde skulde der sammenkaldes.

-Forelæsningsstuen vil han vel ikke nægte os, sagde Frøken Kås. "Han" var Professoren og Ordet kom som med en hidsig Streg under, mens Frøken Boserup begyndte at slå ud med Hænderne mod Frøken Krohn fra den gode Gang og sagde, at der måtte vel endelig, selv om vi også er Kvinder (det var en Talemåde hos Frøken Boserup), kunne opdrives så megen Standsinteresse, at man en Gang kunde få Rettigheder....

De tre blev ved at tale meget højt, medens Frøken Helgesen sagde fra sin befæstede Plads bag Maskinen:

-Det måtte vel i hvert Fald ske efter Samråd med Lægerne.

Frøken Kås, der forarget skød Brystet frem i sit Bluseliv, men lod som hun ikke hørte det, sagde:

-Jeg er gerne Sekretær, hvis det da er Meningen, at vi skal være uafhængige. Frøken Kås var så at sige ustandselig Sekretær, så for Indsamlinger og så for Adresser.

Frøken Roed talte om, at hvad der måtte virkes for--men jeg mener rigtignok, som Frøken Helgesen, i Samråd med Lægerne--var Forkortelse af Vagten og dernæst Understøttelse til Ferieophold....

-Først skulde vi få forbedret Kosten, sagde Frøken Øverud på sit Fyenske.

Men Frøken Friis, der sad med opskudte Skuldre, tilbagelænet i sin Stol, sagde til Frøken Roed:

-Nej, Tak for mig. Så skulde man ovenikøbet være sammen med sine Kolleger--også udenfor Tjenesten.

Ida havde ikke talt. Det var, som sad hun, i Skæret af Flammerne, ene, midt blandt de andre, i en lysende Ensomhed.

Så sagde Frøken Kås pludselig:

-Men hvad siger Brandt?

-Jeg hører, sagde Ida, bestandig med det samme Udtryk i sit Ansigt.

Men Frøken Boserup sagde:

-Frøken Brandt interesserer det vel ikke. Hun har jo "Bogen" ... Og hun slog den højre Hånd ned mod sin flade Venstre....

-Ja, den kender Boserup, sagde Frøken Friis til Krohn.

Frøken Kjær, der fandt, at Boserup havde været uforskammet, gik igen over til Ida og førte Hånden hen over hendes Hår:

-Pyh, sagde hun, det visse er, Jomfru, at vi bli'er af med Kontingentet.

Ida havde vist slet intet hørt. Hun så kun et Øjeblik, smilende, op i Kjærs Ansigt.

-Har De set deres Skygger, hviskede hun, mens hendes Øjne lo: hvor de ser sære ud.

På Væggen bag de ophidsede Damer flød deres hidsige og store Skygger sprællemandsmæssigt ud og ind.

Og de lo begge to, med en forskellig Latter; Ida så ganske stille, så langt borte fra som fra en fjern Verden....

Indtil Frøken Kås kom derover og talte til hende om Foreningen igen: det gjaldt dog virkelig for Standen om at virke for en vis Uafhængighed.

Men Ida blev ved at le, så ganske sagte.

Frøken Friis var også kommen derhen og spurgte i Forbigående Frøken Kjær, hvad hun skulde være i til Frøken Helgesens Fødselsdag.

Ida så pludselig op, og et stort Smil gik hen over hendes Ansigt:

-Jeg skal være i Gult, sagde hun.

Det kom på én Gang så lyst og så højt, at Frøken Kås holdt inde.

Hun havde netop gentaget, at det var som Stand, man måtte gøre sig gældende.

Ida gik op.

Patienterne var komne til Ro, kun Doktoren på "A" sad oppe i sin Karm foran det åbnede Vindu og stirrede ud i Aftenen. Ida stod og så derind, da Nøglerne lød. Det var Qvam, og han satte sig hen på sin vanlige Plads på Bordet.

-Tror De, at han er gal, sagde han med en Bevægelse hen imod "A".

Ida rystede på sit Hoved:

-Nej, jeg tror det ikke, sagde hun.

-Ja, jeg ikke heller, sagde Qvam. Fa'en ta' mig, om jeg vilde sende ham til Skt. Hans....

-Men, sagde Ida, hun talte bestandig med den samme stemme, en Stemme, der ligesom var fra andre Sjælens Egne end Ordene, som hun sagde: hvorfor er han her da egentlig?

-Ja, sagde Qvam, og han førte det ene Ben dovent mod det andet: han er jo Statistiker....

-Ja?....

-Og så har han forset sig på det Uundgåelige--på det Uundgåeliges Lov, som "de store Nordmænd" vilde sige (Qvam talte i en Tone, som gjorde han let Nar af sine egne Ord). Han vil, ser De, udregne det Hele ... at når, for Eksempel, faktisk hvert Aar omtrentlig det samme Antal korresponderende Væsener sætter et Syvtal for et Nital i Adresserne på Konvolutterne, ganske ligesom i hvert Femår det samme Antal drukner ved at trave ud på for tynd Is ... så er det fordi de må gøre det, ligesom de, der hænger sig, må hænge sig og ikke en Gang kan få Lov at skyde sig, når de vil tage Livet af sig....

Qvam tav lidt:

-Og det vilde jo være lige drøjt nok, sagde han, om man ikke en Gang havde Lov til at vælge Våbenet.

-Men er det ikke sandt? sagde Ida.

-Ja, det er Spørgsmålet, sagde Qvam.

Og lidt efter tilføjede han, idet han forandrede Stilling:

-Det var jo også rart nok, om man vidste, hvilken Rubrik man var kommen til Verden for at hjælpe at udfylde.

-Hvorfor? sagde Ida kun; men hendes Stemme lød næsten, som følte hun en eller anden hemmelig Glæde.

Qvam så på hende.

-Nej, sågu, sagde han så og satte Benene ned på Gulvet; det kan jo egentlig også være det samme.

-Nå, brød han op; jeg skal ind med Sprøjten. Han purrede op i Nakkehåret med venstre Hånd. Det er s'gu alligevel det, jeg helst giver de Patienter.

-Men De giver dem aldrig nok, sagde Ida.

Og lidt efter lagde hun til, for Tankerne kom og gik så lysende og så hastigt i hendes Hjerne, som ellers var så langsom:

-Doktor, egentlig burde alle Mennesker være lykkelige.

Qvam åbnede Døren til Kvinderne, og et Par Skrig slog ud imod dem:

-Så, nu åbner vi Buret, sagde han.

Men Ida hørte ham ikke.

Herren på "A" havde skudt sin Dør op, og, rank, stod han på Tærskelen:

-Nu kommer jeg, Hr. Doktor, sagde Ida. Hun skulde lukke Skodderne.

-Tak.

Dr. Qvam gik hen ad Kvindernes Gang.

-Hun ser s'gu ud som Frithjof, når han hører Musik, sagde han til sig selv. Han tænkte på Ida. Frithjof var en Wagner-elsker blandt hans Venner.

* * * * *

Det var Lørdag Eftermiddag.

Frøken Krohn fra Kvinderne, der var fritagen fra Tjeneste på Grund af Forkølelse, sad ovenpå på Mandssiden, for Ida var i Køkkenet: hun var den bedste til Madlavning.

I Kælderkøkkenet var der Ild og Varme. Josefine var ifærd med Wienerkransene og smurte Æggehvite over dem med en Fjer, mens Ida piskede Blommerne til Buddingen, så hun pustede.

Josefine talte om sin Bedstemoder i Holbæk: der havde de hver Søndag bagt Franskbrød.

Henne fra Kældergangen, hvor de fire var til Arbejde, hørte man Bertelsens Sav, der gik i Brændet.

-Det blev forresten dejligt, sagde Josefine om det fine Brød i Holbæk.

Ida blev ved at piske, mens Jernet klang i Skålen.

-De brændes, de brændes, sagde hun, og Josefine fik Ovndøren op og flyttede og skubbede til Kransene.

Ida stod og så på dem; der stod sådan en dejlig Damp op fra de brunede Kager.

-På "Bakken" lagde vi al Dejgen. Alting, sagde hun og lo: bare Schrøder og jeg....

Det var Sommermorgenerne, de bagte, Schrøder og hun alene; de andre sov, og Vinduerne stod åbne ud til de duggede Marker. Så kom Folkene ud af Avlsporten i en lang Rad, og Forvalteren kom over og sagde "Godmorgen" og fik Kaffen rakt ud på Bænken, med det friske Brød.

-Men der var no'et at ta'e af, sagde Ida. Hun kunde ikke få Poserne store nok og langt nok til Bunden.

-Nå, sagde Josefine: her bli'r de vel også fodret.

Døren gik. Frøknerne listede fra Vagten og kom for at se til: Fingrene af Fadet, sagde Ida og slog Frøken Kjær over Hånden. Boserup stod ved Køkkenbordet og tog et Overblik over Produkterne. Hun fik en lille Håndfuld skoldede Mandler stukket i sin Baglomme, før hun gik.

-Pas på Døren, sagde Ida: pas på Døren for Lægerne.

Den varme Damp stod helt op i Gangene.

I Køkkenet blev der stille, mens man påny hørte Bertelsens Sav gennem det store Brænde.

-Josefine, sagde Ida: jeg gi'er dem alligevel nogle Kager derinde. Hun lagde hastig nogle Kranse på en Tallerken og svippede gennem Gangen, ind i Kælderrummet, hvor de tre Gamle sad over Måtterne og flettede mekanisk, som vidste de ikke selv, hvad de tog sig til, mens Portør Sørensen sad, søvnig, lænet til en Væg, og Bertelsen førte Saven, hidsigt og uens, gennem sit Brænde.

-Værs'go, sagde Ida og lagde tre Kager på hver af Måtterne, så rask som havde hun stjålet dem.

-Værs'go, Bertelsen.

-Det er til Dem, Sørensen, og hun rakte ham Tallerkenen.

Der lød en Stemme bag hende:

-Hvad er det?

Det var Qvam, der stod i Døren.

-Det er Kager, sagde Ida med et Sæt og løb forbi ham.

Men Qvam fulgte med ind i Køkkenet: Nå, her er rigtig Søndag, sagde han og satte sig ved Skorstenen.

-Nej, her er Lørdag, sagde Ida og lo.

Qvam fik sig også en Krans og sad og så til.

-Véd De hvad, Frøken Brandt, sagde han: Dem kan jeg s'gu godt li'e....

Ida var færdig i Køkkenet. Men Frøken Krohn måtte alligevel blive hele Vagten: for Ida skulde to Ærinder--ud at købe. Det skumrede allerede, da hun kom over den store Gård i glad Fart. Midt på Fortovet mødte hun Eichbaum, men smilte kun og løb ham forbi:

-Jeg har så travlt, sagde hun og løb videre.

Karl blev stående og så efter hende. Han havde slet ikke talt med hende siden den Aften, og han vidste ikke rigtig, hvordan det stod....

Men nede ved Porten vendte også Ida sig igen og smilede, mens hun viste ham sin Pengepung, som hun rystede.

Qvam var lige kommen ud af Mellemporten og så efter Ida med Hænderne i Bukselommerne.

-Véd De hva', sagde han til Karl: det var s'gu alligevel en rar Kone at ha'e siddende i en Landlægebolig.

-De kunde jo fri, sagde Karl, der på én Gang havde givet sig til at lege Jonglør med sit Nøglenippe.

-Ja, sagde Qvam betænkelig: men jeg vilde nu alligevel aldrig ha'e en Kone med Penge.

Karl bare lo og lod Nagleknippet flyve gennem Luften:

-Det må s'gu vi andre, sagde han og gik ind i Porten.

Han vidste ikke selv, hvordan han var falden ned i Kælderkøkkenet til Josefine, der gik og ryddede op.

-Her er dejlig varmt, sagde han og sad og strakte Benene, mens han så rundt på alle Karrene, hvor Ida havde braset.

Ida havde taget en Droske. Der blev mere og mere, som måtte købes til Frøken Helgesens Fødselsdag: Hun vilde give hende seks Flasker rigtig god Vin--foruden den Visitkortskål....

Det kunde hun da godt, når hun pyntede Kurven med Blomster. Og Blomsterne, dem kunde de så bruge på Bordet, for der skulde være rigtig med Blomster og rigtig lyst....

* * * * *

Det var Søndagften, efter Middag, hos Generalinden.

Da Karl kom tilbage efter sin Tur, bragte Julius netop Maskinen ind.

I Dagligstuen gik en stille Whist ved to Borde, mens Frøken Kate så til med lidt tunge Øjenlåg, siddende i en Hjørnesofa ved Siden af Frøken Fanny Schleppegrell, en Dame med Underbid, der forberedte sig til Hofdame.

Karl satte sig ved Siden af dem, og Frøken Schleppegrell spurgte, om det sneede endnu. Det var afskyeligt for Ens Fodtøj med det evige Sjap.

Kate sagde pludselig til Karl: Véd De hvad? jeg havde tænkt mig Dem ganske anderledes.

-Så-å? sagde Karl ret uberørt.

-Ja, sagde Kate, jeg havde oprigtig talt tænkt mig Dem adskilligt morsommere.

Hun sad lidt og så ud mod de to arbejdende Whistborde, og så sagde hun:

-Foregår dette hver Søndag?

Karl brast i Latter, så de lo sammen.

Julius meldte, at Theen var inde; men Generalinden sagde:

-Vi venter Admiralen.

Admiral Schleppegrell gik efter Kaffen i "Athenæum", mens han lagde Vejen både frem og tilbage gennem Østergade et Par Gange, og han kom ikke tilbage indenbords før på Slaget.

Men Julius sagde:

-Admiralen er i Gangen.

De brød op fra Whistbordene, og midt mellem Diskussionen om Spillene hørte man Fru Schleppegrell, der altid talte lidt i Diskanten, sige til Fru Mourier:

-Gud, Vilhelmine, kalder Du det en Ulejlighed?

Man skriver kort og godt sine Ordre bag på et Brevkort....

Admiralinden talte om "Printemps".

Der hørtes et Godaften henne fra Kabinetsdøren, og Admiralen, der stod og gned sig i Hænderne efter Vandringen, sagde:

-Nu skal det være rent galt med Fru Aline....

-Gud, Schleppegrell, hvordanne? Generalinden gik et Par Skridt imod ham.

-Ja, Vedel sagde det, at Fyren er nok rejst fra hende--og der skal hun sidde....

Fru von Eichbaum havde--der var et Øjeblik stille--ført Hænderne op til sine Øjne:

-Aa, den Stakkel, sagde hun sagte.

-Ja, sagde Admiralen, der bød Armen til Fru Mourier: Vedel sagde s'gu det.

De begyndte at gå ind til Bordet, mens man, midt under Støjen fra Stolene, hørte Fru Schleppegrell sige med sin lidt skingrende Stemme:

-Ja, dér har vi Mandfolkene.

Og Karl, der skød Stole frem til Frøken Fanny og Kate, mumlede:

-Så, skal det nu gå ud over Mandfolkene.

Kate, der hørte det, gav sig til at le, og Karl sagde:

-Hvad ler De af?

-Hm, sagde Kate og slog ganske lidt med Hovedet: jeg tænkte kun, de har vel været to om Fornøjelsen.

Oppe ved den anden Bordende blev Fru Schleppegrell ved at tale hidsigt og halvsagte, ud over Bordet, indtil Fru Mourier, der drak The af en Kontorkop, sagde:

-Ja, det nytter ikke, Anna, Mourier har Ret: de fleste, de ta'er nu en Gang, hvad de kan få....

Admiralen, der lo, sagde: Der er s'gu no'et i det; og Generalinden, der så hen over Kate og Frøken Fanny, ved hvis Plads der stod en Flaske Barnemælk, sagde:

-Ja, jeg finder jo, at....

Men Fru von Eichbaum, der stadig var meget bevæget og havde Tårer i Øjnene, hørte ikke Søsteren, men sagde med en Stemme, som traf hun en Afgørelse:

-Dernede kan Aline jo ikke blive.

Fru Schleppegrell, i hvem det gav et Sæt, så hun drejede Hovedet som en Vipstjert, sagde:

-Men, må jeg spørge, hvor skulde hun da ta'e hen? ... Herhjem kunde Du vel ikke tænke Dig?

Fru von Eichbaum sagde langsomt:

-Det bliver vel vor Sag, Anna. Vi kender dog alle Aline--når hun er sig selv.

Der blev en lille Stilhed, og Admiralen sagde:

-Ja, det er s'gu en forbandet Historie; mens Fru Mourier, der nikkede bestemt, to Gange, ned mod sit Silkebryst, sagde over til Fru von Eichbaum som en Tilståelse:

-Jeg holder nu af hende.

Og man hørte Fru Schleppegrell, der talte igen, sige, i en lang Ordstrøm: Gud, Du véd da, Vilhelmine, at jeg kaster ikke med Sten--

Karl sad og ludede lidt med Hovedet og så over på sin Moder; der var ligesom et Glimt i hans Øjne.

Da de havde rejst sig fra Bordet, stod Fru Mourier henne hos Fru von Eichbaum:

-Du er dog altid den gamle, sagde hun og tog hende kraftigt i begge Hænder.

-Kære Vilhelmine, sagde Fru von Eichbaum: man slår jo dog Kreds om sine. Og rejser ingen anden, rejser jeg.

Karl stod bagved sin Moder og lod sit Overskæg svagt røre ved hendes Skulder, næsten som han kærtegnede den.

-Tak for The, sagde han, halvsagte.

Også Fru Schleppegrell kom derhen: Emilie, sagde hun, Du misforstår dog ikke--Du véd jo, at kom hun....

-Anna, al den Slags Ting, sagde Fru von Eichbaum, dør jo også ud, når der blot ikke tales om det.

Karl var inde i Spisestuen. Han var på én Gang blevet så strålende lystig, at han gjorde Kortkunster for Kate og Frøken Fanny. Så lod han Kortene som en Dobbeltstråle falde ned på Bordet.

-Ka' De det? sagde han.

Kate, der tog Kortene, sagde:

-Nu er De lystig nok.

-Ja, sagde Karl og så hende lige ind i Ansigtet, mens han slog den ene Hånd imod den anden: for imorgen skal jeg i Dameselskab.

... Familien Schleppegrell gik hjemad efter at have sat Fru Mourier og Kate af ved deres Port. Admiralinden gik foran med Fanny. De talte om Kate:

-Ja, Fanny, sagde Admiralinden: men jeg vilde jo i dit Sted alligevel nytte Lejligheden til at tale Fransk. Pigebarnet har dog været hele to Aar i Lausanne.

-Schleppegrell, sagde hun og tog sammen i sine Skørter, mens hun standsede: Ænderne var fra Malle Bardenfleth på Vallø.

... Fru von Eichbaum og Karl var kommen over hos sig selv, og Karl stod i Døren til Dagligstuen.

-Véd Du, Karl, sagde Fru von Eichbaum: Kate er jo sød, men, synes jeg, nok lidt urolig.

-Hun er vist meget grinagtig, sagde Karl, der trak i Overskægget.

-Ja, men hun må dog poleres.

Fru von Eichbaum gjorde en ganske lille afværgende Bevægelse med Hånden:

-Hun har en ganske egen Måde at sætte sig på i en Stol og sådanne. Men på det kender jeg jo Mourier--med sine dristige Idéer.

Fru von Eichbaum dækkede sit Kniplebrædt til, mens hun sagde:

-Lille Ida Brandt har vel ikke fri på Tirsdag?

-Nej, de slipper kun af Buret hver tredje Uge.

-Det var Skade, sagde Fru von Eichbaum.

Karl gik.

Fru von Eichbaum syslede længe endnu, før hun slukkede og gik ind. Døren mellem Dagligstuen og Kabinettet havde hun vist glemt at lukke. Det hændte oftere i den sidste Tid.

... Hjemme havde Fru Mourier og Kate nydt et Eftermåltid i deres Spisestue.

-Vorherre bevare mig vel, der skal vi vel kun en Gang om Måned.

Fru Mourier svarede ikke, men Kate sagde:

-Nå, han er da den bedste ... Ham kan man da få no'et at vide af.

Hun mente Karl.

Kate gav Moderen Godnatkys og trak sig tilbage til Viktoria.

Næste Morgen kom der Telegram fra Mourier, at han havde købt "Ludvigsbakke". Fru von Eichbaum, der skulde i Butikker med Vilhelmine, kom, da Fru Mourier og Kate skulde til Frokostbordet. Hun spiste ellers ikke så gerne deroppe på Grund af Hundene.

-Du, sagde hun til Generalinden: de Dyr, man får ikke sin rette Madro.

Men idag blev hun i Anledning af Nyheden.

-Nå, sagde Kate, så er det jo gjort. Men Engelholm vilde rigtignok have været stadseligere.

Alligevel syntes Kate, de burde drikke på Begivenheden, og hun lod Viktoria hente en Flaske Bourgogne af den, der havde ligget i Kælderen hjemme i Aarhus fra hendes Dåb.

De tre Damer klinkede.

-Ja, sagde Fru von Eichbaum: til Lykke, Vilhelmine, til Lykke.

Kate skød sit Glas frem:

-Det er vel mig, der skal ha'e Gården. Hun tømte Bægret og fortsatte:

-Men så kan man idetmindste få et Par Ridehopper herover, for Besætningen følger da med.

-Et Par, Kate?....

-Ja, no'en må der jo ride med mig, sagde Kate: Karl kan vel gøre det. når vi har Hestene....

-Ja, hvis han bare havde Tid fra Kontoret, sagde Fru von Eichbaum.

Kate drak et Glas Bourgogne til, på Ankomsten af Hopperne.

* * * * *

Det blev Mandag Aften.

Frøknerne, der havde haft Dagvagt, havde Festkjolerne liggende udbredte på Sengene. Men Ida, der havde sat Lys i Stagerne hos Frøken Helgesen, havde travlt og løb op og løb ned. Der var stadig mer, der kunde pynte på Frøken Helgesens Bord: Asietter og Blomsterglas og tre Glasskåle--og alt kom det ud af Chatollet som af en Tryllekunstners Hat. Der var også de fem små Lamper, dem kunde man tænde mellem Blomsterne. Ida bragte dem ned og stillede dem op.

Frøken Helgesen, der var i grå Kjole med matte Silkelæg, sagde:

-Tak, Brandt, Tak, ja, vi går det jo på en Måde sammen.

-Det er kun så dejligt, det kan bruges, sagde Ida, der smilte og ordnede. Blomster måtte der nu, i en Krans, om hvert Buddingefad.

-Men det bli'r kønt. sagde Ida, der selv gik et Skridt tilbage for at se: Hvor alt det gamle Sølvtøj dog skinnede, og hvor længe det var, siden det var blevet brugt.

Frøken Helgesen, der ligesom vilde fæste Øjnene ved noget, der var hendes eget, sagde og trak lidt op i det Krone-forsynede Kort, der var stukket ned i Mosset:

-Hr. von Eichbaums Træ er sjældent.

Karl von Eichbaums "Gloire de Dijon" rankede sig stoltelig midt på Gulvet. Frøken Helgesen havde allerede værnet hver af de gule Kalke med små hvide Papirsgarneringer.

-Ja, sagde Ida og så ind i en af de gule Knopper: den er så smuk.

-Men hvad er Klokken, fo'r hun sammen. Alle Frøknernes Blomstergaver skulde flyttes fra Fødselsdagsbordet over på den ene Ende af Spisebordet. Frøken Helgesen bar og Ida stillede sammen. Det blev til en hel Krans, om Frøken Helgesens Plads, af Urtepotter og Blomsterkoste.

-Hvor Kjærs er nydelig, sagde Ida.

-Alle har været så venlige, sagde Frøken Helgesen, der begyndte at få Værtindefeber og ikke rigtig så noget mere, men sagde:

-Mon der også bliver Stole nok.

-Dem flytter vi ned fra os, sagde Ida, der blev ved at ordne. Frøken Boserup havde skænket en Hjerteblomst, der lugtede en Smule stygt og som så ud, som var den om Morgenens kommen i Potte fra et større Bed.

-Den stiller vi på Sybordet, sagde Ida.

Det bankede, men det var kun Frøken Kjær.

-Nej-nej, så her er sjov, sagde hun og blev stående midt for Bordenden: Det var dog storartet.

Alle Lys var tændte og tre Lamper skinnede over Blomsterne.

-Ikke? sagde Ida og virrede glad med Hovedet. Men se så nu, sagde hun, og hun tændte de små Lamper, gule og røde, rundt på Bordet.

-Nej, det var storartet, sagde Kjær igen og så ud over Sølvøj og Blomster og Buddinger: det var brillant.

-Ja, sagde Frøken Helgesen, her er ganske festligt. Og Stuen er jo heller ikke så lille.

Ida vilde løbe, da det bankede igen. Det var en Portør, der skulde hilse fra Dr. Qvam. Dr. Qvam havde i sidste Nu også måttet give noget og havde på Hjørnet af Frederiksborggade købt en Kasse Konfektblommer med en koloreret Spanierinde på Låget.

-Det er Prinsesseblommer, sagde Frøken Kjær, der kendte Emballagen. Frøken Helgesen stillede Frugterne hen:

-Det er så kønt af Lægerne, at de viser En en Opmærksomhed.

Ida var oppe på Værelset, hvor den gule Kjole endnu lå i et stort Musselin. Hun havde lige fået Spritlampen tændt foran Spejlet, da det bankede. Det var Frøken Boserup, der virkelig måtte "låne no'et til om Halsen".

-Flammer De Håret? sagde hun pludselig til Ida henne midt fra Gulvet.

-Ja, jeg vilde kun forsøge, sagde Ida og blev blodrød.

Boserup havde i en af Idas Skuffer fundet et Tylssjal med lange Ender.

-Bruger De de to Nåle, sagde hun pludselig og pegede på en Solitaire, som hun tog og fæstede i Sjalet, mens hun iøvrigt forment, at "Flammer" bare gjorde Ansigtet gammelt.

-Nej, det er da egentlig kønt i Lyset, sagde Ida.

-Nå, når man vil ha'e den Ulejlighed. Det skulde ikke være mig. Men Lysten er jo forskellig her i Verden. Farvel sålænge.

Ida låsede Døren; nu vilde hun være alene, nu hun skulde ha'e Kjolen på.

Nede var Frøknerne komne, én efter én, mens hver Nyankommen hilstes med Udbrud over hendes Klæder: Nej, se Friis, nej, se Friis, råbte de, og der blev igen mer stille; ingen vidste rigtig, hvad de skulde sige, fordi hver syntes, de måtte sige noget andet end almindeligt; og de begyndte for sjette Gang at tale om Bordet, der stod midt i Stuen næsten ligesom for fint--medens Frøken Helgesen blev ved at gentage, at de måtte dog sætte sig; og Frøknerne sad langs Væggene, med Skoene frem under Kjolen, som om de aldrig havde været her før.

Kun Frøken Friis tog, fra en Lænestol lidt ude på Gulvet, med Hænderne over Kors i sit Skød, et Overblik over Tingene og standsede Blikket ved Frilandsplanten på Sybordet.

-Det er da Boserups, sagde hun til Kjær: Gud, hvor det ligner hende i Prisen. Men Bordet er pænt.

-Det er Ida, der har dækket det, sagde Frøken Kjær, der gik omkring til alle Mennesker og sagde: Det er Ida. Hun kaldte hende altid ved Fornavn, når hun ikke selv var tilstede.

Ida syntes næsten hun blev helt rød, mens hun stod udenfor Døren og åbnede den og kom ind og Kjær råbte:

-"Jomfruen" har flammet Håret.

Alle Damerne rejste sig fra deres Pladser og Frøken Kjær og Frøken Friis klappede i Hænderne, til de alle fulgte efter, mens Ida stod helt rød i Kinderne i Lyset, og der dannede sig en hel Kreds om den gule Kjole.

-Hun er knusende, sagde Frøken Kjær, der brød ud af Kredsen, og tog om Ida, som vilde hun mase hende.

Der var blevet lidt livligere, og man hørte Frøken Helgesen sige: Ja, så kunde vi vel snart begynde, da det bankede igen. Det var Eichbaum og Qvam. der rystede Frøken Helgesens Hånd og sagde: Ja, der er s'gu ingen, der har bedt os, men vi går ind på vort Ansigt. Imens gik Karl rundt og bukkede med hængende Skuldre, i en parisisk Redingote, hvis Foer knitrede lidt, når han rørte sig.

Frøken Helgesen, der var ganske smigret ved hans formelle Væsen, sagde:

-Hr. von Eichbaum, det var en så smuk Opmærksomhed; og hun tog om hans lange og kølige Hånd, før Karl bukkede videre, mens Josefine, højbarmet og med Husarsnore på Kjolen, bad Saucen om og Damerne begyndte, lidt langsomt og halvt højtideligt, at tage for sig af Buddingen. Men Qvam, der stod og så rundt på de mange stramme Frøken-Korsetter, sagde til Frøken Kås:

-Dette er s'gu for alvorligt.

Og han tog Madeira'en og begyndte at skænke i Glassene for at hæve Stemningen. Frøken Brandt, sagde han, De må hjælpe mig....

Ida kom frem af Krogen ved Hjerteblosten, hvor Frøken Friis lige til nu havde undersøgt den gule Kjole som en Art Fagmand, og hun tog Bakken med Glassene.

-Er det Dem, der byder, sagde Karl så underligt sagte og tog et Glas.

Han blev stående med sit Glas:

-De er så køn, sagde han med den samme Røst, og hun syntes, hun slet ikke kendte hans Stemme.

Hun så ikke op, mens hun sagde noget--det var vel noget om hans Blomst.

-Man måtte jo gøre noget for at være velkommen, sagde Karl, men det var, som om han sagde hende en hemmelig Ting.

Så kom Kjær bagfra og tog om Idas Liv:

-Ja, er hun ikke nydelig, sagde hun og ligesom vuggede hende ind til sig.

-Jo, man kender slet ikke Damerne igen, sagde Karl.

-Nej, sagde Frøken Kjær: vi kommer også så sjældent i Klæderne.

Ida gik videre. Det var, som om hun var så myg i Linjerne og ligesom så kælen i Figuren, mens hun bøjede sig frem over Frøknerne og bed dem.

-Hvad har Kjolen kostet? sagde Boserup, da Ida kom forbi, og hendes Sidemand lo. Qvam fortalte Historier nede ved Bordenden, og Damerne flyttede Stolene sammen og rejste sig og tog selv. Ida hørte, at nu lo også Karl, deroppe hos Kjær.

-Det er Frøkenen, der har lavet Buddingen, blev Josefine ved at sige, mens hun bød om.

Der blev en stor Jubel, da Døren gik op for Frøken Koch, og Qvam råbte: Skål, Frøken Koch; mens de alle klinkede.

-Nå, der er også Mandfolk, sagde Frøken Koch, der ikke var i andet Festskrud end en ren Krave.

-Ja, to, sagde Karl og bukkede.

-Det ser jeg, sagde Frøken Koch, og de lo igen.

De begyndte at le af ingenting og talte højt, forbi hinanden, mens Frøken Boserup diskuterede om Foreningen og Frøken Kjær og Frøken Krohn lavede sig Brystbuketter af Blomsterne fra Bordet.

-Kjær stjæler, Kjær stjæler, råbte de oppe fra.

-Nu bli'er her livligt, sagde Ida, hun gik Karl forbi med strålende Ansigt.

Frøken Boserup blev ved med Foreningen: der var naturligvis ingen Tilslutning på Frederiks.

Men Qvam råbte nede fra Bordenden:

-Det vil vi ikke høre, det vil vi ikke høre; og slog med sin Ske i Tallerkenen.

-Det vil vi ikke høre, det vil vi ikke høre, råbte de alle i Kor.

Alle Skeerne gik pludselig mod Tallerkenerne--undtagen Frøken Helgesens og Frøken Boserups--og alle Damerne lo, mens Boserup sagde og rykkede tilbage på sin Stol: Jeg vidste ikke, her var Børne-Fremmede.

-Det er her, sagde Qvam, og Skeerne klaprede.

-Hys, sagde Frøken Helgesen.

Der lød to Slag på Døren.

-Hys, Patienterne kan høre os. Det var Nattevagten.

Pludselig blev de stille allesammen, med samme Udtryk i deres Ansigter; og de hørte Døren gå, igen, ind til "den urolige Gang".

-Pyt, sagde Qvam: de larmer s'gu så tit.

Men Frøken Kås, der benyttede sig af Stilheden, rejste sig, mens Frøken Helgesen ligesom af sig selv kom op ved Hæderspladsen med Blomsterne, og Frøken Kås slog på sit Glas.

Karl gled hen forbi Ida. De havde kun talt lidt, men han var ligesom altid, hvor hun var.

-Skal De ikke sidde, sagde han.

Hun satte sig på Stolen, hvor han stod.

-Er her ikke varmt? sagde hun kun og tog sig op til sin Pande.

Frøken Kås talte, men ligesom med halv Stemme, som om Nattevagtens Slag på Døren lød i deres Øren endnu, for Frøken Helgesen, der "hørte til dem, der hævede Standens Anseelse".

-Så bryder vi ud i en stille Jubel, sagde Qvam.

Han slog Takt med Hånden og hviskede ni Hurraer, som de andre stemte i, hviskende ligesom han, med fremskudte Læber, mens de lo sagte.

-Det var det, sagde Qvam: så højt skriger man Hurra på sjette Afdeling.

-Nu klinkes der, sagde han, og listende på Tæerne, med Glasset i Hånden, gik han forrest, mens de andre listede efter, trædende fint i Gulvet, i Gåsegang op til Helgesen:

-Hurra-ra-a, sagde Qvam.

-Og Tak for Madeira'en.

Frøken Koch sagde: Nå, jeg må vel med, og hun skred bag efter Ida, med et tomt Glas. Men Frøken Boserup sagde nede fra Bordet:

-Undskyld, at jeg klinker fra min Plads.

-Ja, jeg takker først og fremmest Dem, sagde Frøken Helgesen og klinkede med Ida.

-Ja, sagde Ida og hun blev stående og så ud over Blomster og Lys og dem alle: her er blevet så dejligt iaften.

Josefine, der havde hentet Vinforstærkning oppe hos Ida, stod nede ved Døren med Frøken Kjær:

-Hvor er hun køn i Ansigtet, sagde hun.

Frøken Koch vendte sig med sit tomme Glas: Er her no'et til Bægeret? Josefine løb til og fyldte Plejemoderens Glas: Ja, Tak for godt Naboskab, sagde Frøken Koch til Frøken Helgesen.

-Her var Deres Plads, hviskede Karl til Ida.

Og Ida satte sig som før.

Men Frøken Koch mente nok, at nu var det Kaffetid, hvis de skulde have Kaffe. Qvam bød hende en Cigar, og Karl lod Cigaretter gå omkring, mens de alle, hemmeligt, så på hans fine Cigaretetui af Sølv: Må vi? sagde Frøken Kjær op mod Frøken Helgesen. Men Frøken Friis var umådelig dygtig i Rygekunsten og kunde blæse blå Røgringe ned omkring de hvide Lys, før de løstes op.

-Se, sagde Ida. Hun fulgte den fine Røg.

-Nu skal vi synge, sagde Frøken Krohn.

Frøken Helgesen vilde gøre Indvendinger, men Frøken Krohn sagde: Vi nynner naturligvis bare-- det gør vi tit på Værelserne.

-Ida, sagde hun, syng for. Vi ta'er "Flyv, Fugl, flyv"....

De flyttede Stolene lidt ud, og halvt nynnende, mens de så ind i Lysene, sang de sagte:

Flyv, Fugl, flyv over Furesøens Vove, Snart kommer Natten så sort. Alt ligger Sol bag de dæmrende Skove, Dagen har listet sig bort. Flyv du kun hjem til din elskede Mage, Til de gulnæbbede Små; Og når imorgen du kommer Tilbage, Sig mig så alt, hvad du så.

De blev ved at synge, halv højt, som sang de langt borte, bag en lukket Dør. Frøken Kjær vuggede sig sagte frem og tilbage, og Frøken Helgesen sang med, med sin Alt. Josefine, der stod ved Døren som på Vagt, nynnede også, med Hænderne på sine Hfter:

Flyv, Fugl, flyv over Furesøens Bølge, Stræk dine Vinger nu vel. Ser Du to Elskende, dem skal Du følge, Dybt skal Du spejde deres Fjed. Er jeg en Sanger, så må jeg og vide Kærligheds jublende Lyst. Alt, hvad et Hjerter kan føle og lide, Burde jo tolke min Røst.

De holdt op at synge, men ingen rørte sig.

-Nu har de købt "Bakken", sagde Karl.

-Har de? hun vendte sig halvt imod ham. Tårene stod hende i Øjnene.

-Ja.

De begyndte at synge igen.

-Vil de rive Hovedbygningen ned? spurgte Ida langsomt og ganske sagte.

-Ja, sagde Karl.

De andre blev ved at synge, men Karl sagde, og Ida hørte knapt Ordene:

-Vi skulde haft den.

Ida rørte sig ikke.

Men pludselig afbrød Qvam Sangen:

-Skal her synges, skal her også være Mørkning. Og han gav sig til at puste Lysene ud i Armstagerne, mens Frøken Friis lo og hjalp ham.

-Så, sagde Qvam: nu også de store Lamper. Men Stjernerne skal skinne. Og Idas små Lamper lod han brænde.

-Men så må vi også åbne Kakkellovnsdøren, sagde Frøken Kjær. Hun kunde ikke få Døren lukket op og hun sagde: Ida, hjælp mig. Ida rejste sig og lukkede Døren op. Sid her, sagde Frøken Kjær og trak hende ned på den lille Puf.

-Så, sagde Qvam, nu er Belysningen gunstig.

De begyndte at synge igen, måske lidt langsommere--med Ansigterne vendte mod de glødende Kul. Ida havde lukket sine Øjne:

Flyv, Fugl, flyv over Furesøens Brusen, Dybt drager Natten sit Suk, Træerne hviske med ængstelig Susen, Hilse: God Nat--med et Buk. Har Du ej lyttet til mangefold Smerte, Selv hos den vingede Flok? Sig et: God Nat, til mit bævende Hjerter, Sig det, Du véd det jo nok.

Sangen hørte op. Rundtom i Mørket så man Cigaretternes små Lys og Frøken Kochs store Cigar ligesom et Fyr.

-Kan De ingen Sang om Jylland? sagde Karl halvhøjt, henne fra Mørket.

-Jo, det kan Ida, sagde Frøken Krohn.

-Aa, ja, syng en, sagde Frøken Berg. Ida havde ikke svaret.

-Syng, hviskede Frøken Kjær.

Med Øjnene op i Mørket, klart men meget sagte, mens det så ud, som åbnede hun blot Læberne halvt, sang Ida Sangen til Jylland:

Jylland mellem tvende Have Som en Runesten er lagt. Runerne er Kæmpegrave, Inde midt i Skovens Pragt, Og på Heden alvorstor, Her, hvor Ørkenens Luftsyn bor.

Hun standsede næppe efter det første Vers, men blev kun ved at synge. Frøken Kjær havde støttet sit Hoved til hendes Skulder:

Jylland! Du er Hovedlandet, Højland med Skov-Ensomhed! Vildt i Vest med Klittag Sandet Løfter sig i Bjerges Sted. Østersø og Nordhavs Vand Favnes over Skagens Strand.

-Den er s'gu køn, sagde Qvam, da Ida holdt op; men Karl talte ikke, han stirrede bare på hendes Ansigt.

-Kom nu, Eichbaum, sagde Qvam: nu skal der, Herren hjælpe mig, danses.

De råbte og lo halvhøjt, i Mørket: Men er De gal, Hr. Doktor, sagde Frøken Helgesen, der elskede at danse.

Men Qvam havde tændt en Vokstændstik. Pas på alle Tingene, pas på Tingene, råbte Frøken Kjær, der havde rejst sig, som vilde hun selv holde på dem. Og i et Sekund var Bordet flyttet til Side og Stolene væk.

Frøken Kjær og Frøken Krohn sang, stadig halvhøjt, henne fra Kakkellovnen, mens Qvam svang Frøken Helgesen, så Trinnene lød i Mørket:

Smukke Pige med det sorte Hår Se lidt på mig! Føl, hvor stormende mit Hjerte slår; Jeg elsker Dig. Nej, Hr. Jæger, nej, lad mig gå min Vej, Hvis Mama det så, vil jeg Utag få ... Paperla, paperla, paperla, paperla, perlapap. Det tror jeg knap.

-Skal vi, sagde Karl og bukkede. Han tog Frøken Friis.

Ida sang med. Det var som hendes Stemme førte de andres, i en større Glæde, og hun vidste det ikke selv.

-Det er godt, sagde Qvam. Han og Frøken Helgesen svang sig forbi i Halvmørket som et Par store Skygger. Der gled Karl forbi, så rank, med Frøken Friis.

-Lad os, sagde Frøken Kås til Frøken Boserup, og de begyndte at danse, mens Frøken Boserup var Herre.

Pige med den skære Liljehud, Skæmt ikke nu. Ræk mig din Hånd og bliv min hulde Brud! Hvad svarer Du?

Når De lover mig, fast ubrødelig At til sidste Stund mig De elsker kun-- Paperla, paperla, paperla, perlapap. Det sker vel knap.

Qvam skubbede til Josefine, der var kommen lidt frem for at se Plejemoderen svinge sig.

-Det er nu dejligt, sagde Frøken Helgesen, da de havde standset.

Der var ingen, der sang, uden Frøken Kjær og nu Frøken Friis, da Eichbaum havde sluppet hende.

-Kom, sagde Karl, og Ida fulgte ham.

De talte ikke, mens de dansede langsomt, inde i Mørket. Frøken Kjær, der stadig sad på Puffen, sang sagtere. I de små Lamper blussede Vægerne som hastigt flammende Blus, indtil de slukkedes.

-De har holdt op at synge, hviskede Ida.

Der var stille lidt, som var de alle trætte, og rundt om var Cigaretternes Smålys gået ud.

-Så var det vel bedst, vi fik illumineret Ansigterne, sagde Frøken Koch og hun begyndte at tænde Lysene igen. Rundt om så Frøknerne, der missede med Øjnene i Skæret, ud som de vågnede.

-Nå, sagde Qvam: skal vi så klinke med Frøken Brandt. Det er s'gu dog hende, der har lavet Buddingen.

Han kinkede med Ida, og Frøken Kjær løb til, mens de alle fik Glas i Hænderne.

-Ja, det har hun fortjent, sagde Frøken Kjær.

Josefine, der stod ved Bordet og satte Tallerkener sammen, prikkede bagfra Ida på Ryggen og vilde også klinker, i Smug:

-Det er nu det første Glas, jeg drikker, sagde hun og hun havde Tårer i Øjnene.

Karl kom hen til Ida og stødte sit Glas mod hendes:

-Tak, sagde han.

Lidt efter brød de op, men Ida vilde blive og hjælpe

Frøken Helgesen til Natten. Hun sagde Farvel til Qvam, der allerede stod i Døren, og til Karl.

-Godnat, sagde hun og tog hans Hånd.

-Godaften, sagde Karl og bestandig med den samme Stemme.

Ida blev hos Frøken Helgesen. De satte Blomsterne i Vand og de dækkede af Bordet. Ida slog Sofaen ned og redte Frøken Helgesens Seng. Så gik hun.

Der var stille på de Uroliges Gang og lyst i Frøken Petersens Vagt. Ida gik langsomt op med sit Lys.

-Det er mig, sagde Karl pludselig oppe fra Trappens Mørke.

Ida fo'r ikke sammen og svarede ikke; hendes Ansigt var kun blegt bag det løftede Lys, mens hun åbnede sin Dør og lukkede den bag dem.

-Turde jeg komme? hviskede Karl.

Ida smilte op i hans Ansigt:

-Ja, sagde hun.

* * * * *

Det var ud på Morgenens.

Karl sad på Kanten af Idas Seng.

-Ida, sagde han, er Du vred på mig?

Ida lå med lukkede Øjne.

-Hvorfor? sagde hun kun.

Og lidt efter sagde hun og slog Øjnene op:

-Jeg vidste det jo.

Karl blev siddende på Sengen--og måske troede han virkelig, at han elskede, at det var første Gang i sit Liv, han elskede.

-Godnat Pus, hviskede han.

Ida førte langsomt Hånden hen over sin Pande:

-Kys mig der, sagde hun.

Hun lå igen med lukkede Øjne:

-Tak. Og vil Du love mig én Ting--hun åbnede Øjnene, men lukkede dem igen, som om det at se ham pludselig voldte hende Smerte--: at sige mig, når Du en Gang går fra mig.

Karl svarede ikke. Men alligevel tog Ida hans Hånd og førte den op mod sin Kind som til tusind Kærtegn.

-Tak, sagde hun igen.

* * * * *

Sneen knirkede under Karls Fødder.

-Og hvorfor Fanden skulde vi ikke kunne gifte os? blev han ved at sige til sig selv.

* * * * *

Tredie bog

Den rigtige Frost var kommen.

Det var klare og høje Morgener med Sne over Vejen og Sne vidt ud over den frosne Sø. Ida trådte så rank i Gangstien, medens Rytterne kom to og tre, i hastigt Trav, fra Østerbro, på dampende Heste.

-Halløj, sagde Ida til en Dreng, der faldt på en Glidebane.

-Halløj, råbte han igen og var oppe og fløj videre.

To gamle Herrer havde også set til.

-Op igen, sagde den ene, og han lo til Ida: det er Ungdommen.

Alle de gamle Morgenherrer skulde snakke med Ida, når der var blot et Ord at lægge ind; og Ida nikkede:

-Ja, Hr. Herredsfoged, sagde hun; hun kendte dem alle, de gamle Herrer.

De to Gamle gik videre, og den ene sagde--han havde Øreklapper--langsomt og tydeligt:

-Det er dejligt, De, at se på et sundt Ansigt.

Den anden blev stående lidt og så efter Ida--der var også noget ligesom en egen Rejsning over hende, over Hofferne--:

-Ja, Ungdommen bli'er køn i Solen.

Henne ved Arbejderboligerne kom Boserup og Kås skridtende frem mod Ida i store Galocher.

-Det er noget sent, De går hjemmefra, sagde Frøken Kås, idet hun gik forbi.

-Ja, sagde Ida og blev ved at gå: jeg vil helst gå i Solens Skin.

-Men sikken dejlig Morgen, sagde hun; hun var allerede nogle Skridt fra dem.

-Ja, det fryser otte Grader, halvraabte Kås, der var i sorte Vanter.

-Aa, Kulden varmer, råbte Ida tilbage.

-Ikke at tale om Skindkåben, sagde Boserup, der slet ikke var standset og allerede var en halv Snes Træer fremme. Hun talte om, at man vel også burde klæde sig en Smule efter Stillingen.

-Ja, sagde Kås, der gik og tænkte på Ida (det var, ligesom Ida aldrig havde nogenting at sige sine Kolleger mer, hvad der krænkede dem):

-Hun er nu blevet svært højhælet i den sidste Tid.

Ida vendte, næsten helt henne ved Østerbro, og løftede sit Slør: Jo, nu var Farvandet frit; og hun gik tilbage, med Solen i sin Ryg, og smuttede ind om Hjørnet ved Rørholm. Den gamle Tandløse lukkede Døren op til et Kabinet, som havde han ventet hende.

-Der er varmt, sagde han.

-Ja, Tak....

-De gi'er os nok som sædvanlig. Ida fik Kåben af og Bordet rykket frem i Stuen og Magasinovnsdøren op, hvor alle Kullene brasede.

Den Tandløse nikkede og havde lukket Døren, hvor han stille slog Klappen ned (der var noget over Kelner Ellingsen, når han opfyldte sine Pligter, der mindede lidt om en underordnet Kirkebetjent, som åbner Stolestaderne for Lejere under en Højmesse) før han gik for at bestille Frokosten.

Ida dækkede selv og hun lagde Violer hen til Karl og hun fik Smørkagen ud af sit Papir: så dejlig frisk den var. Det slog et Slag på Døren med en Stok:

-Godmorgen, sagde Karl: Du har s'gu også altid noget at pakke ud....

-Godmorgen.

Han kyssede hende på Kinden og fik sin Overfrakke hængt hen.

-Her er da varmt, sagde Ida og strøg sin Kind mod hans, mens hun så op på ham, ufravendt. Hun vilde så gerne blive stående sådan, et Øjeblik, og se ham lige ind i hans Øjne.

-Her er s'gu dejligt, sagde Karl, der kom til Sæde og huggede i Frokosten, mens Ilden bagte hans Ben.

Ida sad og lo:

-Nu har Du det godt, sagde hun.

-Ja, sagde Karl, der dyppede ristet Brød i sit Æg og så ud over Bordet og over mod hende:

-Dette er det bedste Måltid på Dagen.

Ida skar Smørkagen for--hun havde lidt mange Småbevægelser, når hun var så glad--:

-Den er fra Vimmelskafte, sagde hun og gjorde et Kast med sit Hoved med en Bevægelse, der egentlig var Olivias.

-Gud bevar's; Karl tog et Stykke: Ja, Du stryger s'gu rundt, sagde han med lidt blød Stemme.

-Ja, lo Ida og nikkede. Hun havde fået den Vane at gøre sådan mærkelig runde Øjne, når hun var glad.

Karl blev ved at spise, med sine Jockeyben strakt frem foran Ilden, langsomt, det ene Stykke efter det andet. Men Ida skubbede til sin Kop og til sin Tallerken for at få Plads og fortælle:

-Nej, for nu må Du høre--det er utroligt....

Det var en Historie, en lang Historie om en Flaske "Drikke"....

-Nå, således, sagde Karl: Ja, I tømmer s'gu Småbægrene derovre.

-Jeg da ikke, sagde Ida og tog hans Hånd over Bordet.

-Nej--Du behøver det vel ikke ... Man skal vel ikke have både i Pose og i Sæk.

-Karl....

Men "Drikken" var en Flaske Dôm, og Frøken Friis havde sat Flasken lige ind i Gangskabet, midt for--det er osse utroligt--og så kom Profossen, da Petersen stod der ... med det åbne Skab--og han så den--ligestraks--nå, å, som han blev, Du véd det ikke....

Karl var færdig med at spise og sad og skød store Ringe ud i Luften fra sin Cigaret.

-Og nu tror jeg ikke, at Friis bli'r Assistent, sluttede Ida, med forskrækkede Øjne.

-Det var da Skade, sagde Karl. Men Friis hører vistnok til dem, der hytter sig.

-Men, og Ida gjorde to Nik: hun har kun fem og tyve Kroner om Måned.

Hun havde rejst sig og stod bag Karl og gned sin Hage hen over hans Hår, mens Karl sad og ligesom sagte brummede:

-Men Profossen skulde s'gu være ansat i Rom, sagde han.

Ida lagde begge sine Hænder om hans Kinder:

-Hvorfor?

-Jo, for de, der løber rundt om Paven, ser s'gu sådan ud i Ansigtet.

Ida blev ved at le, mens hun lagde sig ned på Gulvet og støttede Albuen mod hans Knæ. Sådan tav de lidt, til Karl sagde:

-Véd Du, nu rejser Moderen--sikkert.

-Rejser? hvorhen? det gav et lille Sæt i Ida.

-Til Genève. Han slog et Smæld med Læberne.

-Bedstemoder Aline skal s'gu drives hjem....

-Fru Feddersen? Og din Moder henter hende--Ida så op og igen ned--: Hvor det er kønt af hende.

Det var, ligesom Ida pludselig havde rystet lidt i Mælet, og Karl nikkede eftertænksomt, mens han blev ved at se ind i Ilden:

-Ja, sådan er hun.

Kullene i Ovnene faldt sammen:

-Du, så dømmer (det kom sagte og der var en særlig ligesom udenadlært Klang på "dømmer") så dømmer hun hende da ikke ... så hårdt.

Karl blev ved at se på Kullene:

-Det véd jeg s'gu ikke ... hun dømmer hende vel som de andre--men hun henter hende.

Ida rørte sig ikke, man kunde næsten tro, hun pludselig havde fået Vand i Øjnene.

Karl nikkede igen til Ilden:

-Og hun skal s'gu nok få hende genindsat i sine Værdigheder, sagde han.

Ida svarede ikke, og hun havde taget Hænderne bort fra hans Knæ.

-Hvad tænker Du på? spurgte han.

-På din Mo'r.

Det kom dybt, og hun lagde Hovedet ind mod hans Side, mens Karl førte Hånden over hendes Hår, og Kullene blev ved at falde sammen, lidt efter lidt.

-Du er så behagelig, når Du tier stille, sagde han og blev ved at føre Hånden over hendes Hår--helt blødt, men der var alligevel altid noget ved det, når han kærtegnede hende, ligesom han kærtegnede en Jagthund.

-Og jeg vilde netop en Gang gerne sige så meget.

-Hvad vilde Du så sige? sagde han og tog ikke Hånden fra hendes Hår.

Der gik et Øjeblik:

-Tak, hviskede hun ganske sagte.

Der kom en Trækning ved hans Mundvige, og Hånden søgte ind mod hendes Nakkehår:

-Og jeg får aldrig Lov til at takke Dig.

-Jo, sagde hun og så ikke Ilden mere--hvis Du--en Gang vilde takke ... for Dig selv.

Karl bøjede sig ned over hende; der var det i hans Øjne, som fik dem til at ligne Fløjl.

-Du, Pus, sagde han.

Ida besvarede ikke hans Kærtegn, og hun så ikke op, mens hun sagde--han hørte det knap--:

-For jeg tænker jo altid på din Mo'r, hvad hun vilde tænke.

Der forløb et Sekund.

-Det er s'gu ikke Umagen værd, sagde så Karl og slog over i Tonen.

Men Ida havde rejst sig og hentet hans Frakke (hun fik Øjnene tørrede lidt derhenne imens) og bredte den ud for Varmen med Foeret ind mod Ilden. Hun sad og glattede med Hænderne på den bløde Silke. Hun holdt så meget af den Overfrakke:

-Foeret holder da endnu.

-Ja.

-Hm, og Ida smilte: hvor Du var glad, da Du fik den.

Karl rejste sig og rystede sine lange Ben.

-Det var da osse blevet på Tiden, sagde han og trak Frakken på sig, mens Ida hjalp ham: at få no'et på sig, der kunde gi'e Varme, på de Morgenture.

Også Ida fik Tøjet på: Farvel så, sagde hun og lagde Armene om hans Hals, før hun ringede, og Ellingsen kom ind. Hr. Ellingsen havde en Måde at komme ind ad Døre på, som kom han ind gennem en Sprække. Portemonnæen lå allerede fremme henne bag Karls Tallerken (det var en Ruslæders Herre-Portemonnæ, Ida havde fået sig) og Karl betalte, mens Ida slog sin Skindkrave op, og Hr. Ellingsen gik for at bytte den store Seddel, medens Ida snappede Portemonnæen til sig.

-Farvel, Pus, sagde Karl igen og gyngede hende lidt frem og tilbage, med Hænderne om hendes Liv, medens Ida smilte:

-Farvel.

Hun blev stående lidt:

-Véd Du, jeg er altid så glad, når jeg går.

-Så-å, lo Karl og slap hende.

-Jo, sagde Ida, og hun blev stående tæt ved hans Skulder: for så véd jeg igen--alting.

-Farvel.

Gangdøren slog i. Ida gik altid først, og Karl ventede, til hun var kommen et Stykke. Hr. Ellingsen gav Karl Pengene tilbage, som Eichbaum stak i sin Lomme, og den Tandløse begyndte at servere af, med Hovedet bøjet på Skrå: der var bestilt to Kuverter til ti tre Kvart.

-Her er s'gu Søgning, sagde Karl, der ventede endnu.

-Ja--her er virkelig blevet--Hr. Ellingsen udtalte V'et i "blevet"--ikke så lidt om Formiddagen ... i Forretningstiden.

-Godmorgen.

Ida gik Damer og Herrer forbi og de lysende Træer; hun vidste, at nu var Karl drejet om Hjørnet og gik bagved hende på Gangstien--slængende behageligt, med Stokken i sin Arm og Idas Ryg foran sig, sådan i køn Afstand: dette var s'gu den bedste Cigar, han fik hele Dagen, sagde han hver Morgen til sig selv.

Der kom Ryttere forbi, og der kom Damer forbi: Havannarøg var skam nydelig i sådan stille Luft.

Et Par Løjtnanter red op på Siden af Karl og holdt Hestene an med et "Morgen".

-Morgen, mumlede Karl.

-De går s'gu og ser ud som en Grundejer, sagde den ene, en Knuth.

-Ja, man gør sine Overslag, sagde Karl.

Løjtnanterne lo og blev holdende. De talte om Krydset på Dyrene, mens de to blev ved at holde, til der lød nye Hovslag bag dem, og de to Uniformerede hilste. Det var Kate med Tjeneren, som også halvt holdt Hesten an:

-Godmorgen ... ta'er Deres Mo'r så Billetten imorgen? spurgte hun ned til Karl.

-Det var Bestemmelsen, sagde Karl, der målte Dyret.

-*Bon voyage*, sagde Kate og svippede med sin Pisk.

De to Løjtnanter halvsnærrede noget, om Frøkenen tillod, og Kate sagde:

-Gudbevar's (Knuth havde ligget i Garnison i Aarhus); og de red videre alle tre, langsomt, Kate imellem Officererne:

-Nå, det var den, I ventede på, sagde Karl, der fulgte dem med Øjnene; nu hilste Kate med Hovedet ned til Ida.

-Men hun ri'er s'gu godt, tænkte han og nikkede. Han hvislede ud gennem Tænderne; han havde en mærkelig Signalhvislen, som kunde høres sådan noget som en halv Fjerdingsvej--og Ida, der skred foran, gik langsommere, til han nåede op til hende: det var ligesom han trængte til at tale lidt med hende. Men han sagde ikke andet end:

-Hun ri'er s'gu godt. Og han blev ved at se efter hendes tyveårige Taille, der på Hesteryggen.

-Hun er så køn, sagde Ida, og hendes Øjne strålede mod Karls.

Nu bøjede de om derhenne, mens Karl stadig så efter dem; Løjtnanterne var blevet så bøjelige i Overkroppen:

-Nu skal vel den Smør-Avance også til Husarerne, sagde Karl.

De var kommet til Glidebanen, hvor Drengen dumpede før, og pludselig--det var måske af Glæde, fordi Karl havde kaldt--gav Ida sig til at glide. Hun satte Benene lidt for ungdommelig skrævende, mens hun lo:

-Du vilde s'gu ikke blive graciøs på Skøjter, sagde Karl, og Ida smilte igen.

Så skiltes de på Hjørnet.

Karl gik videre og tænkte på, at han kunde egentlig ligeså godt ride med Kate om Morgenens, for han kom s'gu ikke på Kontoret før alligevel...

-Og det er et dejligt Dyr, sagde han.

Da han kom op på Kontoret, var Frøken Koch derinde. Hun havde Brillerne af--hun havde lige mødt Ida i Mellemporten--og stod og så hen efter von Eichbaum.

Karl fik sine Bøger frem og Kontorstolen drejet op.

--Nå, så Kavalleriet skeler til Smørret, tænkte han. Han begyndte på Bøgerne.

... Ida sov ikke ind, hun lå i det grønne Skær og tænkte på Fru von Eichbaum, der vilde rejse ... Så kønt, det var af hende. Hun rejste for at hente hende og dømte hende ikke.

Ida lå stille og stirrede ind i det lysegrønne Skær.

Tankerne førte hende så langt.

Nede slog Portene op og i.

Ida vilde sende Blomster til Fru von Eichbaum, når hun rejste. Ja, hun vilde sende en Buket ud på Jernbanen.

* * * * *

Fru von Eichbaum og Generalinden sad i Spisestuen foran den lukkede Kuffert, da Fru Mourier arriverede med Kate.

-Men, Emilie, sagde Fru Mourier, rejser Du i Silke?

-Gud, Vilhelmine, altid. Det er da det eneste praktiske. Silke ryster man jo Støvet af.

Generalinden tog Replikken op, mens Fru von Eichbaum kaldte på Julius, og sagde:

-Nej, rejse i Uld, vi, Du, som hader Smuds.

Kate, der havde en stor Mappe under Armen og stod i Spisestuen, med Læberne skudte frem, som vilde hun fløjte, men beholdt Lyden for sig selv, spurgte, om de vilde se Tegningen til Hovedbygningen på Ludvigsbakke.

-Lille Kate, at se Tegninger nu; det var Fru von Eichbaum, der talte: Minuttet før man skal rejse....

-Der er da en Time til, sagde Kate.

Men Fru von Eichbaum tog altid hjemme fra bestemt en halv Time før, "som om man vidste, hvad der i det sidste Nu kunde hænde".

De kom alle ned i Drosken og kørte af sted, med Julius på Bukken. Fru Mourier talte om, at hun kom vist også til at rejse, om nogle Dage--til Aarhus.

Mourier skrev jo, at de måtte gi'e de to Middage.

-Med Gårdene selv kunde det jo være det samme. Men det var de Forpagtere og Godsforvaltere, som Mourier mente måtte be'es som de plejede ... Og man er jo dog altid afhængig, sagde Fru Mourier, i Tider med den Konkurrence.

-Deri gi'er jeg virkelig Mourier Ret, sagde Fru von Eichbaum: at støde den Slags Folk er altid urimeligt.

-Ja, det mener netop Mourier, sagde Fru Mourier.

Da de kom ind i Salen på Banegården, ventede Fru Schleppegrell og Fanny, som var i Kapothat med vinrøde Bånd under Spidshagen. Fru Schleppegrell gik hen og omfavnede Fru von Eichbaum og sagde: Aa ja, Gud ske Lov, det blev, Du, og, hvor må Line være Dig taknemmelig....

-Kære Anna, sagde Fru von Eichbaum: det er dog virkelig ikke værd at tale om de to Døgn og på en moderne Jernbane.

De satte sig alle ved et af de runde Borde om Pillerne, mens Fru von Eichbaum iførte sig vaskede Randers-handsker til Rejsen og Fanny bragte en Hilsen fra Hofdame Frøken Juul.

-Ja, sagde Fru Schleppegrell: Emma (Hofdame Frøken Juul bar Navnet Emma) sagde såmæn igår til mig: "Bedste Ven, det vil jo være en Lettelse for hele Kredsen".

Men Fru Mourier fik Tårer i Øjnene og sagde:

-Hvor Gensynet med Dig, Emilie, alligevel bliver svært for Aline.

Ventesalen begyndte at fyldes, mens Kate skrællede sig en Appelsin og Generalinden og Fru Schleppegrell talte om Genève-Chocolade. Ja, Emilie, sagde Admiralinden: når det blot ikke var formegen Ulejlighed, at Du bestilte mig tyve Pund--direkte. Genève-Chocolade er jo den bedste for Fanny.

Karl dukkede frem mellem de Rejsende, med Stokken under Armen og hængende Skuldre. Nå, sagde han: I har naturligvis været her en Time.

Han kyssede Fru von Eichbaum på Kinden og gav hende en lille Rejseflakon med Eau de Cologne, udstyret med Ruslæder: Værs'go, sagde han. Karls Penge slog i den sidste Tid så mærkelig godt til og egentlig var han jo opmærksom af Naturen. Han hilste rundt på de andre, og Fru Mourier sagde smilende:

-Det var en opmærksom Søn. Han bli'er en god Ægtemand.

-Er De vis på det? sagde Karl, der var kommen hen mellem Fru Mourier og Kate, og han rynkede Næsen.

-Hm, hvad hører der til en god Ægtemand? sagde Kate.

-At han skal være et rigtigt Mandfolk, sagde Karl.

Kate så op, og der kom noget i hendes Øjne, et kort Nu, som gjorde, at Karl ligesom rykkede hendes Stoleryg lidt nærmere.

-Ja, det har Karl såmæn Ret i, sagde Fru Mourier.

Ventesalsdørene blev åbne, og Julius samlede Småbagagen sammen.

-Men i Genève, hørte man Fru von Eichbaum sige til Fru Schleppegrell: kan man jo altid gå i reformert Kirke.

Fanny, der så på Karl og Kate gennem Lorgnon, sagde til Generalinden: Ja, de har skiftet Præst, han skal ha'e et henrivende Sprog.

Fru Mourier, der sidst kom af Sædet, sagde: Nå, jeg bryder mig nu aldrig om at høre fremmede Udlæggelser.

De kom alle ud på Perronen, og Fru von Eichbaum fik en Kupé. Der var noget ved Fru von Eichbaum, som straks lod Konduktører og alle den Slags Folk springe, og det uagtet hun ikke netop gjorde Indtryk af at ville give Drikkepenge. Hun stod ind, medens alle de andre, undtagen Karl og Kate, klumpede sig sammen foran Døren, så Frøken Kjær, der kom løbende, helt forpustet, med Idas Buket, knap kunde nå hen til Trinnet.

-Det var lidt Blomster fra Frk. Brandt ... hun kunde desværre ikke komme selv.

Fru von Eichbaum tog Blomsterne og takkede: det var så kønt af Frøken Brandt. Og Frøken Kjær forsvandt igen ligeså pludselig og forlegent-højrød i Hovedet som hun var kommen, medens Fru von Eichbaum, der sad på Sædet med Buketten, sagde:

-Kære Børn, det er jo rigtig så venligt af hende ... men Blomster på en Rejse er jo noget af det mindst praktiske, jeg véd. Tag Du dem hjem med, Vilhelmine, hvor de kan komme i Vand.

Hun rakte Fru Mourier Roserne:

-Her lægger man dem i et Næt og finder dem bare visne om Morgen ...

Buketten gik videre til Kate, der blev stående med den i Hånden:

-De er smukke, sagde hun og så særdeles ligegyldig ned på de lange "La France"-Grene.

-Ja, sagde Karl og smilede på én Gang så kønt ned mod de lyserøde Kalke: Det er s'gu godt ment.

Så genoptog han Tråden--de havde talt om Knuths Dygtighed som Rytter--og han sagde med rynket Næse om Greven:

-Nej, det er s'gu en Jumber. Hvor kender De ham fra?

-Han har jo ligget i Aarhus. Og De vil jo ikke ride med mig.

-Det er et dejligt Dyr, sagde Karl blot og nikkede ud i Luften.

Konduktørerne lukkede Dørene, og Efternølerne halsede ud af Ventesalene, fulgt af Hotelkarle, der pustede. Døre kom op igen og i igen, og på én Gang var det, et Nu, som alle skændtes, Karle, Konduktører og Rejsende.

-Kære Du, sagde Fru v. Eichbaum, der stod bag sin Kupédør så rank som et Lys: at Folk, der skal rejse, dog aldrig indretter deres Tid.

... Toget var gledet bort, og de så kun endnu en Gang Fru von Eichbaums hvide Lommetørklæde, før de alle vendte sig og gik.

Da de kom ud i Forhallen, sagde Karl:

-Jeg kunde forresten godt ri'e imorgen.

-Men nu kommer Knuth, svarede Kate.

-Men så kan han jo ri'e med, sagde Karl.

Det blev en Aftale; og Karl gik.

Fru Schleppegrell og Fanny vilde tage hjem med Sporvognen, og de andre karte i Drosken. De talte om Aline, og Generalinden sagde:

-Vi dømmes hende jo ikke. Men Du, der er dog Ting, som man ikke fatter.

-Nå, sagde Fru Mourier og så frem for sig: det sidder vel i os alle, og når man så ikke vokser fast til den, man har....

-Ja, kære, svarede Generalinden, men der er jo dog Ting, man tøjler....

Kate sad og så ud efter Schleppegrells. Nu kom de op i Sporvognen. Fru Schleppegrell lod altid Konduktøren tage sådan rigtig et fast Tag om sit Liv.

-Fanny, sagde hun, da de begge var vel inde: det er jo slet ikke værd, der tales videre om, at vi var på Banen.

Fru Mourier var kommen hjem og var falden til Sæde med alt Overtøjet på. Hendes Tanker var ved Aline.

-Ja, ja, sagde hun: hun har det Værste igen. Hun tænkte på Hjemkomsten.

-Kate, sæt så de Blomster i Vand ...

Kate så sig rundt i Stuen:

-Jeg har glemt dem i Vognen, sagde hun og gik ind til Viktoria.

Fru Mourier blev siddende med Tøjet på. Hun sad og smilte: hun var kommen til at tænke på Karl. Hun kunde så godt lide ham. Der er ikke noget skabagtigt ved ham, sagde hun altid til Generalinden.

* * * * *

Ida sad på Kaféen, foran Ilden, ved Siden af det dækkede Bord, da det tog i Døren og hun rejste sig--Rødmen fløj helt ned over hendes Hals--men det var kun Hr. Ellingsen, der bragte et Brev.

Ida fik det åbnet og læst, straks, mens hun stod oprejst, midt på Gulvet, og der kom sådan et underligt Jag inde i hendes Bryst.

Jeg må for Skams Skyld ride med Smørret nu til Morgen. Vi ses. Karl.

-Er Herren syg? sagde Ellingsen, så stilfærdigt. Han havde bare en Gang slået Øjnene op, mod hendes Ansigt.

-Ja, sagde Ida så godt som uden at vide det.

Hun så kun et Øjeblik ud over Bordet:

-Så skulde jeg betale, sagde hun og smilte på én Gang (det Hele var da så rimeligt; det var naturligvis Fru von Eichbaum, der havde bestemt det, i aftes, på Banegården); men pludselig tænkte hun på, at Ellingsen vilde kende Portemonnæen, og hun sagde:

-Aa nej, det kan også vente; og hun blev ved at tale med Ellingsen, mens han hjalp hende Tøjet på og til hun fik sagt "Farver", uden at se sig om.

Ellingsen slog Dørklappen for og serverede af og glattede Servietterne lidt. Der var, over Ellingsens Håndbevægelser, mens han gjorde det, noget vist bekymret, som henlagde han sørgerandede Salmer på et Pulpitur.

Ida gik på Vejen rankt og hurtigt, medens hun smilede igen: Det var jo så rimeligt, og Karl (mens hun tænkte hans Navn, nåede Smilet også til Øjnene, de havde været ligesom så runde og stive, skønt der var Glans nok over dem) holdt så meget af at ride ... Hun blev ved at smile: Ja så kønt han red ...

Men--jo--hun vilde gå hurtigt ... for hvis de red og kom denne Vej ... Hun vilde alligevel, hun vilde nødig møde dem ...

Hvordan det nu var, gik hun dog hvert Øjeblik langsomt, og det var ligesom de gamle Spadsereherrers Hoveder først stak op så pludseligt og lige ved hende, så hun knap fik nikket. Men den gamle Herredsfoged standsede hende og holdt begge hendes Hænder fast mellem sine strikkede Vanter. Det var et velsignet Vejr med den høje, klare Luft, sagde han:

-Ja, det er en stolt Luft for os, der har det ringe med Hørelsen, sagde han. Men i det samme hørte Ida Trav bag sig, og hun måtte gå fra ham: det var vist dem, men det lød, som var der tre Heste ...

... Ida vidste ikke selv, hvorfor hun tog Vejret så langt, da hun havde vendt sig halvt og så Knuth, der kom travende der, på den anden Side af Kate.

Hestene kom stadig nærmere, og Ida vilde lige til at hilse, da Kate Mourier holdt sin Hest an.

-Godmorgen, Frøken Brandt, sagde hun, oppe fra Dyret, og de andre standsede som hun.

Ida blev rød og så bleg:

-Godmorgen, sagde hun, og der var med ét det forrige stive Udtryk i Øjnene.

-De kan tro, vi har travet, sagde Kate, mens Karl, der holdt lige ved Ida og ikke havde kunnet få fat i hendes Blik, lod, ligesom tilfældigt, den alleryderste Spids af sin Ridepisk, ganske svagt, røre ved Idas Kind, så Ida så op, lynsnart, et Sekund----

-Uh, sagde Kate, der havde set ud over Søen (Knuth tog ikke sine Øjne fra Ida): I sådant et Vejr må der være fælt på Galehuset.

Hun nikkede igen og satte Hesten i Vej:

-Hun er egentlig sød, sagde hun, mens de travede.

-Ja, sagde Karl langsomt: hun er så køn, når hun er bedrøvet.

Kate lo: Gud, hvor det ligner Dem. Er hun ikke køn, når hun er glad?

-Næ, sagde Karl.

-Og hvorfor?

Karl red lidt: Hun er vel ikke vant til det, sagde han så og nikkede.

Knuth var kommen en halv Hestelængde bag de andre: han sad og vendte sig to Gange i Saddelen for at se sig tilbage.

-Nå, Knuth, kaldte Kate, og Knuth red til. Lidt efter spurgte han:

-Er hun på Kommunen?

-Ja, sagde Karl.

-Allez-y.

De slog over i skarpt Trav.

Under hvert Hvil i Kasernegården den Formiddag gik Knuth så underlig og tyggede på sin Piskeknep.

Den skrævende Brahe stod og grinede: han vidste, hvad der var i Vejen, når Knuth åd Pisk og når han fik det ligesom lidt mørkere i Øjnene.

-Vrøvl, sagde Knuth. Men på Pisken tyggede han videre: hun havde s'gu haft et nydeligt Smil, da hun stod og så op til den Landløber.

Ida var hjemme. Hun havde nikket til Portneren og på Trappen talt med Josefine--der stod ligesom Storm af Josefines Skørter i disse Dage--og oppe i Kamret havde hun lukket sit Vindu: hun følte kun én Ting, bestandig igen: den fine Strejfen af Karls Pisk over sin Kind....

* * * * *

-For Satan--nå, han så mig vel ikke. Karl sprang ved Femtiden om Trappehjørnet op til Idas Kammer, ligesom Dr. Qvam lukkede Døren op på første Sal. Oppe ved Døren blev han stående lidt, indtil han hørte Dr. Qvams Skridt dø bort nede i Gangen.

Så slog han to Slag på Døren, som han plejede.

-Du var så køn imorges, blev han ved at sige til Ida; og han blev hos hende lige til sidste Minut.

Men da han kom ned, stod Qvam udenfor den urolige Gang og talte med Frøken Koch.

-Godaften, sagde han noget lavmælt, og han kom forbi.

Frøken Koch havde ikke svaret, men hun så hvast efter ham; og hendes Samtale med Qvam gik i Stå.

-Må man spørge, sagde hun så pludselig, midt inde i noget andet: hvad sådanne Mennesker tænker på--

Dr. Qvam stod lidt:

-Der er vel dem, som aldrig tænker ret langt, sagde han: Og for dem er det jo lettere ikke at tænke længer end de vil.

Frøken Koch lukkede Munden sammen, så den ikke var mer end en Streg.

Lidt efter sagde hun:

-Sig mig, Doktor, hvad burde der egentlig gøres ved Verden?

Qvam fløjtede:

-Jeg véd s'gu ikke; medmindre man skulde behandle et vist Antal Mandfolk ligesom man behandler Hingstene og gøre dem til Arbejdsheste, der gik roligt foran den store Vogn.

Han tav lidt:

-På den Måde, sagde han så, vilde man jo tillige nå det anerkendelsesværdige Resultat: efter Evne at affolke Jorden.

-De er en fornuftig Mand, Doktor, sagde Frøken Koch.

-Nå, sagde Qvam: Herren véd det. Man bliver vel bitter ved at gå på et Galehus og mest ved at tænke på dem, der ikke spærres inde....

* * * * *

Drosken holdt udenfor Porten på Toldbodvejen, og Karl kom ud:

-Så, nu Sjalet ned om Ørene----

Ida skulde agere Generalinden ind forbi Portner Svendsen, og hun gik på Tærne for at få Højden, leende, med Kniplingstørklædet ned over Ansigtet.

-Han er der s'gu, sagde Karl, der skævede hen til Portner-Hullet, mens Ida blev ved at gå på strakte Fødder:

-Så. De var frelst inde i Gården og de lo på én Gang, sagte, begge to. Men Karl sagde og nikkede:

-Men det var s'gu for hans Skyld, Admiralen flyttede.

-Hvorfor?

Karl smækkede med Læberne: "Ralen" er jo en gammel Hund, sagde han blot.

De listede op ad Trapperne, og Ida trådte fejl og lo igen, før de nåede Døren.

-Du ryster jo, sagde Karl, der hjalp hende Tøjet af.

-Ja, sagde Ida og lo, men skælvede alligevel. Men Karl, der åbnede Døren til Spisestuen, sagde bare: De er s'gu i Seng, som om det var derfor, hun rystede; men Ida ventede lidt inde i Karls Værelse, til han kom tilbage.

-De sover, sagde han, og han førte Ida, der gik så varsomt endnu, ind hvor i Dagligstuen Lampetterne var tændte og Vinen stod på Bordet.

-Hvor her er fint, sagde Ida og trykkede sit Hoved mod hans Skulder.

-Ja, sagde Karl: iaften er Du Svigerdatteren.

Ida slog et Nu et Par pludseligt strålende Øjne op på ham, mens hun på én Gang rødmede, og Karl, der havde mødt hendes Øjne, trak (han vidste det måske slet ikke selv) Skulderen bort, en Anelse bort, hvad hun dog fornam.

-Det er Marinens Madeira, sagde Karl.

De drak lidt, til Karl strakte sig, med Benene frem, i den store Stol og Ida bragte ham en Skammel, og de hørte ikke andet end Gassen, der kogte:

-Her er rart, sagde Karl.

-Ja.

Ida lå nede på Gulvet, med Hovedet mod hans Ben, og hun skælvede lidt i Stemmen endnu, men på én Gang blev hun munter, kun ved at fornemme den ømme Drift i hans Fingre mod hendes Nakke--og hun så sig om, nedefra, og pegede på Kniplebrædtet, mens hun lo, uden at vide hvorfor: -Det har hun ikke med, sagde hun.

-Nej, sagde Karl og løftede hende op, men Ida rev sig løs og tog Klædet fra Brædtet og begyndte at håndtere Pindene: Pas Du på, sagde Karl, der havde bøjet sig og sad og pustede i hendes Hår, mens hun holdt op at kniple, og hun sagde, med lukkede Øjne, så sagte, at det lige kunde høres og ikke mer:

-laften gifter vi os.

Karl så op i hendes Øjne, der havde åbnet sig, med et andet Blik end det, der var i hendes--og det havde givet det samme lille, umærkelige Ryk i ham som før--:

-Det har vi vel gjort før, Pus, sagde han lidt højere end hun--og hendes Hage løftedes fra hans Hår.

-Men vi drikker jo ikke, sagde Karl. De havde tiet et Nu og han rakte hende Glasset op over sit Hoved--som hun tog og ikke rørte.

-Der har vi s'gu Tegningerne ... Karl fik pludselig Øje på Pakken på Marmorbordet i Hjørnet.

-Hvad for Tegninger? spurgte Ida og vidste knap selv, hvad hun havde sagt.

-Dem til Ludvigsbakke, sagde Karl, der havde rejst sig: Nu vil vi s'gu se dem.

-Nej, hvor kommer de fra?

Ida var lige så hurtigt derhenne.

-Det er Kate, der la'er dem ligge og drive her, sagde Karl, der havde taget Pakken og skudt Kniplebrædtet bort.

-Sikken Mængde, sagde Ida. Der var Blad indeni Blad.

De rullede Planerne op og holdt på dem med Albuerne, mens de sad i Sofaen ved Siden af hinanden:

-Det er Hovedbygningen, sagde Karl: nå, stort ska'et være.

-Aa, der er Tårne, sagde Ida.

-Ja, sagde Karl og tjattede til hende: når Du bare ser et Tårn. Det var italiensk Stil med Tårne og flade Tage. Ida rejste Planen op og støttede den mod Lampen: Men det bli'er dejligt, sagde hun.

Karl sad og snuste: Ja, det vil passe kønt til Omgivelserne, sagde han og rynkede på sin Næse. Han sad og viftede med den ene Hånd hen foran Planen, medens Ida blev ved at se på Bygningen.

-Du, sagde hun: fra det Tårn kan man se hele Bræstrup.

-De skulde s'gu se lige til Horsens, sagde Karl. Han sad og nikkede foran Planen: Og Terrasser er der ingen af, men det er det, de Folk bygger altid sådan, at man ser, de alligevel ikke har Penge nok.

De gik til det næste Rids. Det var Planen over første Sal. Ida førte Fingeren fra Stue til Stue, og Karl kontrollerede Bogstaverne på Planens Fod: Det var Dagligstuen--to Dagligstuer--og det var Theværelset....

-Og alt det er Spisestuen, sagde Ida.

-Atten Alen i Længden, sagde Karl og nikkede ligesom bifaldende.

Og dér var Billardet--i Tårnet.

-Jeg tænkte det s'gu nok, sagde Karl: der bliver en storartet Udsigt efter Middagen.

Det begyndte at interessere ham; han fulgte Bogstaverne og udmålte Værelserne, spændte med Fingrene og nikkede: Der var gennembrudte Vægge--Spejlglass gennem det Hele....

-Jo, hun har luret sig no'en Dessiner til i Udlandet, sagde han.

Ida havde sluppet Planen; hun havde aldrig set sådant et Hus.

-Hvor de får megen Plads, sagde hun og så hen over de mange Rum: Men vi vil ikke kende det igen.

Karl blev ved at måle og studere:

-Ja, indvendig er det godt (han smækkede med Tungen) det er s'gu godt. -Ja, og ligesom en lille Smule sky lagde hun sit Hoved ned på hans Skulder: de har jo Pengene ...

Karl nikkede og så fra Planen op i Lampen:

-Ja, sagde han.

Han blev ved at se en Stund ind i Lampeskinnet:

-Det var os, der skulde haft det, sagde han så.

Pludselig smilede Ida:

-Ja; og også hun så ind i Lampelyset.

-For det var da det, man var født til, sagde Karl.

-Ja, Du....

-Du også, sagde Karl og sank ligesom lidt i Stemmen.

Han tog den næste Plan. Det var alle Soveværelserne med Toiletværelser, og med Bade og med Garderober. Fra A til Ø stod det hele Alfabet på Ridsets Fod. Karl snøftede og han gned sine Hænder.

-Satans, sagde han: hun er s'gu indrettet på at gifte sig....

-Og seks Gæsteværelser....

Han talte dem op:

-Med Bad til hvert.

Det morede ham, næsten som Kate havde været en Elev i Komfort, der var gået i Skole hos ham:

-Det er engelsk, sagde han: det er godt; og han kløede sig i Håret: Hun er en Satan, hun har s'gu luret sig Dessinerne til....

Ida blev ved at sidde med Hovedet mod hans Skulder, følgende hans Hænder og seende op i hans Ansigt: det var ligesom hun ikke rigtig kunde følge med i alle de mange Rum.

-Ja, de får det dejligt, sagde hun.

-Gu' får de det dejligt, og han flyttede sig lidt i sin Iver: det var den næste Plan, Staldbygningen. Flot, flot, sagde han: Hun er en Satan.

Stalden var også engelsk (og han forklarede) med Rum til Dyrene som i England til de store Væddeløbere.

Ida beundrede i Stilhed--hun forstod sig nu ikke på Stalde--og mens hun så hen over Planen, sagde hun pludselig:

-Det er dog godt, at Fa'r er død.

Karl gav sig til at le, bøjet over Ridset.

-Ja, sagde han: det vilde ikke være no'et for den Gamle....

Og han blev ved at le ved Tanken om at se gamle Brandt i Kates engelske Staldbygninger.

Ida havde rejst sig, og på én Gang sagde hun--og vidste slet ikke, hvordan det faldt hende ind, for et Minut før havde hun aldrig tænkt derpå--:

-Véd Du, nu vil jeg leje mig en Lejlighed.

-Hvad vil Du?

-Ja, jeg vil leje en Lejlighed--

Hun havde længe tænkt, hun vilde hellere ha'e en Lejlighed....

-Hvor? sagde Karl bare.

Og på én Gang vidste Ida, hvor det skulde være: i Ole Suhrsgade, for det var så nemt; og hun vidste, hvordan hun vilde ha' det: fire Værelser; hun havde altid tænkt det, sådan en Lejlighed som Kristensens.

Hun stod på den anden Side af Bordet og bøjede sig frem under Lampen, så Skyggen af hendes Hoved faldt over Ridset til Staldene.

-Og Møblerne står jo til ingen Nytte i Horsens, sagde hun.

Hun var så ivrig, at hun blev rød i Kinderne.

-Ja, det er udmærket, sagde Karl: han sad endnu med Ridset i Hånden. Ida gik over til ham og tog ham ned om Hovedet.

-Og så kan Du altid spise Frokost hjemme, sagde hun.

Der var den Klang i Stemmen, som han elskede.

-Du, Pus, sagde han, og han så op i hendes Ansigt: Hvorlænge kan Du blive?

Ida smilede kun og lukkede sine Øjne.

Karl rullede Planerne sammen, mens Ida gik over til Hjørnesofaen, der, hvor Stereoskopet stod, som da hun var her første Gang.

-Og så vil vi ha'e Herremøbler i det store Værelse, sagde hun.

Karl sad i Sofaen, med Nakken ind mod Væggen.

-Nej, sagde han: i det store Værelse vil vi sove.

De sad lidt tavse, mens Gassen kogte og Karl så over på Ida, der sad lige under Blusset, til han pludselig sagde, sådan halvhøjt:

-Det må være fælt at sidde sådan og våge....

Og Ida rystede på sit Hoved og sagde i samme Tone:

-Nej, ikke nu....

Hun tav et Øjeblik:

-For så kan man sidde og huske alting, sagde hun.

Der var stille igen, så meget som et Nu, før Karl gik over til hende. Han fandt ingen Kælenavne, sad bare og strøg hende over Hænderne, ganske ømt (og helt inde i sig tænkte han: Det bli'er slemt en Gang) til hun kyssede hans Kind.

-Går Du så? hviskede han.

Hun rejste sig og han hørte Døren til sit Værelse sagte åbnes og lukkes.

-Har Du slukket? sagde han, da han selv kom ind i sin Stue.

-Ja, hviskede hun.

Og Hænderne, hun rakte ham, var blevet skælvende og kolde.

-Er Du bange, Pus?

-Jeg vil snart gå, sagde hun, og hun blev ved at være angst og kold.

Sent hen på Morgenens skulde hun gå.

Karl var utidig.

-Du behøver kun at følge mig til en Droske, sagde Ida.

Det gjorde han så kun, og da Ida var inde i Vognen, bøjede hun Hovedet ned og kyssede hans Hånd, der lå på Vogndøren.

-Jeg blev nu alligevel bange, hviskede hun.

-Nå, Pus, sagde Karl ligesom trøstende. For det var, som om Gråden vilde op.

Karl drev tilbage.

Lidt efter strakte han sig langt i sin franske Seng.

Han røg sig et sidste Par Drag, mens han så betænksomt op i Loftet:

-Men man skal nu ikke bilde hende no'et ind, sagde han og nikkede med Hovedet på sin Pude.--

Ida var hjemme og kom gennem Porten. Der gik mange Drikkepenge til både Portner og Portører. Oppe på Værelset lagde hun sig på sin Seng.

-Jo--nu vilde hun ha'e Lejligheden ... og så vilde hun aldrig mere derhjem--Nej, hun vilde aldrig mere derhjem.

... Dagen var brudt frem med Regn og Slud. Lægerne havde været der, forfrosne i deres hvide Frakker, og Professorens Fingre havde været blege og døde til Knoerne, mens han gned Hænderne over Sygesengene.

Nu skulde Dagslyset komme, men det kom ikke.

Portøren purrede de Arbejdende ud og drev på dem med små Udråb henimod Døren som en Hjord. Og Nøglerne lød og Dørene lukkedes.

-Hvorfor skal jeg ikke med? sagde Bertelsen vist for tiende Gang, og løftede de lurende Øjne, mens Vandet fra Hanen løb ned over hans Hænder.

-Fordi Deres Moder kommer, Bertelsen, sagde Ida:

-Så, De er jo ren, Bertelsen, De er jo ren.

Bertelsen betragtede sine Hænder og hver bidt Negl, før han, med dukkende Hoved, gik ind og satte sig ved Kakkellovnen, sløv og med halvlukkede Øjne, til han sagde igen til Ida, der kom forbi:

-Hvorfor skulde jeg ikke med?

Og Ida gentog:

-Jeg har jo sagt det, Bertelsen, fordi Deres Moder kommer....

Og mens Ida syslede, lød atter kun to Syges Stønnen fra Salen og Herren fra "A"'s Skridt over Gulvet.

Nøglerne lød i Døren til Kvinderne. Det var Qvam, der vendte tilbage.

-Her er mat, sagde han.

-Ja, sagde Ida; det var, som hun selv ikke rigtig kunde eller turde vågne.

Og de må egentlig hellere larme, sagde Qvam: for sløver de, minder her li'egodt forbandet om Underverdenen.

Han satte sig op på Bordet under Vinduet, mens Frøken Petersen kaldte på Ida fra Køkkenet, om hun vilde hjælpe hende med hendes Kjolerem.

-Går De ud i dette Vejr? sagde Qvam.

-Ach, Frøken Petersen skulde i "Udsalg".

-Aa, sagde Ida, der bag Køkkendøren lå ned på Knæ for at hjælpe, pludselig med en høj, lys Stemme: så kunde De måske se, om der var Møbelstoffer.

Qvam løftede rask Hovedet:

-Skal De giftes? sagde han.

-Nej, men jeg vil leje Lejlighed; hun stod op.

Qvam satte ned fra Bordet.

-Ja, sagde han: det er vist også meget fornuftigere.

Han gik hen forbi Køkkendøren og slog Hovedet en Kende tilbage mod Bertelsen.

-Skal han ha'e Tøjet? spurgte han sagte.

-Ja.

-Godmorgen.

Qvam gik; men Frøken Petersen satte sig. Hun måtte vide Besked: hvor det skulde være og når hun havde bestemt det.

-Aa, jeg har villet det længe, sagde Ida, og hun begyndte at fortælle om Lejligheden og Møblerne, hun vilde have, og Betrækket, hun vilde vælge, fantaserende om alle de Ting, hun aldrig havde tænkt på--og hun troede selv, hun havde tænkt det længe.

-Men i den store Stue vil jeg ha'e Læderbetræk på Møblerne, sagde hun.

Bertelsen løftede pludselig Hovedet:

-Når kommer hun? spurgte han.

-Klokken elve, Bertelsen.

Frøken Petersen var blevet ganske følsom ved Tanken om Lejligheden.

-Så får De jo et helt Hjem, sagde hun.

Ida smilte ved Ordet og blev tavs et Øjeblik, mens hun blev ved at smile.

-Ja, sagde hun og, stille, så hun frem for sig.

Frøken Petersen var borte--Nyheden havde hun med sig til Spredning--og Ida bragte Vand til de Syge på "Salen" og rettede på deres Puder. Så sad hun, hæklende, ved Bordet under Vinduet. Fra den urolige Gang steg en dæmpet Stønnen op, som var Huset fyldt af en hemmelig og stille Klynken.

-Når kommer hun? spurgte Bertelsen igen.

-Snart, Bertelsen: og hun blev ved at arbejde: når hun ikke talte med nogen om det, var det, som om hun, urolig, ikke rigtig kunde få fat på Tankerne om sit "Hjem".

Det slog to døvende Slag på Gangdøren og Ida lukkede op. Det var Fru Bertelsen, der allerede på Tærskelen fik Trækninger af Gråd i sit Ansigt. Værsgo' Frue, sagde Ida: han har ventet Dem. Og Fru Bertelsen gik hen mod sin Søn, der ikke rejste sig. Goddag, Jakob, sagde hun underlig ydmyg-frygtsomt, men han svarede kun med Knurren. Så flyttede han sig over til Bordet og Moderen med. Hendes Ansigt, hvor alt Huld var fortæret, og Hatten--en Sommerkapothat, overtrukket med gammelt Klæde--tegnede sig mod den grå Væg.

Ida gik ud; fra Køkkenet hørte hun Bertelsens ustandselige Tale som en vredagtig og undertrykt Snerren og Moderens bange: Ja, men Jakob, ja, men Jakob ...

Døren til Kvinderne røg op. Det var Kjær, der først så sig rundt i Stuen og så løb ud i Køkkenet.

-Gud, men Jomfru, når skal det være? sagde hun: De vil jo leje Lejlighed.

I en flyvende Fart måtte hun have Rede på det Hele, og Ida fortalte alt igen, mens det var som hendes egne Ord slog Kreds om hende, efterhånden som hun talte; også Bertelsen blev ved at snakke, højere og hidsigere, purpurrød, medens han førte begge de knyttede Hænder op foran sig, altid i samme Højde, som var de bundne i en Lænke.

-Men, lille Jakob, lille Jakob.

-Sikken et Dukkehjem, De får, sagde Kjær ude i Køkkenet: Gud, Gud, hvor jeg glæder mig.

Og pludselig spurgte hun med et Kast med Hovedet og i en anden Tone:

-Er hun her for at sige Farvel?

-Ja, den Stakkel.

Bertelsen skød Stolen bort og stod op; gennem Døren så de Moderen gribe om hans Arm, men han sled sig løs.

-Forbandede Mær, som Du er, skreg han. Fra Døren til "Salen" væltede han endnu en Strøm af Skældsord imod hende, mens den knoklede Moder blev stående ubevægelig, midt i Stuen, sitrende lidt, som en Skive, når den rammes af Kuglerne.

Så vendte hun sig, og Ida gik hen og tog hendes Hænder.

-Ja, men Frue, sagde hun: det bliver jo bedre derude.

Fru Bertelsen svarede ikke. Det hev kun sagte i hende der, hvor en Gang hendes Bryst havde siddet, og hun begyndte at fortælle for hundrede Gang, tusinde Gang, hvordan det var kommet-- for denne Søn ligesom for hans to ældre Brødre:

-Han var jo på et Kontor, han, ligesom hans Brødre. Og alting var godt, til han gik en Dag fra sit Kontor, og kom hjem, han ligesom hans Brødre: han var gået; var stået op fra sin Stol; Pennene havde han lagt nøjagtig i Rad (jeg så det jo selv) og Linealen på sin Plads og hans Bøger var førte (jeg så det jo selv) til han gik og kom hjem og det var forbi for ham ligesom for hans Brødre.

Hun kunde ikke græde, men det lød, som hun græd:

-Ligesom for hans Brødre.

-Men det bliver nok bedre derude, sagde Ida igen.

Men Fru Bertelsen virrede kun med Hovedet, og med et Udtryk i sine Øjne, som var de blinde, sagde hun:

-Og så er det Ens egen Skyld--

De Ord var Fru Bertelsens første Tanke og hendes sidste lige fra den Dag, Hr. Overlægen havde sagt til hende så vredt: Hvorfor avler man også Børn med et drukkent Mandfolk?

-Og så er det Ens egen Skyld....

Ida havde ikke hørt Døren gå, men pludselig vendte hun sig, og Herren fra "A" stod på Tærskelen: smilende stod han og så på dem begge.

Fru Bertelsen løsnede sine Hænder fra Ida's, og gik hen mod Døren til Gangen.

-Vil De ikke sige Farvel? spurgte Ida, og Fru Bertelsen så ind på "Salen", hvor Sønnen sad, sammenkrøben i en Krog, på en Sengekant.

-Nej, lad ham sidde, sagde hun. Og Ida lukkede Gangdøren, mens Fru Bertelsen vendte sig et sidste Sekund med Øjnene fæstede på Døren til "Salen" og gik.

-Ønsker Doktoren noget? spurgte Ida.

Men Herren på "A" blev kun stående med det samme Smil. (Jo, han er vist alligevel gal, tænkte Ida.)

-Nej Tak, sagde han kun og rørte sig ikke.

Det blev Skumring.

Hele Dagen havde Damerne raslet med Nøglerne og var røget ud og ind for at spørge om Lejligheden, og Ida havde svaret næsten lidt febrisk, udmalende alting, så det og så det.

Nu sad Frøken Kjær et Øjeblik med Ida ved Bordet, og de talte, lidt afbrudt, om det samme.

-Hm, sagde Kjær: så får man da et Sted, hvor man kan sove.

Ida nikkede. Hun greb sig idag hele Tiden i at sidde med lukkede Øjne. Nu åbnede hun dem. Inde forbi Døren på "Salen" drev og drev Bertelsen som en Skygge, og pludselig hørte hun Fru Bertelsens Stemme igen, der, helt inde i hendes Hoved, havde forfulgt hende hele Dagen.

-Stakkels Fru Bertelsen, sagde hun.

De sad tavse en Stund. Fra de Uroliges Gang lød den samme dumpe Stønnen som den hele Dag op imod dem, som en ubestemt og fjern Klagen, mens Bertelsen blev ved at glide forbi Døren som en Skygge, der viskedes ud--i Mørket.

-Ja, hvad mon et Menneske som hun stiller op med Livet? sagde Frøken Kjær, der tænkte på Fru Bertelsen.

Hun tav lidt igen.

-Ja, hun dør jo en Gang, svarede hun sin egen Tanke.

Herren på "A" gik, som han plejede. Det var, som den dæmpede Stønnen dernedefra slog bølgende sammen om hans Skridt.

-Her er alligevel trist idag, sagde Kjær og stod op.

Ida gøs uvilkårligt.

-Ja, sagde hun: nu skal vi tænde.

Kjær gik og Patienterne fra Kælderen kom tilbage, og en Tid efter suste Josefine ind med Maden, mens Ida slog de vækkende Slag på Frøken Petersens Dør.

Josefine var i disse Dage i rent ud ondt Humør. Der lød ikke så meget som en Visestump på Trapperne, og nu stod hun og faldt i Tanker, mens hun tog Maden op.

-Nej, Frøken, sagde hun: Man sku' aldrig gøre no'et for et Mandfolk.

-For de er no'en Hunde, erklærede hun, og hun tog igen fat på Udpakningen. Der var i disse Dage kommen et nyt Alimentationsbidrag for Lyset at udrede af Konduktør Andersen.

Da Ida kom ned i Spisestuen, sad Frøken Friis der alene. Hun lagde af gamle sorte Kniplinger Rucher til et Silkeunderskørt. Frøken Friis lagde mere og mere Vægt på en moderne og tidssvarende Underbeklædning.

Mens Ida drak sin The, sagde Frøken Friis:

-Nå, De vil bo privat, hører jeg; når skal der lyses?

Hun begyndte at le, mens hun trak i Rucherne:

-Ja, det skal vel ikke være fra Prædikestolen.

Frøken Friis nynnede, mens hun blev ved at arbejde med Rucherne:

-Jeg havde forresten ikke troet, De var så fornuftig, formenten hun så pludselig og nikkede over til Ida. Derpå sagde hun ikke mer. Men Koppen rystede i Idas Hånd.

Da Ida vilde gå op, mødte hun Frøken Boserup på Trappen.

-Så ta'er De vel Deres Afsked, sagde Boserup.

Det havde Ida slet ikke tænkt på.

-Aa, mente Boserup: Gudskelov, der bli'er nok Vakance. Jørgensen begyndte også at indrette Lejlighed et helt Aar før hun blev gift.

Der skød en hastig Flammen op i Idas Ansigt. Hun blev ganske bleg.

-Man tør vel indrette sig et Sted at være, sagde hun. Hun havde aldrig talt så hårdt og hun vidste ikke selv, hvorfor hun gjorde det nu.

Men da Boserup kom ned i Spisestuen, sagde hun:

-Gudbevar'es, tal ikke til Brandt om Lejligheden. Den Due har også Kløer.

-Men når man lejer Lejlighed og møblerer med Læderbetræk, skulde man helst ikke ta'e Brødet ud af Munden på andre.

Øverud sagde på sit Fynsk:

-Læderbetræk, det var der også i Rygeværelset på Broholm ... det var så kønt og så rart køligt at sidde på--efter en Middag.

... Ida havde tændt Lampen oppe på Værelset. Hun vidste ikke selv, hvorfor al den urolige Angst var kommen op i hende igen. Men pludselig gav hun sig til at skrive til Karl:

"... Men Du må ikke være vred, hører Du, det må Du ikke--for det, Du véd. Jeg blev jo kun så bange og kan Du ikke forstå det? Men jeg vil jo kun, som Du vil altid; véd Du da ikke det? Og det var jo kun, fordi det syntes mig ligesom din Moder var der hele Tiden--men Du må ikke være vred, min egen, egen Ven--vil Du vel?"....

Karl var ved at trække i Ridebukserne, da Julius næste Morgen bragte Brevet.

Han stod lidt og så på Brevskabet, med halvrynket Næse, far han åbnede det og læste det, stadig med samme Udtryk i sit Ansigt. Så klædte han sig på. Men da han var færdig og kom ned på Gaden, slog han sig med Pisken over Lårene:

-Fruentimmerne tænker s'gu også altid så urimelig længe over hver Ting.

Kate var allerede i Sadlen, da han kom.

-Nom d'un chien, sagde hun: vous n'êtes pas matinal.

Karl skød Læberne frem:

-Jeg har læst Forretningsbreve, sagde han og steg op i Stigbøjlen.

Kate hilste med Pisken op til sin Moder. Fru Mourier kom altid, i Frisérkåbe, hen til Vinduet for at se "de to Unge" ride ud.

* * * * *

Det var Onsdag efter Frokost, og Generalinden skrev til sin Søster, Fru v. Eichbaum:

Kære Emilie!

Jeg skriver, fordi det er min Dag og det nu en Gang er blevet en Aftale at jeg skriver Onsdag. For her i Hjemmet er der ellers intet hændet med Undtagelse naturligvis af, at vi hjærtelig savner Dig, Mille. Dit Hus står nu som blæst og venter kun på Dig og Hjemkomsten (Hyacinterne mellem

Vinduerne er sprungen ud; de to blev røde, skønt Asmussen så bestemt havde lovet dem alle blå, men i og for sig kunne i Farven, hvad jeg også sagde ham, da jeg bestilte Blomster til Geburtsdagen hos Schleppegrells). Der var rigtig net og hyggeligt (vi fik Maraschino-Fromage, Du véd, men den var ikke lykket; Anna har det jo med altid at forsøge nye Opskrifter), skønt vi var to flere end vi kunde sidde.

Ved Desserten brød de Unge op--Karl havde Kate--og nød den søde Fromage i Kabinettet. Desværre tror jeg, der er kun dårlige Udsigter for Fanny. Frøken Juel sagde mig forleden ved Pastor Jørgensens Forelæsninger (han er nu færdig med Baggesen; han talte, Du, tre Kvartér om Sofie Ørsted, hvad der jo var ret overflødigt for os i Familien, da vi kender det bedre), at Prinsessen efter al Rimelighed slet ikke skal have Hofdame. Sagen er vel den, at de venter, den saksiske Prins meget snart vil gifte hende og så var det jo også overflødigt. Desuden er det jo naturligt, at de vil spare. Nu taler Anna om, at Fanny kunde lære Massage. Der kommer det jo kun an på Armkræfter, og dem siger de, hun har, trods Maven, der er vedblivende slet. Det bedste var naturligvis, om Skeel endelig en Gang vilde gifte hende. Karl har vel skrevet Dig til. Jeg ser ikke meget til ham, men hører ham i Huset til hans gode, faste Tider. Kære Mille, det er, som jeg altid har sagt, at kom han i noget fast, vilde Familieroen nok falde over ham. Vi er jo, Gud være lovet, ikke af noget springsk Naturel. Kate og han rider nu hver Morgen deres lange Tur ad Broen (jeg synes, hun bliver mer og mere stilfærdig og får mer og mer af Vilhelmine) og taler meget Fransk: de har jo alle de fælles Minder fra Lausanne. I de franske Forelæsninger er vi nået til Chateaubriand. Det er meget interessant, men han har jo været et uroligt Hoved. Vilhelmine læser nu hans Værker; Du kender hendes Grundighed. Så snart Foråret gryer, tager de fat på Hovedbygningen på Ludvigsbakke. Karl og Kate laver stadig i Forening om på Planerne, men Huset bliver dejligt (Etatsråd Schmidt fra Aarhus, Du véd, som var til Geburtsdagen, sagde mig jo også, at Mourier nu tjente sine Par Tønder Guld om Aaret) med Badeværelser som i Aix-les-Bains. Den lille Brandt skal have været her forleden og spurgt, om hun skulde se til dine Blomster. Det var jo meget betænksomt, men ret overflødigt, finder jeg, for det har man jo dog Ane til. Ane sagde, at hun så dårlig ud og underlig gammel. Men hun er vel også snart i de Aar, hvor unge Piger bliver gamle Jomfruer. Røg har der været i Køkkenet, så jeg tilsidst lod Petersen komme (han havde fået en Sønnesøn, så jeg havde ham inde til et Glas Madeira), men han sagde, det var Vejret, så det er der jo ikke noget at gøre ved. Hils Aline, det er jo sørgeligt med hendes Ben. Bruun siger (han ser foraset ud, Stakkel, overhængt som han er med Praksis) at det må vel være en Slags Lammelse--og det er da intet Under. Gud, Du, at Folk i den Alder vil udsætte sig for alle de Sindsbevægelser. Her hilser alle.

Din trofaste Søster Lotte.

P.S. Vilhelmine bragte forleden Dag sit og Kates Billede i Ramme, nydeligt og med deres Navnetræk. Jeg stillede det foreløbig foran på den store Etagère. Kate er nydelig, med den slanke Figur. Det er taget hos Hansen, hvad jeg rådede. For Fanny var taget forleden hos en anden i et Vindu, og det var afskyeligt. Jeg tror jo nok, at Anna venter Chokoladen.

Fru von Eichbaum svarede om Lørdagen:

Kære Charlotte.

Tak for dit Brev og alle de rare Efterretninger. Vi har det nogenlunde (jeg nægter jo ikke, at jeg længes efter Hjemmet og den gode Ro) men for Alines Skyld bliver vi endnu sagtens til Slutningen af Måned, for jeg mener som så, det er bedst, at hun først kommer hjem, når hun er i den fulde og klare Ligevægt. Med Benene er det noget bedre (Dr. Brouardel, en rigtig dygtig Læge, som også har givet mig en Slags Salve eller sådanne mod vore tørre Hænder, at smøre Morgen og Aften, siger, at det er en Svækkelse i Knæene) skønt ikke godt; det er som de ikke rigtig vil bære hende, skønt hun er blevet meget mager. Når Solen skinner, sidder vi dog om Formiddagene

jævnligt på Terrassen for at nyde den frie Luft. Om Personen taler vi naturligvis ikke, og, vil Du forstå, i det Hele ikke om, hvad der er sket. Den Slags fægter man kun ud med sig selv. Stuepigen siger, at Madame ofte græder om Morgen, hvad jeg lader som jeg ikke mærker. Har hun Tårer, må hun helst græde dem ud. Du véd, jeg mener, at når blot ingen ser det, bliver Folk også nok trætte af at græde. Men om fjorten Dage, tænker jeg, vi rejser, og Aline tager så efter et Par Dages Forløb hjem på Gården. Og når hun har været hjemme en Månedstid, kommer hun til Byen, i al Ro, ganske som hun plejer om Foråret. Men alt det behøver der naturligvis ikke at tales om, hvad der er bedst. Her på Hotellet tror de vedblivende, at hun er på Efterkur fra Vichy, som jeg sagde straks. Vilhelmine skrev til mig (jeg havde også Brev fra Anna, hun er på Rejser tit lidt generende med sine mange Kommissioner; at Fanny ikke blev Hofdame, har jeg altid tænkt, de tager dem ikke så unge af Hensyn til Indtrykket) og var fuld af Lovtaler over Karl. Det glæder mig jo inderligt, at han kan være noget for Mine og Kate, som hun skrev, når han blot ikke forsømmer sit Kontor. Om en Ting må jeg bede Dig, at Du for Guds Skyld sørger for, at der stadig luftes i Lejligheden. Jeg vilde jo aldrig tilgive mig, om de fik så meget som en Bronchit. Du véd; at, er man borte, kan man få Idéer, som næsten forstyrrer Ens Ro (at være daglig sammen med Aline, går jo heller ikke sporløst hen over Ens Nerver), og jeg kan vågne om Natten i Sved ved Tanken om at der skulde kunne være nogen Smitte efter Mary. Man åbner jo nutildags heller ikke en Avis uden at læse om disse Baciller allevegne. Karl skriver, at den lille Brandt har lejet sig en Lejlighed udenfor Hospitalet. Jeg finder jo, hun kunde haft nok i et Værelse, hun, som dog har Bolig, og ikke er anderledes vant. Men det må jo blive hendes Sag, når hun vil (hun har lejet i Ole Suhrsgade, Du kender Lejlighederne fra Plejeforeningsbesøgene, tre Værelser, med broget Tapetpapir på Væggene) for man skal aldrig blande sig i fremmede Folks Ting. Jeg tænkte på, Lotte, at hvis Du så hende, kunde Du måske spørge hende om en virksom Desinficering. Hun må jo vide det, da hun er fra Hospitalet. Og Tanken om Smitten lader mig ingen Ro, om der nu kom nogen Slags Sygdom ind i den sunde Familie. Jeg beder Dig en Dag, når Du kan, på min Bikubebog (den ligger i Skrivebordsskuffen over mod Vinduet) at hæve halvthundrede Kroner at give til Karl. Det koster ham naturligvis at være Kavalier for Vilhelmine, som ikke tænker på Penge, og hernede er ikke dyrt, når man lever med en fornuftig Økonomi. Bed Ane dække Møblerne i Kabinettet med et Par Lagener, at hun ikke glemmer det. Det pressede Fløjel taber sig så let i Solen nu, hvor den begynder at stå længere på (her er næsten Forår og Violer på Gaden) mod Syd som det er. Tak Vilhelmine for Billedet--ja, Kate har jo ganske hendes Ungdomsfigur. Aline hilser mange Gange og ligeså jeg alle.

Din hengivne Søster

Mille.

P.S. Måske kunde Du spørge Bruun, hvis Du træffer ham, om der kunde være Tale om Smitte, da der jo dog er oliemalede Vægge. Jeg har her været i reformert Kirke. Sproget var smukt, men Talen led, fandt jeg, af Svulst og var uden den faste, religiøse Tankegang og solide Petriske Bygning. Alligevel var det en Nydelse, som sagt, for Sproget. Bed Karl, at han vogter sig for Forkølelse efter Ridtet, hvad der så let sker. Til Anna bliver der sendt den Chocolate, vi drikker her om Morgen. Den er jo drøjere end den fra Cloetta.

* * * * *

Ida gled gennem Rørholms Gang; hastig, så underlig smalskuldret gled hun ind i Kabinettet.

-Nej, han var der ikke--ikke endnu.

Buffetdamen, der endnu var udstyret med Pandenet, havde set hende komme i Gangen:

-Hm, nu kan De komme til at servere hjem igen, Ellingsen, sagde hun.

Hr. Ellingsen svarede hende ikke. Han blandede sig aldrig i Personale-snak, men han havde idag og fremtidig besluttet først at servere, når "den Herre" var kommen.

-Det går jo forresten ikke noget, om han kommer eller ej; på Pengene er man da vis, sagde Buffetjomfruen skingert, mens Ellingsen gik med en Dug. I Gangen stødte han på et ungdommeligt Par, der gantedes og lo. Damen, en buttet, lille rødmosset En, slog Klappen på Døren lige overfor Idas Kabinet ned med et Smæld:

-Optaget, råbte hun.

-Optaget, sagde Herren og slog på Klappen med sin Stok; og den yngre Opvarter, som allerede havde set dem, råbte ved Buffet'en:

-The, Smør, ristet Brød, fire bløde Æg....

-Seks, brølte Herren, og Døren blev smækket i.

-Seks, lød det videre som en Fanfare fra Buffet'en til Køkkenet; mens Ellingsen, med Dugen på sin Arm, åbnede Døren til Kabinettet, hvor Ida, i Hast, gemte et Par Småpakker under sin Kåbe.

-Her er nok travlt, sagde hun.

-Ja, sagde Ellingsen, der lagde Dugen på og glattede den med de skrumpne Hænder, så Celloloid-Manchetterne stod langt frem: Gudskelov, vi må ikke klage....

Ida havde sat sig (det var, som hun fik et Slags Sting i den sidste Tid, når hun bøjede op ved Rørholm), og Ellingsen sagde:

-Men sådan mod Forår er jo osse altid den bedste Tid her i Forretningen.

-Ja, svarede Ida.

Hun havde vist slet ikke hørt hvad han havde sagt, men hun talte i den sidste Tid med dem alle af Opvarterpersonalet, med Ellingsen og med Buffetjomfruen, dem alle; næsten som på Hoteller uvilkårligt de Folk plejer, der går i en Skræk for en Dag ikke at kunne betale.

-Vejret er så smukt, sagde hun.

-Det er Sæsonen, sagde Ellingsen; han beredte sig til at gå, da der lød en Latter derovre fra, og Ida sagde: Hvor de er glade.

Ellingsen holdt sit Hoved på skrå og smilte: Ja, det er de unge Mennesker, de er jo lige begyndt at komme her. Han gik hen til Døren og tilføjede, før han gled ud:

-Så venter vi en lille Stund.

Ida blev siddende. Der var kommet sådan en underlig Stirren i hendes Blik og hun tænkte, havde kun tænkt det ene, siden hun kom: Hvis han blot vilde sige mig, når han ikke kommer. Men pludselig smilte hun ved Tanken om Karls altid sorgløse Ansigt:

-Men han tænker ikke på det, sagde hun og blev ved at smile.

Der lød to Slag på Døren, og hun fløj op.

-Er det Dig? sagde hun. Stemmen slog over, og Karl stod midt i Døren.

-Er Du her, sagde han.

-Jeg har En med; og han trådte til Side for Knuth. Ida var standset og blevet blussende rød, og Karl sagde--det kom måske lidt pludseligt og lidt for muntert--:

-Knuth var s'gu også sulten.

Der blev en lille Pause, og Knuth sagde: Ja, tilgiv at jeg trænger mig ind her, Frøken. Ida rakte ham Hånden, mekanisk, uden at vide, at Tårerne stod hende i Øjnene:

-Jeg kender jo Grev Knuth, sagde hun.

Og efter et nyt Øjeblik sagde hun, som måtte hun slippe bort:

-Nu skal jeg bestille Kaffen; og gik.

Der var ingen af de to Herrer, der fik noget sagt, før Døren lukkede sig og de blev ene.

-Nå, for Fanden, sagde Karl, og det var, som han rystede noget af sig: det går nok over ... Ta' Tøjet af.

Ida var ude. Et Øjeblik, kun et Nu og kun med Albuen, støttede hun sig til Væggen. Men da hun kom hen til Buffet'en og så Buffetdamens Rotteøjne på sig, sagde hun pludselig med en glad Stemme:

-Frøken, vi bli'er tre ... og hun blev stående der og talte og lo, muntert, uden Tanker--til Ellingsen begyndte at bringe Maden ind, og hun fulgte efter, ind i Kabinettet, hvor Karl og Knuth sad og ventede på Stolene. Knuth begyndte at tale, i en ærbødig og halvhøj Tone, mens han slog Øjnene op og ned, om de dejlige Morgener og Kasernen: De boer jo også i en Art Kaserne, Frøken, sagde han. Ja, mumlede Ida. Men Knuth blev ved at tale, med samme Ærbødighed, lidt mere stammende: om Theatret, som snart var forbi, og Foråret, der snart kom.

Ida svarede med Ja og Nej. Og man hørte igen ikke anden Lyd end Klirren af Kopperne, mens Ellingsen serverede, og Klangene af en Søvlænke, som Knuth drejede rundt om sit Håndled.

-Nu hugger vi s'gu i Maden, sagde Karl, endnu før Ellingsen var ude.

Og de begyndte at spise, mens Ida holdt Æggebægeret op fra Bordet, som var hun bange, hendes Ske ikke skulde nå hendes Mund, og Knuth blev siddende en Smule langt fra Bordpladen, i samme ærbødige Stilling. Men Karl søgte efter Idas kolde Hånd under Bordet og trykkede den.

-Er der ikke Bagværk, sagde han--han talte i en Tone, som vilde han kæle for hende, og han undgik at bruge Du, uden at vide det--: For Frøken Brandt har s'gu altid Kager i Lommen.

Ida rejste sig og tog Pakkerne frem under Kåben.

-Jo, gu' er der Kager, sagde Karl, og mens Ida skar for, lagde han, stadig for at være god imod hende, sin Hånd ned over hendes Håndled, men Ida tog Hånden bort.

-Værsågod, sagde hun og rakte Fadet til Knuth, der tog det med et pludseligt Ryk.

-Kagen er dejlig, sagde Karl, men til den må vi ha'e Portvin. Det renser Halsen.

Knuth rejste sig lidt for hurtigt, for at bestille den: Må jeg, sagde han. Han var knap ude, da Karl rejste sig og stod bag Ida:

-Man kan da ta'e et Menneske med, sagde han og bøjede sig over hende.

Ida svarede ikke. Hendes Ansigt var ligblegt, indrammet af hans Hænder.

-Det er s'gu noget Skaberi, Pus, sagde han og blev ved at se på hende, til han pludselig kyssede hende, bag hendes Øre.

Ida havde ikke rørt sig, men på én Gang rejste hun sig, og, skælvende over hele Kroppen, som om hun frøs, klyngede hun sig ind til ham:

-Men jeg har jo givet Dig alting, sagde hun. Der var noget i Tonen som et Skrig, der ikke blev skreget.

-Pus, Pus, Pus.

Hans Stemmes Ømhed var ægte, og der lød noget i den, som man næsten kunde tro var Smerte:

-Pus, Pus.

Der gik et Smil hen over Idas Ansigt. Nu er jeg artig, sagde hun og tørrede sine Øjne: Nu er det forbi.

Og pludselig løb hun hen til sin Kåbe og tog Portemonnæen frem og stak den ned i hans Lomme.

-Så meget har jeg da nok, sagde han og ligesom skuttede sig.

Men Ida strøg Hænderne over sit Hår:

-Han er så elskværdig, sagde hun.

Karl lo:

-Han er s'gu af dem, der kommer til at ligne et Kvindfolk, når de er forliebte.

Karl blev ved at le: Og forliebt er han s'gu, sagde han.

Knuth kom tilbage med Ellingsen, der bar Portvinen, og Karl sagde:

-Vi ler af Dem, Knuth.

-Og af hvad? sagde Knuth.

-"Skål", sagde Karl bare og tømte sit Glas, mens også Ida sagde: Skål, Grev Knuth, og Knuth drak, som med et Par Ryk, ligesom før. Tak, Frøken, sagde han. Karl lo igen, plirende med Øjnene til Ida, strækkende Benene fra sig:

-Her er s'gu dejligt; Fa'en i Rideturen.

Ida skænkede Kaffe påny, tog og rakte Kopperne. Solen faldt ind over Dugen og over hendes Hår, når hun bøjede sig, mens hun begyndte at tale om Jylland. Om Aarhus, hvor jo "Grev Knuth havde boet"....

Hun havde været der i Forfjor, to Dage med Franck og Olivia, i Ferien ... Aa, hvor var der smukt i Riis Skov.

Mens Ida selv begyndte at drikke, blev hun ved at tale om Aarhusturen og om Francks og om Strandpromenaden. Hun vidste sikkert ikke selv, at hun måske søgte de Erindringer ligesom til et socialt Rygstød.

-Ja, sagde hun: hvor var der dejligt på Strandpromenaden ... vi var der om Aftenen ... Olivia og jeg.

-Så, sagde Karl, nu er vi ved Olivia.

Men Knuth, der vist ikke hørte stort andet end Lyden af hendes Stemme, og som ved Stavelserne Aarhus kun for sig så de tørre og solbagte Brosten foran Domkirken, sagde ganske åndsfraværende:

-Ja, på det Hotel sad man jo et Par Aar.

Karl sad og gyngede overskrævs på sin Stol, foran de to, med Cigaretten mellem Læberne, skottende til Knuth og plirende til Ida.

Så sagde han:

-De er s'gu en kvindekær Mand, Knuth, og han lo i inderligt Velvære.

Ida blev rød og smilede dog, mens hun sagde hastigt:

-Men vi kom ikke til Marselisborg.

Og Knuth, der måske blussede stærkere end hun, sagde:

-Jo, vi kom der jo ofte--fra Garnisonen.

Karl blev ved at sidde og gyngede på sin Stol, mens han så veltilfreds, med Øjnene ud over Bordet, frem mod Ida, der skyggede let med sin Hånd mod Solen; hun blev som altid så ungpigeagtig køn, når hun talte om Francks.

Og Karl sagde pludselig med et Nik og skød Læberne frem, mens Øjnene smilede:

-Mais il n'a pas tort, monsieur le comte; madame est bien jolie.

Der gik, uden at hun vidste det, en pludselig Sky hen over Idas Ansigt ved Lyden af de franske Ord (der kom så mange franske Småsætninger i Karls Tale på det sidste), men så smilede hun igen, lykkelig foran Karls Øjne, der "tog" hende, og hun løftede sit Glas og nippede til det, med sine Øjne i hans.

Til hun sagde (de havde tiet et Nu alle tre), og de sidste Stavelser kom pludseligt, næsten sørgmodigt:

-Hvor det dog er længe siden.

Karl, der sad og funderede inde i en anden Tankegang, sagde, mens han skød Røgen ud gennem Næsen:

-Men de Aarhus Grosserertampe er s'gu dygtige.

Uden at have hørt det sagde Ida og slog et Par lysende Øjne op mod Karl:

-Hvor mon man er i den næste Ferie?

Og Karl svarede, idet Smilet kom igen i hans Øjne:

-Ja, Fanden véd....

Men Ida måtte gå. Klokken var altfor mange. Knuth rejste sig: Tak for idag, Frøken, sagde han og stødte sit Glas mod Idas. Der var noget underligt, ligesom af en Sprællemænd over Knuths Bevægelser, når han pludselig kaldtes ud af sin Aandsfraværelse.

Også Karl stod op.

-Nå--*allez-y*, sagde han, og mens han hjalp Ida Kåben på, sagde han til Knuth--måske havde han fortsat Tankegangen fra Aarhus eller muligvis var det bare de franske Ord, der mindede ham--:

-Satan, så hun lod Beauté springe igår i Dyrehaven.

Han blev stående med Cigaretten dinglende mellem Læberne:

-Ja, Stål i Ryggen har hun s'gu.

Knuth gik ud i Gangen, og Karl tog sin Frakke på. Et Øjeblik holdt han Ida foran sig: Nå, Pus, sagde han, og hans Stemme blev pludselig øm, da han så Udtrykket i hendes Øjne: det var jo en dejlig Dag.

-Ja.

Hun støttede sig til ham.

-Når Du blot kommer, sagde hun, og med et Smil hviskede hun, men det bævede lidt i hendes Mundvige:

-For det er så svært at gå ud af den Dør, når man har ventet her alene.

Man kunde næsten tro, at Karl pludselig var blevet rød. Men han sagde kun, så meget blødt:

-Tak for idag, Pus.

Og hastigt, med det samme Udtryk af Angst i sine Øjne som før (men det var måske kun, fordi de nu skulde skilles) slog Ida sine Arme om hans Hals:

-Du, Du....

Så gik de ud. På Gaden gik de ved Siden af hinanden alle tre. Ida var bleg, det så man nu, hun kom ud i Luften. Men Karl, der gik og fløjtede sagte, sagde glad:

-Nu ku' vi se Lejligheden.

Ida blev blodrød og svarede ikke; men Karl fortsatte i samme Tone:

-For Frøken Brandt har lejet Lejlighed ... nu ka' vi gå derop.

-Der er jo ikke istand, sagde Ida; hendes Stemme brast af Hårdhed, så Karl så, helt forbavset, hen på hende:

-Nå, ja, så la'er vi vær'.

Lidt efter skiltes de.

-Tak, Frøken, sagde Knuth, da han slap hendes Hånd.

Karl og han gik ved Siden, af hinanden hen ad Fortovet. Karl røg og Knuth gik og tyggede på sin Stok.

-De er en lykkelig Mand, Eichbaum, sagde Løjtnanten så.

Karl skød Cigaretrøgen fra sig, men Knuth sagde i samme drømmende Tone:

-Ser De, det er de ømme Piger, man ska' ha'e.

Karl gik lidt, før han sagde:

-Ja, det er nok de bedste at ha'e. Han lagde et tøvende Eftertryk på "ha'e", som om han standsede foran et eller andet fortiet "Men"; og de gik lidt igen, før han sagde, i sin slæbende Tone:

-Men De er s'gu en Drømmer, Knuth ... Og en kvindetilbedende Person.

Pisken røg nervøst bort fra Knuths Læber.

-Ja, hvad er der andet? sagde han.

-Der er s'gu også Tilværelsen, sagde Karl og rynkede sin Næse: Og derfor må man regne den ud--desværre.

Knuth gik og så ud for sig.

-Ja, sagde han: man regner jo nok--men jeg véd ikke, undertiden synes jeg, det er, ligesom det var en anden, der lagde Tallene sammen.

-Er De også Filosof? sagde Karl sløvt.

Men Knuth, der blev ved at gå og se ud for sig, sagde stadig i samme Tone:

-Men man skulde være gået ind i Marinen.

Og lidt efter:

-For så kunde man idetmindste være taget til Siam.

Og der slås de.

-De er s'gu beruset, Knuth, sagde Karl og smed sin Cigaret. Og idet han standsede på Hjørnet, fortsatte han inde i sin Tankegang:

-Ser De, man ta'er jo ikke en Pige for Evigheden.

-Det er hele Historien, afgjorde han og hilste med sin Pisk.

Karl kom ind på Kontoret, meget for sent, og Bogholderen sagde ham nogle ubehagelige Ord. Det gjorde han ret ofte i den sidste Tid. Men Karl svarede ikke og satte sig blot foran Pulten, hvor han slog Protokollen op. Der var fuldt af Tegninger til Staldene på Ludvigsbakke på alt Klatpapiret:

-Så til Helvede, iaften skulde han danse igen.

På én Gang kom han til at smile. Han tænkte på Knuth:

-Han ser s'gu i Nærheden af et Skørt ud som han, der svømmede over til Kæresten.

Og pludselig følte han en Længsel, en rent legemlig Længsel efter Ida, så stærk, som ikke på længe.

... Ida var gået op i sin Lejlighed og havde taget Overtøjet af. Rundtom stod de nye Møbler og de gamle, pakkede i Lærred: hun måtte tage fat. Men på én Gang kastede hun sig, midt mellem de gamle Møbler, hvis Kanter tittede frem bag Drejl og Bast, ned over den nye Seng, og med Ansigtet ned i Puderne og med fremstrakte Arme, som var de naglede til det nye og brede Leje--græd hun og græd hun.

... Karl havde været hos hende samme Dag, om Eftermiddagen, oppe på Værelset; og nu skulde han gå og han var forelsket og hed--også nu.

Ida stod med Armene om hans Hals.

-Hvor skal Du være iaften? sagde hun.

-Hjemme.

Han vidste knap, han løj, før han havde gjort det.

-Farvel, Pus, sagde han og kyssede hendes Hår.

Så gik han.

Ida blev siddende længe foran sin uryddelige Seng.

Men da hun kom ned i Thestuen, sagde Kjær:

-Men hva' er det? Jomfruen har røde Øjne.

Frøken Helgesen talte bag Maskinen om Herren på "A". Nu måtte Professoren dog vist snart bestemme sig:

-Nu regner Patienten ud, sagde Frøken Helgesen: at der hvert Aar er lige mange, der skriver et T for et F.

Og Frøken Friis, der ostentativt stoppede sorte Silkestrømper, hvoraf hun havde trukket den ene som en Handske langt op ad sin Arm, sagde:

-Uh, den ækle Person, han er det rene Gespenst.

Frøken Kjær sagde, mens hun så ind i Gasflammen over Bordet:

-Nej, ikke det ... men der er noget over ham, som gik han og vidste, at vi alligevel allesammen måtte løbe lige i Gabet på ham.

Men Frøken Øverud, der smurte Mad, sagde i Sammenhæng med de røde Øjne:

-Det kommer af den megen Nattevågen. Jeg er også plaget af 'et. Men jeg bruger Søvand i en Flaske.

Ida gik til sin Nattevagt.

* * * * *

Julius åbnede Droskens Dør uden for Ankomststationen, og Generalinden steg ud.

Hun gik igennem Forhallen ind i Ventesalen, hvor hun fandt Fru Mourier i en Sofa.

-Gud, Du, Godmorgen, sagde hun: hva' det er for et råkoldt Vejr.

Men Fru Mourier, der hvert Øjeblik fik Tårer i Øjnene, sagde, at hun havde ikke lukket et Øje om Natten: For som hun har ligget der i Køjen, Lotte, og lyttet efter hvert Slag af den Dampmaskine.

Hun tænkte stadig på Aline, som de var komne for at hente.

-Og det er det, Du, sagde han: altfor god imod hende tør man heller ikke være.

-Kære Vilhelmine, sagde Generalinden og satte sig ved Siden af Fru Mourier: her siger jeg jo som Emilie: det kommer man over ved Ro og så først og sidst lade som der intet er passeret.

Men Generalinden glattede alligevel uden at vide det sine Randers Handsker opefter Håndledet, så man så hele Formen af Neglene.

-Ja, Du, sagde Fru Mourier og bevægede sit Hoved: men man tænker jo dog på hende.

Generalinden sagde i et lidt hårdere og ret afgørende Tonefald:

-Men kære Mine, er hun rejst, må hun jo også komme hjem.

Hun begyndte at tale om den Forandring af Klimaet, det alligevel vilde blive for Emilie, da hun hørte Fru Schleppegrell, der arriverede letstønnende med Fanny i sit Kølvand: Kære Børn, hva' det er for et Vejr--man mærker Fugtigheden gennem Marv og Ben trods min franske Undertrøje....

Ordene kom fra Admiralinden i en Strøm: Men som jeg sagde til Vilhelm (og hun satte sig) idag møder vi....

Fanny havde stillet sig ved Perrondøren. Hun havde et Ansigt, som når hun på Admiralindens Vegne aflagde Ugebesøg i Plejeforeningen og holdt sig Stuens Bredde fra dens Beboere.

Admiralinden gav sig til at tale om Chokoladen, hun havde fået, og Emilie, der altid var lige betænksom, indtil hun pludselig så rundt på Væggene og sagde:

-Kære Venner, hvor her er uhyggeligt ... det er, som ventede man i et Kriminalkammer.

-Ja, sagde Generalinden, denne Ventestue er virkelig skandaløs i en By som København.

De tav igen, og pludselig så de Kate og Karl, der var i Ridedragter, ude på Perronen foran Glasdøren.

-Dér har vi de to Unge, sagde Generalinden, og de nikkede alle smilende derud, mens Fanny betragtede dem i sin Lorgnet.

Kate nikkede igen med Rideslæbet over sin Arm:

-*Voilà l'Eglise triomphante*, sagde hun og skød Læberne frem; hun havde fået den Vane efter Karl.

-Ja, dér har vi s'gu Tanterne, sagde Karl. Han gik med begge Hænder i Ridebukserne, mens de slentrede videre.

Men pludselig vendte Kate om og ruskede i Ventesalsdøren.

-Jeg vil skam se dem, sagde hun.

Hun vilde ind, men Døren var låset: Nå, sagde hun og opgav det, Hæren rykker jo herud.

Karl, der også stod og så ind mod Tanterne, lo højt.

De blev ved at se ind gennem Glasdørene og, mens de stod tæt sammen, lo de begge i glad Fortrolighed af Familien.

Der begyndte at blive Uro og Støj, og Herrer og Damer stak Hoveder ind ad Dørene, da Admiralen kom. Han var forkølet og hilste rundt på Damerne, før han slog sig ned hos Fru Mourier og pudsede Næse.

-Nå, lille Frue, sagde han, ja, nu er vi her sågu både med Redningsbæltet og med Landgangen.

-Aa ja, Gud, Admiral, sagde Fru Mourier, det var, som ventede hun mere Sangbund hos ham: jeg er, så mine Ben ryster.

De tunge Bagagevogne begyndte at rulle hen over Perronen, og fremmede Damer og Herrer samlede sig ved Dørene--ved Fannys ikke, hun havde en Evne til at slå en usynlig Kreds om sig, så der blev et tomt Rum i hendes Nærhed. Konduktørerne slog Portene op.

-Dér er de, sagde Admiralinden og røg op af Stolen, som vilde hun gå frem foran en Front.

Generalinden havde grebet næsten krampagtigt om Fru Mouriens Arm og sagde med en Stemme, der pludselig rystede af Bevægelse, og som hun igen vilde gøre rolig:

-Gud, Mine, dette er jo kun en Glæde.

De var alle gåede over mod Døren.

-Fanny, sagde Admiralinden: Kommer Du?

Og korpulent og bevægelig som en Festarrangør sagde hun til Generalinden:

-Vi bør være sammen ... Hvor er de Unge?

-Her er Kavalleriet, sagde Karl.

Admiralen kom bagest, med noget i sit Ansigt, som "fulgte" han fra Frederiksberg en højtstående Våbenfælle fra Landetaten.

Folk trængte sig frem på Perronen, mens Generalindens Flok stod samlet og, halvbefippet, så Lokomotivet glide frem, og mens Admiralinden bevægede sine Arme to Gange, som om hun allerede åbnede sin Favn for de Hjemvendte, og Fru Mourier stjal sig til at tørre sine Øjne.

-Ser Du dem?

-Ser I dem?

Sagde Generalinden; og Kupé for Kupé gled forbi: Vilhelm, er Du her, sagde Admiralinden.

Kate svippede til Karl med sin Pisk: Se på Hofmassøsen, hviskede hun. Der gik ikke en eneste Trækning over Fannys Ansigt, mens hun mønstrede de første Klasses Kupéer gennem sit Glas.

-Kate, kaldte Fru Mourier, der var helt overvældet af Bevægelse og som vilde have Datteren hos sig.

-Der er hun, sagde Generalinden og begyndte at vifte med Hånden, og så så de Fru von Eichbaum stå rank i sin Kupé.

De ventede allesammen på det andet Ansigt, mens de hilste. Fru Mourier vidste ikke, at to store Tårer løb hende ned ad Kinderne.

-Så, hviskede Kate til Karl.

-I venter da ikke Aline? lød det så højt fra Fru von Eichbaum i Kupéen. De var alle begyndt at følge med det glidende Tog som trukne i en Snor og blev pludselig stående. Der var ingen, der sagde noget, til Generalinden efter et Sekunds Forløb igen begyndte at vifte med sine Hænder, og Toget holdt.

-Hun tog fra Ringsted (Fru von Eichbaums første Blik havde søgt Karl og traf ham i Ridedragten ved Siden af Kate) i sin gode Landauer med Feddersen.

Kate havde drejet sig om på Hælen: *Quelle blague*, sagde hun til Karl: Filippine.

-Den gælder ikke.

-Så? pyh, var det ikke, når Moderen satte Tåen på Jorden.

Og pludselig hørte man Admiralinden, der havde behøvet et Øjeblik for at samle sig, sige: Gud, Emilie, det er da for din Skyld, vi er kommet; Generalinden gav sig på én Gang til at græde, mens hun omfavnede Fru von Eichbaum, og Fru Mourier sagde: Aa, så er hun hjemme nu....

De talte pludselig højt, ret højt, om Rejsen og Chokoladen og Dampskibet, som om Fru Aline aldrig havde eksisteret, mens Fru von Eichbaum et Øjeblik blev stående foran Kate med begge sine Hænder i hendes.

-Men, sagde hun næsten rørt: Du ser jo helt blomstrende ud.

Admiralens havde allerede absenteret sig. Admiralinden og Fanny måtte tage Droske. De skulde til Hendes Nåde Frøken Juel.

Admiralinden udtalte sig endnu ikke om Begivenheden, men sagde:

-Kate Mourier bliver no'et svær.

Fanny, der gennem Vognvinduet betragtede Kate og Karl, som modtog deres Rideheste af Manden, der havde holdt dem, sagde, uden nogen Forklaring: Hun er en Tøs.

Fanny havde hørt Kates Bemærkning om Hofmassagen.

Admiralinden modsagde ikke sin Datter: Men Du skal se, sagde hun blot: hun sætter igennem, hvad hun vil ... Det er den Slags unge Piger, som i vore Dage bliver forsørgede.

-Når de kan forsørge ham, sagde Fanny.

Fru von Eichbaum og Generalinden var også komne op i en Droske; de kørte alene på Grund af de adskillige Effekter.

-Gud, Emilie, sagde Generalinden: der var jo et Øjeblik, hvor jeg blev ganske kold--da ingen så henner--til jeg genkendte din kloge Fornuft.

-Bedste Lotte, sagde Fru von Eichbaum: det var jo det eneste, når det da kunde arrangeres.

Fru von Eichbaum nikkede pludselig så smilende: det var Kate og Karl, der i Trav og hilsende satte forbi Drosken.

-Hvor det klæ'er hende, sagde hun og blev ved at se efter dem, med en pludselig Fugtighed i Øjnene: Når Karl blot ikke forsømmer sit Kontor.

-Kære, Du, Karl, der er blevet som et Kronometer, sagde Generalinden, og lidt efter:

-Og Du, han sidder vel heller ikke på den Kontorstol for Evigheden.

De to Søstre sad med hinanden i Hænderne.

... De var hjemme, og Fru von Eichbaum sad på sin gamle Plads i Sofaen efter at have haft Ane inde til Nejning.

-Ja, Du, hva' det er velsignet at være hjemme igen mellem de fire go'e Vægge. For Du begriber jo, der er Ting, man ikke sender med Posten, og, mellem os sagt, det har ikke været en blot Fornøjelse....

Generalinden begreb det: Jeg beundrede jo dine Breve ... der intet sagde.

-Det værste var jo nu, at der skulde tales og tales til mig, som mener, at man aldrig véd, hvad man ikke vil vide. Men Aline skal jo en Gang lægge Hjerterødderne blot. Vil Du tænke Dig, får hun ikke inat et sandt Anfald af sin Talesyge--i en Kielerkahyt, hvor hvert Ord kan høres på Gangene. Tilsidst gav jeg hende Kloral og sagde, hun ellers var udsat for Søsyge.

Fru von Eichbaum tav lidt og så frem for sig.

-Men, sagde hun: hva' et Menneske må opleve, når det kaster sig ud fra sit faste Bolværk.

Fru von Eichbaum tav igen og så ud som i et langt Perspektiv af det Ufattelige.

-Men, sagde hun så: en Rejse frisker jo altid på Ens Sprog.

Generalinden rejste sig: Fru von Eichbaum måtte trænge til at hvile. Inde i Kabinettet stod der en Buket.

Det var fra den lille Brandt. Fru von Eichbaum så på den. Den var nydelig:

-Men, Gud, Du, den megen Høflighed, sagde hun: den kan næsten virke lidt generende.

Generalinden sagde:

-Ja, Du, men det er jo rimeligt, at Mennesket vil vise sin Taknemmelighed.

Og pludselig inde i en ny Tanke sagde hun: Efter hendes Råd røg jeg jo, under et Påskud, forleden hos Mouriers med Svovl ... Men, Mille, nu skal Du til Ro.

Hun gav Søsteren Hånden, og, pludselig rørte, kyssede Søstrene hinanden med Tårer i Øjnene....

Karl sad på Kontoret. Han tænkte på Filippinen. Genstanden var en Ridepisk: den måtte s'gu være med Guldnap. Han nikkede over sin Protokol: Men han vilde vente til efter den første, når Gagen faldt.

Ida havde gemt en Meldeseddel til om Aftenen. Da hun kom, havde Karl Tøjet på og stod under Gasblusset:

-Er din Mo'r så kommen, sagde hun.

-Ja, sagde Karl, der havde fået Seddelen, og han slukkede.

-Du må undskylde. Pus, men jeg har s'gu så travlt.

-Tror Du, jeg skal gøre Visit, sagde Ida fra Mørket.

-Ja, hvorfor ikke? Karl ravede i Mørket.

-Ja, jeg vidste ikke....

Hun talte så sagte.

-Ka' Du finde Vej? sagde Karl og åbnede Døren til Lyset....

Men på Håndtaget rørte hendes Hånd et Sekund ved hans så hjælpeløs hastigt.

-Godnat, sagde hun.

-Godnat, Pus.

Porten til Gaden slog op, og man hørte de mange Sporvejes Klokker, da Karl gik ud i Vrimlens Lys.

Ida var bleven mager, så man, når hun nåede Lygternes Skær, mens hun gik tilbage gennem den tavse og halvmørke Gård.

... Fru von Eichbaum drak The hos Generalinden. Lamperne var tændte og de talte i deres gode Ro, om Nyt og Gammelt. Pladsen for det Mourierske Billede havde Fru von Eichbaum forandret. Hun tænkte, hun vilde have det på Skrivebordet for Lysets Skyld:

-Véd Du, sagde hun: jeg sad såmæn før Middag og så rigtig længe på Kates Billede. Jeg synes, hun er som forandret. Det er, som var der kommet noget tænksomme i Udtrykket.

* * * * *

Karl og Ida kørte ud ad Kristianshavn, Lygterne blev efterhånden få, og de herte ikke andet end Hestens seje Trav mod en ujævn Stenbro.

-Hvor her er trist, sagde Ida, der, stille, fulgte de sparsomme Lys fra Lygte til Lygte.

-Og koldt er 'et, sagde Karl. De krøb sammen i hver sit Hjørne.

Drosken luntede videre, og de to tav igen.

-Men han kører osse, som om han kørte til Begravelse, sagde Karl.

Og de tav igen.

-Så var jeg hos din Mo'r, sagde Ida, fra Krogen.

-Nå, mumlede Karl.

-Men hun var ikke hjemme.

Karl tyggede på sin Cigar, og, vel uden at tænke over det, sagde han:

-Hun var s'gu hjemme.

Ida hørte ikke mer Hestens Hove. Det var det, hun havde tænkt, tænkt på lige siden: Hun var hjemme; lige fra hun stod foran Døren, der blev lukket, vidste hun: hun var hjemme.

De hørte Lyden af nogle Fiedler og nogle Horn. Der har vi s'gu Manegen, sagde Karl og skød op i Sædet. Der blev Folk og Støj og Lys af Gasfakler.

-Nu skal man li'e godt se på Genstandene, sagde Karl og strakte Benene så hjemligt i Skæret af Gassen.

-To; han skød Penge ind til en Frøken ved Telthullet, mens han--han havde igen fået den Manér at kigge hvert Kvindfolk op under Hatten--kiggede hende ind i Ansigtet.

-Hva' sukker Du for? sagde han, da han vendte sig til Ida.

-Aa, jeg fryser, sagde hun, som i et Sæt.

Karl tog hende under Armen ved Indgangen. Aa, sagde han, mens en Dame allerede fløj, florbekørtet, gennem Tøndebånd, og alle Pladser var fulde af Københavnerne og Amagere: her varmer s'gu Staldluften.

-Hvor her er mange, sagde Ida.

-Ja, sagde Karl, der skuttede sig, mens Musikken skraldede: Det er dog altid en Afveksling.

-Det er s'gu godt, sagde han lidt efter, og han mønstrede, nikkende og i ét Blik, Krikken og den florbekørtet og de syv Musikanter og Publikum.

-Her er s'gu godt, gentog han og gned sine Hænder, så det knagede i hans Stol (der bredte sig også gerne sådan et vist Velvære over ham efter de Eneture i Droske, når han kom mellem flere Mennesker).

Et Par Klovner væltede sig om på Jorden, mens den graciøse Dame pustede. De stødte Peber, og de "kørte i Holstenskivogn", så det drøned.

-De har Puder på Ballerne, sagde en Herre bagved Karl, og alle de Omsiddende lo og fniste.

-Her vil Folk sågu' more sig, sagde Karl og gned sig op ad sit Ben, indtil han pludselig stødte sin Stok (det var, ligesom hun sad så ene) op mod Idas Hage.

Hun fo'r sammen; så smilte hun, og et Nu holdt hun, med sin Hånd, Sølvknappen fast mod sin Hage.

-Ja, sagde hun.

Et Par musikalske Akrobater havde begyndt at spille "den sidste Rose" på en Violin, og der blev mere sløvt i Publikum, og stille. Karl holdt Cigaren mellem Tænderne og førte den op og ned i den bedrøvelige Takt.

-Men, sagde Ida pludselig, sagte: jeg har måske også været der for tit.

Karl vendte sig: Herre Gud, tænker Du på det endnu?

Og pludselig gættende hendes hemmelige Angst og Tanke, sagde han og slog med et godmodigt Klap ned på hendes Hånd (han vilde i det Hele så gerne trøste hende i den sidste Tid):

-Moderen véd s'gu aldrig nogenting.

Ida klemte fast om hans Hånd: Aa, Du, hviskede hun. Men Karl rankede sig i Sædet med strakte Ben:

-Nå, dér har vi Baron, sagde han, og han viftede til ham med sin venstre Hånd.

Baron-direktøren fremførte to Heste. De dansede Vals og satte over Barriærer; de brune Skind spændtes og skinnede under Springene, alle Ansigter vendtes og fulgte dem. Så lød der pludselig, bagfra, en Stemme gennem Teltet:

-Det er s'gu godt, Baron.

Alle Folk lo, overstadigt, mens Herrerne slog Stokkene mod Stolene og en Dame ovre på den anden Side lo ustandseligt for, så hun vred sig på sin Stol.

-Se dog, se dog, sagde Ida.

Men to brede Mænd henne ved Teltvæggen, der fulgte hver Hestenes mindste Bevægelse, sagde:

-Det er hørt.

Folk begyndte at le igen, så de virrede med Hovederne, leende ad hinanden, fordi de lo ad ingenting.

-Men de springer smukt, sagde Ida, der holdt den venstre Hånd mod sit Bryst og støttede den højre mod Karls Knæ.

Karl, der havde fulgt Dressuren, alvorlig, under småbitte Sug af Cigaren, nikkede og sagde, med sit betænksomme Udtryk:

-Det var en Springer for Kate.

Ida havde ikke forstået straks--men nu rejste

Karl sig: Jeg må s'gu hilse på Direktøren, sagde han, og hendes Hånd faldt bort fra hans Knæ, ned, overmod Stolens Arm....

Så så hun en Dame, der var kommen op på en Line, en uhyre lyserød Dame, og hun hørte igen Folk le og så Karl nikke til sig henne fra Staldåbningen (han holdt aldrig af, når hun sad sådan, som hun ikke kunde røre sig) og hun smilede påny, mens han kom hen imod hende.

-Der er Herrens Overflødighed, sagde han og stak sin Arm ind under hendes.

Ida sad et Nu med Hovedet støttet mod hans Skulder: Det er li'som hjemme på Havnepladsen, sagde hun med en Stemme, der skælvede ganske lidt.

-Men Schreiber var s'gu god, sagde Karl.

-Aa, sagde Ida: Olivia gemte hans Portræt i sin Syæske.

Den imposante Dame blev fremkaldt og fremkaldt. Tilsidst fik hun Touche, for Jublen vilde ikke lægge sig.

-Godaften, min Pige, sagde Herren fra før og vinkede venligt Damen af.

Men Paukerne blev ved at skratte, da Ida greb Karl om hans Arm:

-Dér er Frøken Friis, sagde hun. Hun var blevet stiv som et Lig.

-Nå, til Helvede, og Karl drejede Hovedet noget hastigt. Ja, dér er hun, sagde han.

Men Frøken Friis, der kom lige imod dem, nikkede kun hjemligt og glad:

-Godaften, er De også kommet på Amager? sagde hun og skred videre med løftet Skørt. Der var noget eget tilvant og glad fremtrædende over hendes Ryg og nedefter. Da hun havde nået sin Stol og satte sig, sagde hun til den lille, stornæsede Herre i hendes Kølvand:

-Det er Barndomsvenner.

-Nå, sagde han langtrukket: så er det kriminelt.

-Det er en slem Lømmel, mumlede Karl, da Parret var forbi. Han blev siddende og stirrede stift på Spidsen af sin Cigar, til han sagde som En, der har opgjort et ulysteligt Regnskab:

-Nå, hun holder s'gu nok Bøtte.

Men han blev alligevel siddende tavs, med et Udtryk, som Cigaren ikke smagte.

Ida bøjede sig frem, for der var kommet et Mellemrum mellem deres Stole, og med et Smil hviskede hun (men det vibrerede lidt om hendes Mund) ganske sagte:

-Karl, og det var det første, hun havde sagt siden Frøken Friis var gået forbi: jeg bryder mig ikke om det.

Og hun gav sig til at tale, lidt livligt og lidt stærkt, mens det summede om dem; Tykkerten fra Linen var nu kommen til Hest.

-Du kunde gerne sidde lidt roligere, sagde Karl.

Ida havde et Nu pludselig Tårer i Øjnene, men så smilte hun igen (hun forstod ham jo så godt), og hun hviskede endnu en Gang, med Ansigtet op imod ham:

-Karl, jeg bryder mig slet ikke om det.

-Det kunde vel osse lidt nytte, sagde Karl, stadig med samme Stemme og, med pludselig Mine til at rejse sig, lagde han til:

-Jeg vil s'gu gå ud til Direktøren.

-Vil Du gå igen? Det kom så hastigt, og Ida løftede Hånden så meget som en Tomme for at standse ham (og vidste vistnok ikke, at det til allersidst også var af Forfængelighed).

-Jeg kan jo osse bli'e, sagde Karl.

-Barndomsvennerne morer sig ikke, sagde Kavalleren til Frøken Friis, der gav sig til at nikke til Ida to Gange.

Der lød en Fanfare: Dér har vi Jokeyen, sagde Karl og strammede sig uvilkaarligt i Sædet, som alle de andre, da Rytteren jog forbi: Han rider godt.

Ida nikkede kun foroverbøjet, medens der var noget over hende som over et Barn, der stopper Fingrene i Ørene, når det vil læse, og hun tog ikke Øjnene fra den nøgne Mand, der satte i Spring.

Folk klappede og klappede.

-Han springer godt, sagde Karl.

Og Ida, der nu uvilkaarligt blev ved med Øjnene at følge det nøgne Legeme, sagde sagte og blev rød, for hun havde sluttet Ordene:

-Han er dog ikke så smuk som Du.

Karl så pludselig ned på hendes Ansigt:

-Du er s'gu begyndt at se på Mandfolk, sagde han.

Og han lo, mens han pludselig strakte Benene:

-Skal vi så gå, sagde han, da Jockeyen var ude, og de rejste sig. Først henne ved Indgangen hilste de på Frøken Friis.

De kørte igen tavse. Ida havde stjålet Karls Hånd, der ikke var så livlig bag Handsken:

-Kan vi ikke køre til "Dagmar" idag?

-Jo-o, sagde Karl, og lidt efter:

-Folk træffer man alligevel allevegne.

Og idet han pludselig gned Hænderne, sagde han i en anden Tone, som en Mand, der har taget sin Beslutning:

-Så vil vi s'gu spise.

Han sagde, han vilde ha'e Hummer: Men Du skal drikke Porter til, sagde han, og der kom et snaksomt Velvære over ham, som om han allerede sad foran det røde Dyr og Salatbladene.

-laften vil vi drikke, sagde Ida.

-Frøken Friis' Skål, sagde Karl fra sit Hjørne; og de blev begge tavse igen, stirrende ud hver af sit Vindu.

-Nu er vi ved Højbro, sagde Ida.

-Nå, Gud ske Tak, sagde Karl, og han forandrede ikke Stilling, før Drosken holdt og de nåede Restauranten, hvor Kelnerne løb i det meget Lys mellem mange Gæster, og de fik et Kabinet.

-Det er det gamle, sagde Ida med sådan en lys Stemme, og hun fik Kåben af.

-De er s'gu alle éns, sagde Karl, der allerede var midt i Studiet af Spisesedlen. Men da Fadene kom, vågnede han op og slog Hovedet helt tilbage af Velvære: Der må Mad til, sagde han, og han begyndte at spise, med opbunden Serviet. Han fortalte Last og Fast. Om Knuth: han er s'gu rent gal, sagde han og missede med Øjnene til Ida: men en prægtig Fyr. Og om Admiralen: nu havde han været upålidelig igen; han kunde s'gu heller ikke la'e de Hunkøn gå. Og om Bogholderen: Han bli'er, ryste mig, værre og værre, sagde han og rynkede Næsen, mens han blev ved at spise.

Men Ida, der sad og så på ham, sagde og smilte:

-Du ser så godt ud, når Du spiser; og hun førte sin Hånd ind under hans Manchet op ad hans Arm.

-Ja, sagde Karl, der lo; hvis jeg spiser godt; og han trykkede Armen ned mod hendes Hånd.

Ida sad og stirrede ud i Luften: Nu kan vi snart spise derhjemme.

-Ja, sagde Karl blot.

Men Ida blev ved at tale om Lejligheden: Så kønt der blev--nu var Tæpperne kommet ... til at gå over begge Gulve ... å, Mønstret var så smukt, med lutter visne Blade, strøede overalt ... og Portièrerne ligesådan ...

Hun blev ved at fortælle om de lutter gule og brune Farver i Gulvtæppemønstret, til hun pludselig fornam Karls Tavshed. Og for alt i Verden vilde hun blive ved at tale og--tav.

-Men når bli'er der færdigt? sagde Karl i en Tone, som sad han og regnede noget ud.

-Jeg véd ikke, sagde Ida, med Hovedet støttet i sin Hånd, med en Stemme, der pludselig sitrede.

Den Ruslæders Portemonnæ var allerede kommen hen ved Foden af hans Glas. Han tog den tankeløs op og åbnede den. I det forreste Rum lå der et Brev.

Ida greb ham i Armen: Det må Du ikke se.

Men Karl havde foldet Brevet ud: Det er jo fra Franck?... Og i en Tone, som var det et Rykkerbrev til ham, sagde han:

-Det er naturligvis om Pengene.

Ida svarede ikke, men puttede Brevet til sig, mens Karl sagde:

-Jeg forstår s'gu ikke, hvad Du gør for at lokke alle de Penge fra ham.

-Jeg lyver, sagde Ida og slog pludselig Ansigtet ned mod Dugen; og i samme Aandedrag--som for at sige, at det skulde han ikke tage sig nær--så hun op og sagde:

-Det har jeg jo altid gjort.

Karl, der blev bevæget og knap gjorde sig Rede hvorfor, mumlede:

-Men at lyve sig til et helt Møblement er ikke så let....

Ida smilede igen, mens hun så ud over det uendelige Væv af alle sine egne Udflugter.

-Jo, sagde hun og lo næsten: når man først er begyndt, så kan man altid lyve videre.

-Du bliver s'gu et fordærvet Fruentimmer, sagde Karl. Det var længe siden, han havde taget så fast eller ømt om hendes Hånd.

-Men hvorfor skal vi tale om det, sagde Ida og virrede med Hovedet: Nu vil vi drikke. Og hun tog sit Glas.

Da hun havde drukket og sat Glasset, sagde hun pludselig, og vilde slet ikke sige det:

-Det værste, de kan gøre, er da at gi'e mig min Afsked.

-Det manglede blot, brast det ud af Karl.

-Ja, så var det da forbi, sagde Ida.

Men Karl svarede ikke, før han sagde, med samme Udtryk som før inde i Cirkus:

-Men, for Fanden, hun holder vel Bøtte.

Han kaldte på Kelneren for at betale.

-Skal vi allerede gå, sagde Ida. Det var som kom der altid ligesom en Angst over hende, når de skulde gå; og hun så ud over Bordet og Glassene.

-Det er s'gu på Tiden, sagde Karl.

Han vidste vist ikke selv, at han sukkede et Par Gange, da han trak en Halvtredskrone-Seddel op af den Ruslæders Portemonnæ.

Men inde i Drosken sagde han, for han vilde ligesom heller ikke skilles fra hende:

-Nu ta'er vi hen i Lejligheden.

-Men der er jo ikke istand, sagde Ida.

-No'et er der vel på Plads, sagde Karl, og han råbte Gade og Nummer ud til Kusken.

...-Du må ikke se Dig om, sagde Ida, der ude i Gangen havde fået en lille Lampe tændt og som nu åbnede Døren. Men idet hun løftede Lampen foran sit Ansigt, sagde hun straks og pegede på to store Ruller, der stod lænede op imod Væggen:

-Det er Gulvtæpperne.

-Sikken Mængde, sagde Karl, der stod og tænkte på, at Møblerne vilde blive for store for Stuen.

-Ja, og hun nikkede til ham: Men Mønstret kan Du ikke se.

-Jeg er forfærdelig tørstig, sagde Karl, der fik Overfrakken af.

Ida havde Rødvín og vilde hente den. Karl gik alene op og ned, med en Cigar, der var gået ud; han stødte i Tanker til Møblerne som til Stængerne i et Bur. De tomme Vindusåbninger gabede på ham som et Par stirrende Øjne.

Ida kom ind med Vinen: Tak, sagde han, og vilde hælde Vinen i sig.

Men pludselig bevæget, eller desperat--for han kunde i det Øjeblik gerne have slået alle de Møbler i Smadder--sagde han og hans Stemme var lav:

-Nå, Skål, Pus.

-Ja, sagde Ida og så fra Stuen, hvor Møblerne, der ikke var på Plads, kastede lange Skygger op i hans Ansigt: Det er det første Glas, vi drikker her.

Og hun drak, til Bunden, med Øjnene fæstede på hans Ansigt.

... Karl var gået.

-Tak, jeg vil blive lidt, havde Ida sagt.

Nu var hun ene. Hun havde ingen Tanker i sit Hoved.

Hun vilde kun være ene, når hun tog sin Kåbe og sin Hat og når hun gik. Men da hun kom ned på Gaden, næsten løb hun. Hun tænkte: hvis hun mødte Frøken Friis--i Porten--eller udenfor--og hun løb, som om hun derved kunde undgå det.

Men hun nåede op i sit Kammer og havde ikke mødt nogen.

Hun tog sit Overtøj af. Men på Gulvet blev hun ved at vandre. Så åbnede hun Døren. Hun vilde se Roed og Frøken Petersen, se dem, inden de fik det at vide. Hun gik ned. I hele Huset var der tyst. Mod Vinduet på Gangen lysnede det allerførste Skær af Dagen og de Syge blundede. Sagte drejede hun Nøglen om og gik ind. Roed og Frøken Petersen sad hver på sin Side af Kakkelovnen, stive i Øjnene af Søvn.

-Gott, Gott, er det Dem, sagde Frøken Petersen.

-Jeg vilde ta'e lidt Kloral, sagde Ida, og åndsfraværende, eller frygtsomt, glattede hun med sine Hænder ned over Roeds Hår.

-Hvor De er kold, sagde Roed med de Forvågedes underligt ligegyldige Stemme.

-Ja.

Ida slap hende og gik hen til Tærskelen til "Salen". I den nærmeste Seng rørte Patienten sig, og Ida gik ind. En skægget Mand med blå Briller lå og stirrede op på hende.

-Godaften, Frøken, sagde han med sådan en ydmyg Stemme.

-Herre Gud, Lauritzen, sagde Ida, er det Dem.

Patienten svarede ikke. Det var en Dranker, som var her for tredje Gang. Han lå kun og knugede Hænderne:

-Jo, det er mig, sagde han så og blev ved at knuge Hænderne, så Knoerne blev hvide.

Og mens han så hende op i hendes Ansigt og Armene faldt tilbage langs hans Sider, sagde han--det Blik må En have, der korsfæstes--:

-Jeg kan ikke andet.

Ida lænede sig til Sengens Stolpe. Stille og uden Lyd hulkede hun fortvivlet.

... Karl var kommen hjem. Halvt afklædt blev han ved at marchere på Gulvet.

-Det er utroligt, sagde han.

-Det er s'gu utroligt, blev han ved at sige, mens han standsede på sin Marche og nikkede ind i Lampen.

-Men de Fruentimmer er s'gu også blinde, sagde han og nikkede ind i Lyset.

Endelig satte han sig hen på sin Seng.

-Hm, og han fortrak Ansigtet, som var også det ham Højst ubehageligt: og så har Knuth naturligvis siddet og dinglet på Wienerkaféen for at vente.

Tilslidst kom han ned mellem Tæpperne. Han lå på Ryggen og stirrede op i Luften.

-Det er mærkeligt, men de ender s'gu alle med at blive simple i en Seng.

Karl v. Eichbaum slukkede sit Lys. Men i Mørket lå han længe og kastede og vendte sig og virrede med Hovedet, men også hans Hænder var særligt urolige--som en Mand, der er plaget af besværlige Fluer ...

... Han var heller ikke i noget lyst Humør, da han stod op, og Skilningen kunde han ikke få lige, mens han blev ved at sidde og herse med Kammen og Børsterne foran sit Spejl. Men på én Gang løftede han Ansigtet og, idet han så sig selv lige ind i Øjnene i Spejlet, sagde han halvhøjt og med et Nik:

-Ja, det er det: et Menneske gør s'gu, hvad han må.

Ida havde ventet længe oppe på Kammeret. Nu måtte hun ned i Thestuen, nu måtte hun derned. Hun gik gennem den urolige Gang, ind gennem den rolige.

Aldrig syntes hun, hun var gået så rank. Nu var der kun Døren, som skulde åbnes, og Tærskelen, som hun skulde over.

-God Morgen.

Hun var derinde. Og i et Nu havde hun lyttet efter sin egen Stemme og set på Alles Ansigter, at de vidste intet; og set Frøken Friis, der sad nærmest Døren og skød op fra Stolen til et Favntag.

-Godmorgen, Søde, sagde hun.

Og da hun kyssede hende, skød hun et Nu Spidsen af sin Tunge ind mod Idas Kind.

Ida blev blødende rød....

Og hun hørte Frøken Helgesen sige:

-Hos os har der inat været to Dødsfald.

* * * * *

Måske en halv Time havde Ida ventet. Nu vilde hun gå. Måske kom der ingen, så hun kunde gå.

Men Ellingsen var ved Døren for at "hjælpe Frøkenen".

Han tog Kåbe og Hat, og hun fik dem på:

-Tak, sagde hun: Farvel.

Men Ellingsen, der stod ved Døren, sagde, og der var megen Fugtighed om hans Læber:

-Frøkenen glemmer sine Pakker.

Ida tog dem og Ellingsen lukkede også Gadedøren op:

-Farvel, sagde hun og gik.

Gadedøren var af dem, der stille lukker sig af sig selv. Hr. Ellingsen vendte tilbage til Kabinettet. Han bevarede stadig et deltagende Udtryk i sit Ansigt. Med en Serviet bortslog han lidt Støv, han

syntes havde samlet sig på Dugen, hvorpå han med den samme Serviet tørrede sig om sin Mund. Hr. Ellingsen havde virkelig sjældent haft mindre end en seksten, atten Kroner om Måned af "det Selskab".

Det ringede ved Bufet'en.

-Men der var jo en dejlig Fremgang i Forretningen.

Hr. Ellingsen gik ud. En Herre og en Dame kom imod ham i Gangen....

-Ida gik--hun troede vel selv, hun vidste ikke hvorhen--langs Stien, mod Østerbro, udad, længer og længer.

Dér mødte hun dem. Han så dem langt borte. Der var de.

Hun måtte gå dem forbi. Småpakkerne hang ligesom så løst i hendes slappe Arm og hun vidste ikke, hvordan hun nu fik Hovedet bøjet til Hilsen.

Men Kate standsede sin Hest et Øjeblik.

-Godmorgen, Frøken Brandt, sagde hun og hilste med sin Pisk. Hvilket dejligt Vejr!

-Ja, dejligt, sagde Ida, der pludselig stirrede hende op i hendes Ansigt.

-Man mærker formelig Foråret slå op af Jorden, sagde Kate. Karl holdt lidt fra dem. Det så ud, som hans Hest ikke var så lige at styre.

-Nå, allons ... Godmorgen.

De red bort.

-Hun var kommen langt ud, sagde Kate.

Og lidt efter, mens hun så ud over Hovedet på sin Hest, tilføjede hun:

-Det er mig forresten ligegyldigt.

Karl vilde spørge hvad, men tav pludselig med et forbløffet Ansigt.

-De er s'gu min Overmand, sagde han så, da de havde travet en Stund.

Ida havde vendt sig. Det var, som var hun pludselig vågnet. Hun så hvert Ansigt, hun mødte, som var det mærkelig lyst, og hvert Gitter og hvert Hus og hvert Træ, som var alting så mærkelig skarpt. Og hun hørte hver Samtalestump klingert bestemt og hver Vogn og hver Lyd, som havde hun tusind Sanser og alle fornam, fordi de led alle.

Men Mulden så hun mest og de gule Krokus og Rosentræerne, der var afdækkede nu--for nu vilde det snart blive Forår.

Hun kunde være gået ti Mil og bøjede dog om ved Søhjørnet, af Vane.

På Vejen tæt ved Rørholm mødte hun Frøken Friis, som begyndte at larme langt borte og så kyssede hende, som det i den sidste Tid var blevet hendes Skik. Men, kære Barn, sagde hun: idag må jeg da se Lejligheden. Frøken Friis blev ved at plage om at se Lejligheden: nu var det bare lige om Hjørnet....

Ida var pludselig så træt, eller måske følte hun Trang til at nyde en sidste Smerte.

-Ja, sagde hun sagte: vi kan gå derop.

Hun gik op ad Trapperne, som skulde hun bestige et Bjærg. Frøken Friis var iforvejen og læste på alle Dørplader.

-Og et yndigt stille Hus, råbte hun ned (det var lutter Embeds-og Bestillingsmænd samt en Baptistpræst, som boede der) og hun kunde næppe vente, til Ida fik lukket op og sagde, som om hun havde glemt det:

-Ja, her er Håndværkere.

Men Frøken Friis råbte allerede inde fra Dagligstuen:

-Men Gud, Gud, hvor er her nusset; hun røg ud igen på Gangen: hun måtte kysse Ida af Henrykkelse, før hun svajede ind påny. Hun befølte alt og så alt og snakkede, til hun pludselig satte sig på en Stolearm:

-Men, søde Brandt, hvor må det have kostet.

Ida sad ned. Ubevægelig så hun ud over alting, Stykke efter Stykke: nu var det på Plads.

Hun hørte ikke Frøken Friis og ikke, at hendes Ordstrøm pludselig standsede, følte kun, at hun var ene, et Nu, og løftede sine Hænder fra sit Skød--da Frøken Friis kom frem i Sovekammerdøren.

-Brandt, sagde hun, og hun udtalte Navnet i en Tone, som hun aldrig havde brugt: De véd, hvordan De vil ha'e det.

Ida havde pludselig rejst sig, ved Lyden af sit Navn. og en Flamme sked op i hendes Kinder.

-Så går vi, sagde hun og havde glemt næsten selve sin Smerte.

Men Frøken Friis var inde i Sovekamret igen og sad og gyngede på den store Seng.

-Så går vi, gentog Ida.

Der var noget i Tonen, som fik Frøken Friis til at rejse sig noget rask.

Men Ida ventede tavs først ved Dagligstuedøren og så ved Entrédøren, sidst ved Gadedøren, indtil Frøken Friis var ude. Heller ikke på Gaden kom Samtalen i Gang. Frøken Friis var også stille, optagen af Sit som af en Opdagelse. Men da de nåede Hospitalsporten, sagde hun, før hun skulde videre "et Ærinde":

-Men Gud, Brandt, vær nu fornuftig--dette er jo kun for vi frisindede.

Ida skød tavs hendes Hænder bort fra sin Arm.

-Farvel, nikkede Frøken Friis.

Da Ida, der bestandig bar de to Småpakker, kom ind på Trappen i Pavillonen, mødte hun Frøken Kjær.

-Nej, sagde hun med sin glade Stemme--hun var så vant til, at Ida bragte noget med sig hjem--: Jomfruen har Kager.

Og hun løb iforvejen op til Frøken Petersen: Jomfruen har Kager, sagde hun, og de samledes hastigt til Picknick i Køkkenet.

Ida sad og så Kagen forsvinde mellem Petersens Tænder.

Da de to var mætte, var der et Stykke tilbage. Det blev tilbudt Josefine, der kom for at hente Spandene.

-Ja, no'en skal jo ha'et, sagde Josefine.

Men Frøken Petersen sagde:

-Ach, vi skulde have gemt den til Kaffen.

Ida havde rejst sig og gik.

* * * * *

Frøken Friis' "Ærinde" var et Minuts Løb ind til Svendsen, hvor den Stornæsede spiste Frokost. Frøkenen var helt vims og forpustet af Morgenens lagttagelser.

-Nej, Du, sagde hun: det havde jeg aldrig troet--for der var raffineret....

Den Stornæsede betragtede sit Smørrebrød med Sky.

-Det er s'gu altid sådan med de meget blide Piger, sagde han.

Frøken Friis sad lidt; hun så stadig Sengen og de store Vaskekummer og den brede Hvilesofa for sine Øjne.

-Ja, det må det vel være, sagde hun eftertænksomt og nikkede.

Men lidt efter sagde hun:

-Men, Gud, hvor det må være dejligt at ha'e Penge.

-Nå, sagde den Stornæsede: det vigtigste er s'gu, at man véd, hvad man vil hinanden.

Han bød Frøken Friis på et Glas Øl, som hun nød med opdraget Slør.

Men pludselig sagde hun, påny ganske ophedet:

-Frederik, hun havde flyttet Sengen midt frem i Lejligheden.

-Ja, den bliver s'gu nok stående, sagde den Stornæsede.

* * * * *

... Kate Mourier havde fået den mærkeligste Vane. Hun vandrede op og ned gennem alle Stuer med begge Mynder efter sig.

-Kære Kate, hvor Du marcherer, sagde Fru Mourier fra sin Sofa.

-Jeg tænker, sagde Kate og vandrede videre.

-Men kunde Du ikke gøre det siddende, sagde Fru Mourier.

Pludselig havde Kate sat sig med begge Mynderne foran sig, og rejste sig så igen. Henne ved Døren strakte hun Armene op langs Dørkarmen.

-Er det iaften, vi skal på Koncert? sagde hun og så ud i Luften.

-Ja.

Det var rart ... For jeg trænger til Musik, sagde hun og gik ind.

Fru Mourier blev siddende. Bladene i hendes "Edition Peters" blev liggende urørte. Hun tænkte på, at det var godt, at Mourier endelig kom--nu til Selskabet for Aline.

For Fru Mourier vidste ikke rigtig, hvordan det stod til med Kate.

Det ringede, og det var Fru von Eichbaum. Hun kom blot for at spørge, om Mourier også tog Tjeneren med til Byen.

-For Mine, det var jo bedst at vide det, sagde hun.

Mouriers Tjener skulde hjælpe til ved Fru von Eichbaums Selskab for den til Byen ankomne Fru Feddersen.

De talte lidt om det, og Fru von Eichbaum sagde så, i en anden Tone:

-Børnene har jo redet, Du.

-Ja, sagde Fru Mourier og så ud for sig. Hun havde så gerne villet "tale rigtig ud"--og lod være.

* * * * *

-Fru von Eichbaum sad med Generalinden foran det dækkede Bord i Generalindens Spisestue, hvor Fru von Eichbaums Gæster idag skulde spise. Der var færdigt.

Fru von Eichbaum så ud over Dekorationen, der var Krokus fra Landstedet, og sagde:

-Så kommer den lille Brandt. Jeg gik selv derud imorges.

Og da Generalinden ikke svarede straks, sagde hun:

-Det var jo urimeligt at la'e Pladsen stå tom, og hun har jo dog li'esom færdedes her i Vinter ... Desuden hjælper hun så lidt med ved Theen.

-Men det er da rimeligt at bede hende, mente Generalinden: da Pladsen er der ... Og netop, sagde hun og holdt lidt for pludseligt inde efter at det var sagt: under disse Omstændigheder.

Men Fru von Eichbaum havde vistnok slet ikke hørt det, for hun rejste sig kun og sagde:

-Og nu er der for Julius kun at tænde Lysene an.

Også Generalinden stod op, men henne ved Døren blev Fru von Eichbaum stående:

-Så vilde jeg jo ønske, Du, sagde hun noget langsommere: at Aline kom lidt tidligt ... for, Lotte (Fru von Eichbaum gjorde en Bevægelse med Hænderne, som bragte hun noget på Plads) så li'esom er hun der.

Generalinden nikkede, mens Fru von Eichbaum åbnede Døren.

De gik gennem Gangen ud i Generalindens Køkken.

-De Skærmbrædter, Lotte, sagde Fru von Eichbaum, idet Søsteren gik gennem Generalindens Køkken, hvor nogle grå Skærmbrædter dækkende garnerede Køkkenbord og Komfur: De Skærmbrædter er en Velsignelse.

De skiltes, og Fru von Eichbaum gik over i sin egen lille Gang, hvor hun, lidt kaldende, sagde til Julius, der på en Snor inde ved Komfuret havde sine Handsker til Tørring:

-Og så si'er Julius den fremmede Tjener Besked.

Julius, der kom frem, let lugtende af Benzin, skulde nok besørge det.

Fru von Eichbaum gik ind. Til Ane talte hun før Middagen ikke.

De tre Stuer lå i stille Hygge, og Kullene, der var lagte sparsomt på, brændte svagt. Fru von Eichbaum satte sig på sin Plads i Sofaen. Hun vilde kniple, til hun skulde klæde sig på.

Sengeomhænget var snart færdigt--om nogle Uger. Men Kate, Barnet, havde virkelig også i den sidste Tid, her om Aftenerne, kniplet rigtig flinkt. Og meget jævnt.

Det var rigtig, som der var kommet mere Ro over de kønne Fingre.

Kniplepindene gled ud af Fru von Eichbaums Hænder, og hun faldt i Tanker. I Stuerne begyndte det at skumre. Fru von Eichbaum tænkte på så mange Ting, på denne Vinter og på de mange Vintre før, på Aline og på Kate og på Karl ... Og pludselig tænkte hun på en af Konfessionarius' Prædikener.

Udlæggelsen havde været om Troskaben og Dagværket og Lønnen, som blev Fred.

Fru von Eichbaum blev pludselig bevæget, og i Halvmørket brugte hun Lommetørklædet. Hendes Øjne var fæstede på Hr. von Eichbaums Billede over Skrivebordet: han sås endnu i Halvlyset.

Hans Enke havde foldet Hænderne.

Så vakttes hun af sine Tanker. Hun hørte Karl. Han åbnede Døren til Spisestuen og kom ind.

-Er Mo'er klædt på? spurgte han.

-Nej, jeg har såmæn siddet lidt i min Krog, sagde Fru von Eichbaum fra Mørket: Men alt er i Orden.

-Får vi så Christensen? sagde Karl, der var falden ned på en Stol.

-Ja.

De sad tavse lidt, til Fru von Eichbaum sagde:

-Og så har jeg bedt Frøken Brandt.

Måske havde hun ventet et Ord ud fra Halvmørket, men Ordet kom ikke, og begge hørte kun Uhret, der dikkede videre.

-Hun er jo dog kommet her en Del i Vinter, lød det fra Sofaen.

-Og, Fru von Eichbaums Tone skiftede næsten umærkeligt: Så har jeg jo tænkt mig det som en Slags Afslutning.

Uhret dikkede videre, måske et Minut.

-Vil Du så tænde i Hjørnet, sagde Fru von Eichbaum.

Karl tændte, og Fru von Eichbaum rejste sig.

-Det er nok på Tide, sagde hun, og da hun kom forbi Sønnen, lagde hun pludselig Armen på hans Skulder:

-Jeg har siddet her og set på din Fa'rs Portræt....

Karl følte, at hun sitrede.

Og pludselig bevæget, ligesom hun, sagde han:

-Mo'r er så god--og kyssede hende på Panden.

-Og nu må vi klæde os på, sagde Fru von Eichbaum: Bordordenen har Julius lagt ind på dit Bord....

Karl stod inde i sit Værelse og studerede "Bordordenen". Han Følte noget af en Lettelse: Ida, der skulde have Kandidaten, skulde sidde på samme Side af Bordet som han selv.

* * * * *

Julius var ovre i Spisestuen færdig med at tænde Lysene an, da Mouriers Hr. Christensen arriverede med Mansketskjorten dækket af en Fløjels Skjorteskærmer. Julius behandlede den Fremmede med meget Ceremoniel og sagde, at han "turde måske sætte ham ind i Forholdene".

Han førte Hr. Christensen ind i Generalindens Gæsteværelse ved Siden af Spisestuen, og Hr. Christensen afførte sig Overtøjet, mens han betragtede de to Senge.

-Her retter vi an, sagde Julius.

Julius havde tænkt, at Hr. Christensen kunde skænke.

Hr. Christensen, der bar Guldælneknapper og tre firkantede Guldknapper i sit Skjortebryst--han havde tjent i Garden og uddannede sig under Hr. Mouriers årlige Ophold i Karlsbad flittigt efter internationale Mønstre--betragtede Flaskerne....

-Af hvid Vin, sagde Julius, plejer vi at skænke tolv Glas af Flasken.

Hr. Christensen, der så ud som en Mand, der ikke vil undres over noget, begyndte at sortere Flaskerne med et Par meget soignerede Hænder. På venstre Hånds Lillefinger bar han en bred Guldring.

Fru von Eichbaum var påklædt og stænkede Værelserne med "en Anelse" af Kølnervand.

Portneren havde indtaget sin Post foran Porten for at avertere Droskerne. De måtte holde på Gaden. "Mellemgården" var for smal, så de kunde vanskelig vende.

Men den første Gæst kom gående. Det var Kandidaten. Han kom bestandig først af ubehjælpelig Angst for at komme for silde, og han sagde til Julius, mens han aftog mange besynderlige Klædningsstykker:

-Der er nok ingen kommen, og gik ind til Fru von Eichbaum, med Hovedet på Skakke, mens Fru von Eichbaum rejste sig og sagde: Det var dejligt at se Dem, Henrik, så har De det da nogenlunde. Kandidaten kom til Sæde og takkede. Når Kandidaten sad midt i en Stue, så han ud, som han var anbragt i en Krog, og han holdt Benene underligt ind til hinanden, som gemte han dem i en Fodpose. Fru von Eichbaum, der hørte nogen ude i Gangen, sagde:

-Ja, Foråret er jo svært for alle den Slags Tilfælde ...

Kandidatens "Tilfælde" var et Maveonde.

-Men har De nu også i Vinter haft Lammeskind under Deres Bord?

Fru von Eichbaum rejste sig uden at vente på Svar. Det var Familien Schleppegrell, der viste sig i Kabinettet.

-Gud, Du, sagde Fru Schleppegrell, der var ganske forpustet: at vi er nået herhen så tidlig--og jeg, som dog har styrtet om i Timevis.

Fru Schleppegrell havde tilbragt fire Timer af sin Dag på Toldboden, hvad hun straks fortalte.

Admiralen havde hilst på Kandidaten--omtrent som på en Skibskok; og Fru Schleppegrell flyttede over til Generalinden, der plejede at komme, når hun havde hørt den første Vogn, og som måske havde håbet, at det var Aline. Karl, der var kommen ind og bukkende gik og stødte Lakskehælene sammen, var standset foran Fanny, som havde et Kniplingslør over en ældre laksfarvet Robe fra et Hofbal, mens Fru von Eichbaum sagde, understøttende Konversationen:

-Du, Fanny, var vel i Formiddags hos Père Dominique? Hvad var Emnet?

Pateren havde talt om Autoriteten.

Admiralen, der var oprigtig religiøs hver Søndag og gik til Højmesse i Holmens Kirke med Roskilde Konvents Salmebog i sin Lomme, sagde:

-Jeg kan s'gu ikke li'e det Rend i katolske Kirker....

-Gud, Schleppegrell, sagde Generalinden--Konversationen gik lidt staccato; men, det var kun Falkenbergs, der kom--: For et befæstet Gemyt som Fanny kan det da kun være udviklende.

Og Fru von Eichbaum, der atter rejste sig, sagde:

-Ja, Schleppegrell, deri kan jeg ikke heller være enig--vi taler netop om Katolikerne, Emmy--Katolikerne har alligevel de store Synspunkter, der giver Løftelse....

Og da hun hørte Kabinetsdøren gå igen, mens Fanny havde væbnet sig med sin Lorgnet, tilføjede Generalinden:

-Katolicismen har nu én Gang det, der ligesom bliver stående.

Et Sekund havde, mens alle talte, alles Øjne strejft Fru Aline, der kom frem i Døren.

-Goddag, Aline, sagde Fru von Eichbaum og rakte hende begge sine Hænder, og Fru Aline gik silkeklædt, uden at tale, støttet til sin Stok, frem i Stuen. Fru von Eichbaum holdt sig ved Siden af hende, mens Veninden gav Hånden til alle--Fru Falkenberg strittede under Håndtrykket uvilkårligt med Armene som Børn, der skal lære at valse--og man hørte Admiralen sige (han talte stadig om Katolicismen):

-Jeg tror s'gu ikke, det er sundt.

Fru Schleppegrell havde rejst sig til Omfavnelse, mens man ovre ved Etagèren hørte Oberstløjtnant Falkenberg sige til Kandidaten: Ja, det er det, man går ud i Solskin, og så har man den kolde Blæst. Generalinden, der tog Fru Alines Stok, sagde:

-Sæt Dig her, Aline.

Fru Feddersen kom til Sæde, og det var, som i Sofahjørnet Kredsen lukkede sig om hende.

Men Fru von Eichbaum, der vendte tilbage til Kabinetsdøren, sagde leende:

-Ja, det er naturligvis Kammerjunkerens, der kommer for silde.

Mouriers og Frøken Rosenfeld var komne sammen.

-Nej, Andreas, havde Fru Mourier sagt derhjemme: jeg vil ikke se hende komme.

Nu stod hun, for hun havde ligesom ikke Mod til at gå ind, i Kabinettet, hvorfra hun kunde se Fru Aline i Hjørnesofaen.

-Herre Gud, hvor er hun grånet, sagde hun til Fanny, der stod hende nærmest, og Fru Mourier havde Tårer i Øjnene.

-Hvem? spurgte Fanny.

Karl, der gik rundt med Bordordenen, fandt pludselig Ida bag de andre, henne i Krogen ved Gummiplanten.

-Står De dér, sagde han og slog Fødderne sammen, lidt bleg.

Og Fru von Eichbaum, der fuldstændig havde glemt hende, men som havde tyve Øren, gik frem imod hende: Goddag, kære Frøken Brandt, sagde hun og forestillede hende for et Par af de nærmeste. Kammerjunkerinde Lindholm sejlede pludselig ind i Kabinettet foran Kammerjunkeren, så der blev hel Trængsel, mens Kate sagde, i en Tone, som stod hun ved Indgangen til Arken:

-Så, nu er vi atten.

Inde i Dagligstuen brød de allerede op, mens Mourier blev ved at veksle kraftige Håndtryk med Alverden, og de gik ud gennem Dørene, Par efter Par. Kandidaten bukkede på skrå for Ida, hvem han aldrig havde set, og de to gik sidst.

Men da de kom ind langs Skærmbredterne, skurede Karl med Kammerjunkerinden forbi Ida og lagde, som var der ikke Plads, et Nu sin Hånd om hendes Liv.

-Vi skal slutte Kortègen, sagde han.

Og Kammerjunkerinden, der var Datter af en Hof-Glas-Handler, sagde med et Blik på Skærmbredterne:

-Hvor det er bekvemt, at De bor i samme Hus som Deres Tante.

-Ja, sagde Karl, der havde fulgt hendes Blik: Skærmbredterne er Familieej, jeg tror s'gu, vi har arvet dem.

Kammerjunkerinden lo og løftede, mens de gik gennem Gangen, sine Skørter en Smule højt, som gik hun over en Gård. Da de nåede ind i Spisestuen, så Karl med et Par hastige Værtøjne henover Bordet. Det var, som blev hans Ansigt på én Gang ældre, med et vist officielt Udtryk.

De var alle på Plads, nederst Moderen, øverst Admiralen, med Kommandørkorset om sin Hals, ved Siden af Fru Aline.

Julius begyndte at servere Suppen højtidelig, som bar han et Par Offerskåler.

Samtalen tog fat om Spisestuer og om at sidde.

-Her har man da, Gud være lovet, Plads, sagde Hr. Mourier, der bandt Servietten op om sin brede Bringe.

Konversationen bredte sig, stadig om Spisestuer, og Fru von Eichbaum sagde, mens Fru Mourier bøjede sig frem for at skjule Fru Aline, for hendes Hænder skælvede, så hun spildte Suppen, når hun førte Skeen til sin Mund:

-Men der er da ingen Spisestue som den på Korsgård.

Og Fru Aline, der talte ligesom en Tone dybere end de andre, sagde:

-Der er idetmindste køligt.

Frøken Rosenfeld havde lyttet et Øjeblik efter Klangen i Fru Alines Stemme, og hun svarede distræt på et Spørgsmål af Kammerjunkeren:

-Ja, vi har nu hundrede Elever i Skolen.

Hvad der gav Admiralinden Anledning til at løfte Barmen i en noget rigelig Udskæring, mens hun sagde:

-Ja, det er utroligt, i vore Dage skal de alle ha'e noget at ta'e sig til.

Men Generalinden sagde:

-Gud, Du, det kommer kun af den megen Utålmodighed. Der er ingen mere, som har Ro over sig til at sidde stille på et Sted og strikke en Strømpe.

Hr. Mourier erklærede, at det var en aldeles fortræffelig Helleflynder, og mens Hr. Christensen, der havde aftaget Lillefingerringen før Serveringen, skænkede den hvide Vin, greb Oberstløjtnant Falkenberg Ordet Ro og sagde:

-Ja, men hvad skyldes det, Generalinde? Vi (og Oberstløjtnantens Stemme blev skarpere) vi har to Oppositionsblade i vort Hus ... Kom det an på mig, Kom det Papir ikke indenfor vore Døre.

Fru Falkenberg, der spiste ganske lidt, men hvert Øjeblik så op mod Fru Aline, som stirrede hun på et Under, der var rykket hende ganske nær, sagde:

-Men, Falkenberg, man kan da ikke hindre Børnene i at læse.

-Men man diskuterer ikke med dem, svarede Oberstløjtnanten.

Fru von Eichbaum sagde, næsten ligesom for at lægge sig imellem:

-Ja, Emmy, der gi'er jeg jo Falkenberg Ret: disse evige Diskussioner føder kun Uro.

Mourier, der stadig spiste, mente bredt, at man måtte jo dog vide, hvad de Folk tænkte: Han holdt s'gu "Socialdemokraten".

-Kære Mourier, sagde Fru von Eichbaum, der nu, lettet, hørte Fru Aline tale livligere om Barndomshjemmet på Unsgård: det finder jeg jo urigtigt ...

Fru von Eichbaum mente "for Eksemplets Skyld".

Det kunde være galt nok endda med Tiderne, som alt forløb:

-Vil De tænke Dem, forleden--opdager jeg ikke, at Ane og Julius, Ane, De, abonnerer på sådanne et lille Blad ... Man fatter jo ikke, hvor de har det fra.

Mourier lo, men Journalistkonversationen var nået over til Kammerjunkeren, der sagde, at man så jo undertiden de Folk i Theatret, og han undrede sig hyppig: For de er virkelig velklædte, sagde han i en Tone, som om han havde ventet, at alle Bladskrivere mødte med Huller på Albuerne.

Admiralen fortalte, at han havde en Gang haft en Herre fra et Blad om Bord i "Helgoland", og han "havde s'gu talt meget fornuftigt", men Admiralinden, der stadig var blevet ved sit Emne om, at alle vilde bestille noget, sagde over Bordet til Fru Mourier, talende om en Datter af Kredsen:

-Kære Mine, véd Du ikke det--jo, hun vil nedsætte sig som Fødselshjælperske.

Kandidaten, der havde spist sin Fisk uden Sauce på Grund af sin Diæt (han var Søn af en Berømthed fra Midten af Aarhundredet og havde i ti Aar været beskæftiget med at ordne de fædrene "Erindringer", mens han stadig blev magrere), sagde til Ida:

-Men det må jo være en meget lønnende Gerning således at kunne lindre sine Medmenneskers Lidelser.

-Ja, sagde Ida, og hendes og hendes Herres Konversation gik istå igen. Hun havde fået to røde Pletter, en over hvert Øjenbryn, som om hun lige kom fra en Stegepande.

Fru von Eichbaum så med sit Værtinde-blik ud over Bordet.

-Aa, lille Frøken Brandt, sagde hun: ta'er De det Fad og la'er det gå rundt.

Det gav et Ryk i Ida. Hun havde kun hørt den megen Tale som en Summen, der var hende fremmed, og nu hørte hun Karls Stemme, der talte til Frøken Mourier igen.

-Ja, sagde hun, og hun tog Fadet.

-Tak, sagde Fru von Eichbaum.

Kammerjunkerinden talte med Fanny Schleppegrell om Prinserne: en af dem havde foræret hende en Papirkniv. Og Konversationen om den kongelige Familie blev almindelig.

Generalinden og Oberstløjtnant Falkenberg talte, mens Samtalen blev alt livligere og Admiralen var rykket Fru Feddersen ligesom en Kende tættere på Livet, om en Ven af Kredsen, der var Guvernør hos Prinsen og forberedte ham til en Eksamen.

-Men han er jo meget bunden, sagde Generalinden: sove som han må i Værelset foran.

Oberstløjtnanten svarede med nogle Ord om det udmærkede Eksempel og vendte sig til Frøken Rosenfeld:

-Ja, sagde han: De er naturligvis radikal ligesom min Kone.--

-Jeg véd ikke, hvad De forstår ved Ordet, sagde Frøken Rosenfeld: men Kongen holder jeg forresten meget af, fordi jeg synes, han er en ridderlig Person.

Karl og Kate begyndte at le ad Ordet "Person", og Generalinden sagde til Frøken Rosenfeld.

-Kære Betty, det er vel ikke det eneste.

Men Fru Falkenberg, der havde to røde Pletter på sine Kinder--hun fik dem let, som var de Følgen af en undertrykt eller hemmelig Ophidselse--sagde ud i Luften, men det var sagtens til Oberstløjtnanten:

-Men Menneskene tænker jo nu dog én Gang--

Og Oberstløjtnanten svarede:

-Ja, de tænker ... de tænker, til de ligger der.

Mourier, der havde hørt det, lo og sagde:

-Det er s'gu meget rigtigt; og han klinkede med Oberstløjtnanten.

Ordet "tænke" førte på én Gang Fru von Eichbaum ind på Martensens Etik. Hun læste den netop. Hun nød den langsomt:

-Men jeg finder ham jo, sagde hun, ikke vanskelig at følge på Grund af den klare Stil.

Pludselig sagde Generalinden over Bordet til Ida ("hun sidder jo som hjemløs", havde Nåden på én Gang set):

-Er der megen Sygdom iår, Frøken Brandt?

-Ja, en Del, fik Ida sagt. Hun hørte kun Karl og Kate, der lo,--hvor de lo, ligesom langt borte. Og så sad hun og passede på Fadene, næsten febrilsk, som af en gammel og pludselig vågnet Vane, Vanen fra "Ludvigsbakke".

Mourier, der sad og så ud over Bordet, lod Blikket standse ved Ida og bøjede sig over mod Fru von Eichbaum:

-Hvem er hun? spurgte han halvhøjt, og Ida hørte Fru von Eichbaum, inde i en længere Forklaring, sige:

-Og Faderen var jo Godsforvalter hos Konferensråden, rigtig en agtværdig Mand.

Ida vidste måske ikke selv, at hun kæmpede for ikke at få Tårer i Øjnene.

Oppe ved den anden Bordende blev Samtalen gladere. De var blevet ved at tale om "Unsgård", og Fru von Eichbaum begyndte at tale med, mens Admiralinden påny var nået til Tolden og Toldvæsenet og afsluttende sagde til Kammerjunkerinde Lindholm:

-Men nogle Stykker Silketøj, Kære, håber jeg nu at få hjem med Deres Svigermoder og Mary ... Gud, De, når man lægger dem i Bunden af en Kuffert--

Konversationen om "Unsgård" indfangede også hende, og hun forlod "Silketøjet". Fru Mourier talte så glad og højt, for hun var så inderlig lykkelig, fordi det helt tædede op om Aline; og Fru Feddersen sad bøjet frem med sit Ansigt i det fulde Lys.

-Ja, det var en dejlig Tid, sagde Fru Mourier ... Husker Du, Mille? hun talte ned til Fru von Eichbaum: når vi kørte til Marienlyst for at danse ... Det var i Brix' Tid. Nu har jeg såmæn ikke været der længe.

Fru von Eichbaum svarede noget--pludselig med Tårer i Øjnene: det var jo der, hun havde truffet Eichbaum første Gang.

Og de blev alle ved at tale om den Tid: om Soiréerne og Kronborgs Løjtnanter og Køreturene til Gurre og Badetimerne, når de kørte i en Høstvogn ned til Hellebæk Strand, og de store Skovture, når de tog til Grib Skov, der var så vid og stille....

Alle deres Ansigter blev helt lysende, og de kom alle til at tale næsten ganske ens--også Fru Aline.

-Aa, ja, sagde Admiralinden: da var man alligevel meget bedre Mennesker.

Men Admiralen, hvis Kommandørkors var kommen til at sidde lidt skævt, og som sad og tænkte på, hvor det s'gu alligevel var utroligt, hvor Aline havde holdt sig, sagde:

-Ja, man husker jo nok, når man skulde gynde Dem.

Karl og Kate var begyndt at pludre Fransk, men på én Gang bøjede Karl sig frem--deroppe talte de endnu om Grib Skov--og løftede sit Glas:

-Frøken Brandt, sagde han.

Ida fo'r sammen og hævede knap sit Blik. Så drak hun.

Men Karl blev siddende et Øjeblik helt åndsfraværende. Der var kommet noget så sørgmodigt i hans Øjne.

-Lille Frøken Brandt, sagde Fru von Eichbaum, det kom en lille Smule hastigt: la'er De måske det Syltetøj gå?

Men det var Frøken Rosenfeld, der svarede med en lidt høj Stemme:

-Nu skal jeg, Fru von Eichbaum.

Rundtom talte alle, mens Kandelabrenes Lys flimrede let i den ophedede Luft, Kammerjunkereren underholdt Kandidaten om Memoirelitteratur. Han måtte sige, at Memoirer i det Hele var hans Yndlingslektüre, navnlig om Napoleon.

-Man føler under Memoirelæsning så at sige, at man alle er Mennesker.

Oberstløjtnant Falkenberg begyndte at tale om Napoleons Marchaller og Marchal Neys Grav, der, som han sagde, var simpel, som det sømmer sig en Soldats; mens Kammerjunkerinde Lindholm spurgte Fanny, om hun vidste, hvad Fru Verdier havde forlangt for en Garniture af gamle Kniplinger ...

Næsten alle talte, en Kende i Munden på hinanden. Frøken Rosenfeld tvang Ida til at tale med Mourier, der var rød og blussede, slog sin Hånd ned på Fru von Eichbaum og sagde:

-Her er s'gu rart.

-Kære Mourier, sagde Fru von Eichbaum smilende: det er så let, når man kun er i sin egen Kreds. De var færdige med Urfuglen, der var en Present fra Fru Mourier, og Hr. Christensen iskænkede Portvinen.

Oppe ved Fru Alines Bordende talte de endnu om Unsgård-Dagene, da Fru Mourier sagde:

-Men nu skal vi alle samles igen på Ludvigsbakke.

Og Mourier, der hørte det, sagde bred og glad:

-Ja, det er s'gu rigtigt--velkommen alle Mand, nu, når vi får bygget ... Idag falder vist den sidste Mur af den gamle Kasse....

Ordet Ludvigsbakke havde vækket Ida, men hun vidste ikke, at hun, bøjet frem, bleg, stirrede ind i Hr. Mouriers Ansigt.

-De gamle Mure har ellers været drøje, sagde Mourier: nå, Stenene bruger vi til den nye Stald.

-Der var alligevel rart i det gamle Hus, sagde Fru von Eichbaum.

-Gu' var der rart, sagde Mourier sagtmodigt: Men Ungdommen er jo aldrig tilfreds.

-Men I forvænner også Kate, sagde Generalinden.

-Nej, brød pludselig Kate ind med en mærkelig Gadejargonbetoning på Ordet: Man kunde virkelig ikke rykke ind i de gamle Lokaler.

På én Gang blev Kate Midtpunktet ved Bordet, mens de talte om de nye Værelser, Trappen, Billardsalen og Badeværelserne og Udsigtstårnet og Terrasserne, hvis Stenvaser skulde hugges i Italien.

Kammerjunkerinden var højst interesseret og bøjede sig spørgende frem over Bordet, mens Fanny trak den magre Buste tilbage og så ud, som om hun lugtede til koncentreret Eddike, og Kate blev ved at tale om Trappegelænder og en engelsk Thestue og Parketgulve.

Samtalen blev højrøstet, og Fru Mourier sagde til Generalinden: Ja, Fordringerne stiger, Du, sagde hun og så kærligt beundrende ned på Datteren, mens Karl begyndte at forklare Kammerjunkeren om Staldene, ivrigt og optaget: at de var efter engelsk Mønster, med Hestene frit i Båsene, store Rum, med Marmorgulve og Vandledninger.

-Storartet De, sagde Karl: jeg har selv givet Tegningerne.

Men Kate fortalte Kammerjunkerinden om Soveværelserne, der alle lå mod Nord, for man måtte sove koldt.

Ida vidste ikke, at Julius havde budt hende Is, og at hun havde fået den ned på sin Tallerken.

Men de to unge blev ivrige, fordi Faderen drillede Kate og Oberst Falkenberg begyndte at kritisere Båsene. Lidt hede af Varme og Vin talte de begge, i Munden på hinanden, hver til sin Side, Kate ned til Faderen og Karl op til Obersten om Soveværelser og Heste og Centralvarme og Båse, så det lød som en hel Duet. Også Fru Feddersen bøjede sig, optagen, frem, og der kom nogle korte og hastige Glimt i hendes grå Øjne ved Talen om den megen Komfort og de Marmor-badekar.

Og pludselig nikkede Fru Mourier ned til Fru von Eichbaum med Tårer i sine gode Øjne.

Men Mourier løste sin Serviet fra Halsen og sagde:

-Ja, Ungdommen raser.

Da der var blevet noget mere stille, sagde Frøken Rosenfeld roligt:

-Der var nu mange dejlige Minder fra det gamle Hus.

Karl hørte Ordene og pludselig holdt han inde i sine Forklaringer og han svarede ikke Kammerjunkerens--

Fru Falkenberg sad og søgte Falkenbergs Blik, men Oberstløjtnanten nød en Biskuit og talte med Admiralinden om Remonteheste.

Fru von Eichbaum bød Velbekomme.

Ida havde ikke hørt det og hun fik sig først rejst, da Kandidaten rakte hende Armen. Som halvvågen så hun et Øjeblik ud over Bordet med det endte Måltid og Kandelabrene, der osede let, og ned på sin egen Plads. Den blodrøde Is var smeltet og blevet til noget farvet og skident Vand i hendes Skål.

Admiralen vilde række Fru Aline Feddersen hendes Stok. Men Fru Aline mente, hun kunde gå uden. Og støttet til Admiralen, hvis Emaillekors lyste i Skæret af de von Eichbaumske Kandelabre, gik hun, lidt besværligt, men dog rank mellem de andre Par, forbi Skærmbredterne, over i Fru von Eichbaums Lejlighed, hvor Hr. Christensen begyndte at byde Kaffen om.

Herrer og Damer talte højt, rundt omkring, i Grupper. Fru Mourier stod hos Fru von Eichbaum med hendes tørre Hænder i sine.

-Det gik nydeligt, Du, sagde hun: jeg kender heller ingen, der forstår Kunsten som Du.

Fru Mourier forklarede ikke, hvad hun egentlig mente med Kunsten, eller måske vidste hun det ikke en Gang selv.

Men Fru von Eichbaum svarede:

-Kære Vilhelmine, det går jo ganske af sig selv.

-Ja, når man forstår det, sagde Fru Mourier.

Ida havde helt mekanisk--eller måske som et Slags ubevidst Værn--taget Sukker og Fløde og gled rundt og bød. Nu nåede hun Fru Mourier.

-Tak, Ida, sagde Fru von Eichbaum: De er osse altid så hjælpsom.

Og Fru Mourier, der tog Sukker, sagde venligt:

-De går jo rundt, Frøken Brandt, som var De en Datter i Huset.

-Ja, sagde Ida og gled videre.

-Hun er vist rar, Du, sagde Fru Mourier, der følte en ubestemt Medlidenhed--måske med det underligt halvgamle, der var over Idas Person. Det var, som den gule Kjole var for stor til hende, så der ikke var nogen rigtig levende Krop i den, og det flammede Hår virkede over den lille Pande så mærkeligt som Paryk eller som det var klistret på.

-Gud Du, prægtig, sagde Fru von Eichbaum: Og et af de sjældne Mennesker, der altid kender deres Plads.

Herrerne var gået ind i Karls Værelse for at ryge undtagen Admiralen, der passede sin Fordøjelse på sin vanlige Strøgtur. Kammerjunkereren talte om, at København var s'gu en nydelig Verdensstad--man kunde ikke få en ordentlig Skjorte i hele Byen.

Men Mourier havde fat i Karl ude i Entreen:

-Jeg har såmæn egentlig villet skrive det længe--men, ser De,--for man véd jo dog, hvad det koster for et ungt Menneske at gelejde unge Damer rundt--sådan en hel Vinter--Men nu (Hr. Mourier var helt forlegen) lægger vi en Anvisning oppe på Filialen--og så er den Sag klar, når De bare går op og hæver den.

-Nå, ingen Aarsag, sluttede han brat. Karl var blevet blodrød og Hr. Mourier vendte sig, meget lettet:

-Men skulde vi ikke hellere flytte ind i Spisestuen, sagde han: der er s'gu friere Luft og sådan ved Kaffen er det også rart at være et Stykke fra Fruerne--

Lidt efter brød Herrerne op og drog over i Generalindens Spisestue, hvor Hr. Christensen og Julius gik og dækkede af.

Hr. Christensen havde fået sådan noget bevægeligt ved Næseborene, da han kom op om Fru Feddersens Plads, hvor man endnu fornåm hendes Parfume.

-Hun er forresten osse en stadselig Dame endnu, havde han sagt til Julius.

Over Damerne var der faldet Ro efter Kaffen og nu, da Herrerne var gået. Admiralinden halvsov efter Formiddagens Anstrengelser i Sofaen (hun spiste desuden stærkt, når hun var ude), men i Hjørnet under Gasflammen sad en Gruppe og talte om Bøger og om at læse. Fru Falkenberg, der nervøst gned sin ene Kind med den knyttede Hånd, mens hun så ud for sig, sagde:

-Men man bli'er så tit urolig af at læse.

Hvorpå Fru von Eichbaum, der ovre ved Etageren talte med Fru Lindholm om Mary, sagde:

-Kære Emmy, man læser da for at hvile.

Men Fru Falkenberg, der blev ved at gnide sin Kind, sagde halvsagte:

-Man vil vel også kende Livet.

-Det er vist sjældent, som der står i Bøgerne, sagde Frøken Rosenfeld.

Generalinden, der havde trukket Ida ned på en Sofakant, ligesom afbrød og sagde:

-De, lille Frøken Brandt, har nu en Gerning til at fylde; og hun løftede venlig; Idas Arm. Den faldt så sært livløst, eller ligesom den var knust eller af Led, tilbage ned på Marmorbordet, at Generalinden pludselig så på hende:

-Men det er naturligvis anstrengende, sagde hun i en anden Tone.

Admiralinden, der var vågnet og havde hørt, der var Tale om Læsning, sagde henne fra Sofaen:

-Kære I, man må jo gennem Taskerne for at følge med. Fanny og jeg læser os i Søvn hver Aften.

Inde i Kabinettet havde Fru Feddersen sat sig et Øjeblik til Ro. Måske var hun noget træt, for hun havde lukket Øjnene og støttet Hovedet mod Væggen. Hun sad lige i Lyset, og de røde Perleslanger, der faldt ned over hendes Buste, så nærmest ud som Blod der randt ned i hendes Skød. Hun havde ikke mærket Fru Mourier, der var kommen ind og satte sig ved Siden af hende.

-Hvor jeg har tænkt meget på Dig, sagde Fru Mourier og listede stille sin Hånd ind i Fru Alines.

Fru von Eichbaum lod Vinduerne i sin Spisestue lukke op, ovre i Generalindens Lejlighed stod de allerede åbne. Man hørte Herrernes Latter og Hr. Mouriers Stemme over i Fru von Eichbaums Stuer, som hele Huset festligt flød i ét, sammen med den oplyste Gård. Gangklokken lød og Julius åbnede. Det var de Unge, som begyndte at komme, purunge Piger i lyse Kjoler og unge Herrer med friske Skjortebryster, der bukkede rundt for de ældre.

En lille Pianist, der var skægløs og halvforfjamsket og som bad om en Pude til sin Stol, kom endelig til Sæde ved Klaveret, og et Par Unge begyndte at svinge sig rundt på Gulvet i Spisestuen, mens Herrernes Latter og Musikken blandedes.

Fru von Eichbaum gik til og fra. Nu kom hun ovre fra Herrerne og kaldte ind i sit eget Køkken:

-Julius.

Julius kom fulgt af Hr. Christensen, der var i Skjorteærmer med faste Manchetter.

-Vil Julius måske stille Skærmbredterne på Plads, sagde Fru von Eichbaum og gik videre.

Hr. Mourier havde væltet det ene på sin Vej gennem Køkkenet.

Lige ved Døren i sin egen Spisestue mødte Fru von Eichbaum Ida.

-Kære Frøken Brandt, sagde hun, lidt échaufferet var hun: jeg går i en Ængstelse for Kopper ... om der er nok, for de Unge skulde jo ha'e The ... Vilde De være så sød at se efter....

Idas Ord blev borte i den glade Musik og Fru von Eichbaum så kun, at hun bøjede sit Hoved og gik.

Ude i Køkkenet fik hun et Forklæde (der er drukne Folk, som sådan gør lutter fornuftige Ting og ganske stille, men bagefter kan de kun ikke huske, hvad de har gjort) og hun bandt det om sig. Under Gasflammen vaskede Ida Kop efter Kop.

Inde i Døren til Dagligstuen stod Fru Mourier og så på de Unge, der dansede. Nu var også Karl, der forresten i Stilhed drak lidt rigeligt Likør, kommen herover i Stuerne og dansede med Kate.

-Aa, det er så dejligt at se så megen Glæde, sagde Fru Mourier, der stak sin Arm ind under Fru von Eichbaums. Og ved Siden af hinanden så de på deres Børn.

Latter og Støj slog over fra Herrernes Værelse, da Musikken holdt op. Admiralen var kommen hjem, og også et Par af de Unge havde sneget sig derover.

Midt for Bordet talte Obersten om de moralske Følelser og Forsvaret.

Kammerjunkeren havde spurgt Kandidaten, hvad det egentlig var for en lille Dame, han havde haft til Bords, og Kandidaten havde forklaret det og sagde:

-løvrigt vist en meget dannet lille Pige ... Men--og Kandidaten havde nogle underlige Småbevægelser med Hænderne--man sidder jo dog, Kammerjunker, og siger til sig selv, at sådan et Menneske kunde smitte.

Oberstløjtnanten blev stående midt for Bordet og talte højere og højere om Hans Excellence Krigsministeren som Nerven i hele den patriotiske Bevægelse.

Men Admiralen, der tilligemed Hr. Mourier havde siddet og set ud, som om de hørte efter, sagde til Mourier:

-Men, hvorfor sagde De Nej til at gå ind i Landstinget?

-Ja, sagde Mourier, der vred lidt på Kroppen: jeg véd s'gu ikke. Jeg er naturligvis Højremand, naturligvis, gentog han, men ser De, Admiral, jeg har Fanden ta'e mig ikke rigtig Evnen til at forarges, og den er nødvendig hertillands i det offentlige Liv.

-Nå, sagde Admiralen: der behøves, Gud være lovet, ikke så megen Forargelse til Søs.

Og de to Herrer, der lo muntert, mens de drak et Glas Likør, gav sig til at gå op og ned ad Gulvet og talte om Fru Aline.

-Ja, sagde Mourier, jeg gi'er nu min Kone Ret, at den Slags Ting hænder ikke, når Manden holder sig frisk--.

Men Admiralen klædede sig i Hovedet og sagde:

-Ja-a, men jeg husker jo nok, da jeg oppe på Unsgård gyngede dem som Piger--hun havde en Manér at rejse sig i Gyngen og snappe efter Vejret--

-Nej, og Admiralen så næsten tilfredsstillet ud: hun er af de urolige Fruentimmer.

Ovre hos Fru von Eichbaum begyndte Klaveret at lyde igen, og Kammerjunkereren, der stod ved Vinduet og så over på de Dansende, sagde til Karl von Eichbaum, der var kommen over for at få sig et nyt Glas Likør:

-De, Eichbaum, skal vi Også gå over og dreje os lidt rundt?

Mens Oberstløjtnanten pludselig sagde til Mourier:

-Men, kære Mourier, hvorfor er De egentlig ikke blevet Etatsråd?

-Fordi min Kone ikke vil, sagde Mourier.

Ida var kommen ind igen og sad ved Siden af Frøken Rosenfeld, da Karl kom hen imod hende. Han var rød i Hovedet og lidt usikker i Stemmen.

-Frøken Brandt, sagde han, vi må da danse.

Ida svarede ikke, og med Møje fik hun sig rejst. Karl syntes, hun var så ganske tynd i hans Arm.

De dansede kun én Gang rundt. Tak, sagde Ida og hendes livløse Hænder fornam ikke hans, der fattede om dem med et næsten fortvivlet Tryk.

-Hun skulde s'gu gå ind og glatte sit Hår, sagde Student Falkenberg, da Karl atter førte Ida ind.

Frøken Rosenfeld havde rejst sig og Ida stod hos hende.

Så sagde Frøken Rosenfeld og tog hendes Hånd:

-Lille Ida, hvad vil De dog her?

Måske forstod Ida ikke Ordene, men hun sagde alligevel:

-Nu går jeg hjem.

Hun så ingen, mens hun gik gennem Stuerne, hvor Musikken var standset, og hun vidste ikke, at hun pludselig kniksede for Fru von Eichbaum, næsten som da hun var Barn, og fik sagt:

-Jeg skal jo så tidlig op.

I Gangen var der ingen og selv tog hun sin Kåbe. Intet smertede hende nu uden Lyset. Det gjorde ondt i hendes Øjne. Hun gik et Par Skridt hen mod Tærskelen ind til Karls Stue ...

Så vendte hun sig og gik.

Det var blevet Storm og Regn, men hun mærkede det ikke. Hastig stred hun sig frem mod Vinden. Hun havde ikke hørt, at en Stemme talte til hende.

Det var Knuth, der kom gående med en anden Officér, som var i Uniform.

-Men er det Dem, Frøken Brandt, sagde han: og går De i det Vejr.

Og da han pludselig så det blege Ansigt, sagde han:

-Er De syg?... Jeg kan da skaffe en Vogn.

Ida havde ikke svaret, men Knuth løb kun, mens Ida blev stående; der var noget i hans Stemme, der ligesom lindrede Blodet om hendes stivnede Hjerter.

Vognen kom og Knuth hjalp hende ind.

-Tak, sagde hun, og de vekslede ikke flere Ord.

* * * * *

Karl var gået til Generalindens Spisestue. Han nød atter et Glas Likør, mens Kammerjunkerens foretrak Sodavand.

Karl sad og stirrede ind i de næsten nedbrændte Lys i en Kandelaber.

-Det koster s'gu at leve, sagde han pludselig.

Kammerjunkerens lo og sagde:

-Nå-å, De får nok Råd til det, Eichbaum.

Men Karl hørte det vist ikke, for han blev kun ved at se ind i Lysene, til han smækkede med Tungen og sagde:

-Men man bli'er vel vunden for Samfundet.

Admiralen og Hr. Mourier brød op og gik ned gennem Gangen og Køkkenet, hvor Admiralen kom til at vælte et Skærmbrædt.

-Sikke no'et Skidt, sagde han.

-Men de skjuler Ildstedet, Admiral; lo Hr. Mourier.

Ovre i Dagligstuen havde de lidt trætte ældre Damer slået sig ned om Fru von Eichbaums Sengeomhæng.

-Ja, sagde Fru von Eichbaum: nu mangler der så godt som kun Sløjferne. Men dem knytter Kate, har hun lovet mig.

De Unge dansede Française, og Herrer og Damer fløj næsten lidt vildt imod hinanden. Oberstløjtnantens Stemme skar en Gang imellem gennem Musikken. Han talte om Traditionerne.

* * * * *

Ida åbnede og lukkede Hospitalets Porte og Døre så sagte.

Men da hun kom forbi Døren på første Sal, blev den lige lukket op af Dr. Qvam.

-Er det Dem, sagde han: uh, sikken Nat--to Selvmordere, og begge skal de pumpes.

Petersen havde hørt Dr. Qvam tale med Ida og hun stak Hovedet frem:

-Och, hvordan har De moret Dem, sagde hun og halede Ida ind på Afdelingen, hvor Frøken Roed sad under Gasflammen og spiste til Middag.

Inde hos Kvinderne skreg de, og fra Salen hørte man Patienternes Stønnen.

-Ach, ach, sagde Frøken Petersen, der måtte løbe hid og did: inat er her uroligt.

Dr. Qvam så hen imod "A" og spurgte Frøken Roed:

-Er han ikke i Seng?

-Nej.

-Og imorgen skal han ha'e sit Tøj?

-Ja.

Dr. Qvam åbnede Døren derind.

Herren på "A" sad oppe i Karmen, i det åbne Vindu, og stirrede ud i Stormen. Bygen var forbi og det var stjerneklart igen.

-Sidder De der, sagde Dr. Qvam: det er en Smule mod Reglementet.

Herren på "A" vendte Hovedet halvt, mens han sagde og fæstede de tunge Øjne på Lægen.

-Jeg sidder her dog just for at døde Reglementet.

Og som han talte til sig selv, sagde han med sin besynderlige Stemme, der altid lød, som var den fyldt af Medlidenhed:

-Jeg ser på Stjernerne--de høje Stjerner.

Han tav et Nu.

-Da jeg var ung, betragtede jeg dem, fordi jeg vilde rive dem ned. Nu ser jeg på dem for at lære Tålmodighed.

Dr. Qvam var trådt nærmere. Nedefra sat han op på Herren fra "A": i dette Ansigt var der noget af den store Sorg.

Så stod den Syge ned fra Karmen:

-Men lad os bøje os for Lovene, sagde han og lukkede Skodderne.

Qvam blev stående:

-Ja, men hvem har skrevet Lovene?

Herren på "A" smilte:

-Er det ikke "Profossen", sagde han.

Men det flygtige Smil forsvandt, og han spurgte:

-Skal jeg så bort imorgen?

-Ja, imorgen tidlig.

Herren fra "A" stirrede lidt frem for sig.

Så trak han træt på Skuldren:

-Nå, det kan også være godt, Doktor.

Og idet han fæstede sine Øjne på Qvam, sagde han med et nyt Smil, der var som et Farvel:

-Deres Verden frister mig ikke.

Qvam blev pludselig bevæget og sagde noget sagtere:

-Men Livet skal dog leves.

-Ja, sagde Herren fra "A": af dem, de ikke spærrer inde.

-Lad mig så sige Farvel, sagde han og åbnede Døren.

Udenfor var Plejemoder Koch fra Kvinderne kommen ind for at hente Dr. Qvam.

Ida stod på samme Sted, ved Døren, lænet til en Væg. Det flammede Hår var opløst af Regnen.

Herren fra "A" tog hver i Hånden:

-Lev vel, sagde han.

Sidst tog han Idas Hånd og da løftede han sine Øjne:

-Lev vel.

Derpå gik han ind igen og lukkede sin Dør.

Der var stille et Øjeblik, da han var gået. Så sagde Frøken Koch og så på Ida, der stod på samme Plet:

-Nu er den Fest vel forbi.

Og Qvam, der også pludselig så på hende, sagde:

-Ja, Frøken Brandt, De trænger s'gu vist til at sove Rusen ud.

Nøglerne lød i Dørene. Dr. Qvam og Frøken Koch gik ind til Kvinderne.

-Godnat, sagde Ida sagte.

Der lød Nøgler igen. Ida Brandt gik op på sit Kammer.

"De Urolige"s Skrig sled sig op gennem Pavillonen, som kom de langt, langt nedefra--fra under Jorden.